

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Weiled Innocence

Ella Frank

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Peçeli Masumiyet

by

Ella Frank

Copyright © 2014 by Ella Frank

Edited by Candace Wood

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

*Ella Frank tarafından da
yazılmıştır*

Enfes Seri

Enfes
Baştan
Çıkarıcı
Yenilebilir

Erotica

Kör Saplantı

Baştan Çıkarma Serisi M/M

Deneyin

Adanmışlık

*Bazen bir kitap tamamlanana kadar onun kimin için yazıldığını gerçekten bilemezsiniz.
Bu kitap beni sürekli şaşırttı ve bu ithaf da farklı değil.*

*Peçeli Masumiyet, acımasızca dürüst, çalışkan ve kendini yazma zanaatına adanmış
birine adanmıştır. Bana sürekli olarak yaptığım işi neden severek yaptığımı hatırlatıyor
ve o olmasaydı bu kitap gün ışığına çıkmazdı.*

Candace Wood, senin yerin doldurulamaz.

Kalbimin derinliklerinden teşekkür

ederim.

Xx Ella

Aşkın içinde her zaman biraz delilik vardır. Ama deliliğin içinde de her zaman bir neden vardır.

Friedrich Nietzsche

Seçim yapmakta özgürsünüz, ancak seçiminizin sonuçlarından özgür değilsiniz.

Anonim

Kalp ne isterse onu ister, yaşa aldırılmaz.

Seni seviyorum, Francesco.

Ella Frank

Önsöz

Tarlaya doğru sürüklenirken, bir aşinalık hissi beni vuruyor. Her seferinde, rüya aynı. Asla değişmez, asla sapmaz. Bir kez bile.

Daniel'in küçük elini kendi elimle kavrayarak, tek yolun bu olduğunu bilerek gideceğimiz yolu dikkatle izliyorum. Önümüzde, göz alabildiğine uzanan, en koyu maviler ve morların çiçekleriyle örtülü kilometrelerce uzanan tarlalar var.

Renkler, canlı ve gürültülü, beni çağırıyor, beni daha yakına çağırıyor - nasıl bir kadere sahip olduklarını bilmeme rağmen, rotamızı değiştiremiyorum. Bizi buraya getiren kararım la sonsuza dek kapana kısıldığım gibi, bu yola bağlıyız.

Sıcak parmaklarını avucumun içinde sıkarken, bana dönük güven dolu yüzüne küçük bir gülümseme konduruyorum.

Bu rüyayı biliyorum. Burada olmak istemiyorum.

Böyle bir güvene sırtımı dönerek, umutsuzca bir çıkış yolu arıyorum - tekrar içine çekildiğim dünyadan kaçmanın bir yolu, ama faydası olmadığını biliyorum.

"Yine geç kaldın, Addy."

Sesi tam da hatırladığım gibi; neşeli, tatlı ve biraz tiz. Aşağı baktığımda, sahip olduğum aynı mavi gözlerin bana baktığını görüyorum.

"Babam sana çok kızacak."

"Şşş, geç kalmayacağız," diye söz veriyorum, Daniel'in kolunu yukarı çekerek saatini görebiliyorum. Her zamanki gibi saat 15:17'de durmuştu. "Lanet olsun."

"Oooo, küfür ettin."

"Daniel..." Zamanımız olmadığını bilerek uyarıyorum. Beni kovaladığını duyabiliyorum.

Tik, tik, tak.

On beşinci doğum günümde bana hediye edilen saat, saniye ibresi kadranın etrafında dönerken zamanı düzenli bir şekilde tutuyor.

Tik, tik, tak.

Duyuyorum. Ezberliyorum.

"Haydi. Acele edersek başarırız. Hâlâ vaktimiz var."

İleriye doğru adım attığımda, bir esinti yanağımı okşuyor ve sanki biri mezarıma basmış gibi kollarımdaki tüylerin kabarmasına neden oluyor.

"Hayır, Addy," diyor ve elini elimden çekiyor. "Zaman doldu."

Bağımızın kopması sadece bir saniye sürer. Ona dönüyorum ve haklı olduğunu biliyorum. Onun zamanı durdu. Üzerine basılan benim mezarım değil.

Ben ona ulaşamadan etrafımızdaki çiçekler soluyor, büzüşerek toprağa karışıyor ve o da onlarla birlikte yok olurken önümdeki her şey siyaha bürünüyor.

Elimde kalan tek şey karanlık, bir araba kornasının ısrarlı sesi, yaya geçidinin sayımı ve bir saatin tik takları...

İşte...

Tik, tik, tak. Tik, tik...

"Addison?"

Tock.

Bir kâbustan çıkıp başka bir kâbusa sürüklenirken, geçici ofiste karşımda oturan adama odaklanmaya çalışıyorum.

Tanrım, bu seansların sıkıcı olduğunu biliyorum ama ilk kez uyuyakalıyorum. Doc'u Daniel'dan beri tanıyorum, yani üç yıldır ve şimdi buraya getirildi. Bana yardım etmek, beni kurtarmak, beni iyileştirmek için.

Tik, tik, tak.

"Addison? Sana tekrar soracağım."

Endişeli. Olanlardan dolayı hepsi endişeli ama artık çok geç.

Tik, tik...

"Unutmayın, burada söyleyeceğiniz her şey burada kalır."

Tock.

Hasta olduğumu, zarar gördüğümü düşünüyorlar. "Bay McKendrick'i en son ne zaman gördünüz?"

Ona hiçbir şey söylemedim. Asla söylemeyeceğim. Bu konuda değil.

"Bu konuda konuşmak sorun değil, Addison. Kimse yargılamak için burada değil." Bu doğru değil.

Hastaneye yattığımdan beri Doktor değişti. Beni eskisi gibi görmüyor. Bu yüzden onu yargıladığımı bilse muhtemelen şaşırırdı.

"Sadece bilmemiz gerekiyor. Bay McKendrick'i en son nerede gördünüz?"

Tik, tik-"Utanacak hiçbir şeyin yok"-*s.ktir!*

Bölmelerden nefret ederim. O da bunu biliyor. Ayrıca, utanmam gerektiğini düşünmeseydi burada oturuyor olmazdım.

"Tamam, Addison."

Keşke adımları böyle söylemeyi bıraksa. Bana şunu hatırlatıyor...

"Bunu yarın tekrar deneyeceğiz."

Ve yapacağız. *Bu* konuda yalan söylemiyor. Ama artık umurumda değil. Elimde ne kaldı? Hiçbir şey.

O gitti. Yalnızım ve duyabildiğim tek şey... *tik, tik...*

Birinci Bölüm

Geçmi

Ş...

Tock.
Başımı Brandon'a çevirmeden önce bileğimdeki saate baktım.
Beni sertçe kucağına çekerken, "Acele et," diye ısrar ettim. Bir iniltiyle boynumu geriye doğru uzattım,
Arabamın dar iç mekanında nefes nefese kaldım.
"Ne oluyor Addy? Daha yeni içine girdim."
Bacaklarının üzerine oturarak ona sürtünmeyi bıraktım.
"Eğer geç kalmasaydın-" diye başladım ama yolcu koltuğunda doğrulup ağzını benimkiyle birleştirerek sözümü kesti.
"Sızlanmayı keser misin?"
Başımı geriye çektim ve parmaklarımı kahverengi saçlarında sıkıca dolaştırdım. "Siktir! Bu acıtıyor."
"Bu tür konularda nasıl olduğumu bilirsin," diye hatırlattım ona.
"Bu geri döndüğün ilk gün. Beş dakika geç kalsan kimsenin umurunda olmaz." "*Umursayacağım.* Geç kalmaktan nefret ederim."
Kalçalarını sert bir şekilde esneterek kendini içimde daha da derine itti.
Sanırım haklıydı... Ne de olsa ben *zavallı küçük Addy*'ydim. Ayrıca, annem tüm yaz tatilimi en ince ayrıntısına kadar planladığından beri aylardır seks yapmamıştım.
Brandon bir kez daha hareket ederken homurdandı ve ben de kötü bir alışkanlıkla saatime baktım - *tik, tik, tak.*

* * *

Geç kalmıştım... *Harika*, sanki yeterince endişeli değilmişim gibi. Son sınıfın ilk gününde tam da ihtiyacım olan şeydi bu. Yine de öğretmenlerimden hiçbiri bundan bahsetmeyecekti. Cesaret edemezlerdi.

Tuvalet aynasında kendimi incelerken dudak parlatıcımın mükemmel olduğundan emin olmaya dikkat ettim. Saçlarım o sabah özenle kıvırdığım yumuşak dalgalar halindeydi ve Brandon'la daha önceki aktivitelerimden sonra kıyafetlerim olması gerektiği yerdeydi.

Çenemi kaldırarak yansımanımı inceledim.
Bakışlarımı daraltarak dudaklarımı büzdüm. Doc her zaman iç güzelliğin önemli olduğuna dair bir şeyler söylüyordu ama bir keresinde Marilyn Monroe'dan şöyle bir söz duymuştum: *Erkekler kızları kitaplara benzetir. Eğer kapak dikkatlerini çekmezse, içindekileri okumaya zahmet etmezler.* Bence bu tür konularda çok daha doğru bir yaklaşımı vardı. Bu yüzden, her zamanki gibi, bu kapağın ekstra dikkat çekici olmasına özen gösterdim.

Beni sadakatle koruyan saatime baktım ve turunu tamamlayan saniye ibresini takip ettim. Acele etmesini ve on ikiye ulaşmasını diledim, çünkü o zaman ayrılmak konusunda kendimi iyi hissedecektim. Bunun yerine, görünmez zincirlerle aynanın önünde olduğum yerde tutuldum.

Tik, tik, tak.

İşteki ilk günümdü ve şimdiden ayrılmak istiyordum.

Olmam beklenen sorumlu öğretmen gibi kara tahtaya adımı karaladım. Ne yazık ki tebeşirin kokusu ve tahtaya sürtünmesi kendimi sorumlu hissetmemi sağlamadı; sadece gitme isteği uyandırdı.

Dünya tarihi sınıfımın duvarında asılı duran saat beni deli ediyordu. Son zamanlarda saate ihtiyaç duyduğum bir yerde bulunmamıştım ve bir başkasının programına geri döndüğümü hatırlatması çok sinir bozucuydu.

Avrupa'da en sevdiğim tarihi yerleri ziyaret ettiğim altı aylık bir seyahatten yeni dönmüştüm, bu yüzden dört duvar ve bir kapıyla sınırlandırılmak beni... huzursuz etti. Taktığım kravat sanki beni boğmak üzereymiş gibi hissettiriyordu ve o anda bunu memnuniyetle karşılayabilirdim.

Eve gelmemek gibi bir seçeneğim yoktu. Babamın sağlık durumunun kötüleştiğini öğrendiğim anda yanına gitmem gerektiğini biliyordum. Böylece on üç saat elli dakika sonra Denver, Colorado'ya geri döndüm - bu bir aydan biraz daha uzun bir süre önceydi.

Sağ tarafımdaki kapı çarparak açıldı, sınıfın boğucu sessizliğini hafifletti ve ilk öğrenci boş alana adım attı.

Oğlan, kız. Oğlan, oğlan, kız.

Birbiri ardına içeri girdiler ve koltuklar doldukça ben uzak köşede kitaplığa yaslanarak kaldım.

Yeni bir sınıfa, özellikle de yeni bir okula başladığımda bunu hep yaptım. Gözlemledim. Öğrencilerin benim orada olduğumu bilmeden önce nasıl etkileşimde bulunduklarını görmek ilginçti. İyi bir gösteri yapmadan ve kendilerinden beklendiği gibi davranmadan önce.

Konuşan, kıkırdayan ve flört eden öğrenciler ilk gün birbirlerini gördükleri için her zaman heyecanlıydılar. Bu, onları gerçek benliklerinin o enstantanesinde yakalamak için mükemmel bir fırsattı. Gözlemlenmemiş özgürlüğün o anı.

Herkes yerini aldığı anda ve ikinci zil koridorda çalmaya başladığında, raflardan uzaklaştım ve sınıfımın önündeki eski ahşap sıranın önünde durdum.

Teker teker kafalar kalktı ve beni karşılarında bulduklarında ve başından beri orada durduğumu fark ettiklerinde hemen sakinleştiler. Konuşmalar azaldı, fısıltılara dönüştü ve sonunda *sessizlik* oldu.

Herkesin dikkatini çekene kadar sabit ve hareketsiz kaldım. Sonra kapı o sabah son kez açıldı ve o sınıfıma adım attı. Geç kalmıştı.

Ben ona baktım, o da bana baktı.

Sonum, en başından beri bana doğru bakıyor.

Geç kaldığım için nefret ederek sınıf kapısından hızla içeri girdim ve Bayan Ross yerine bir adamla karşılaşınca şok oldum.

Bu bir yabancıydı. Addison Lancaster hakkında hiçbir şey bilmeyen bir yabancı ve şu anda bana kızgınlıkla bakıyordu.

O an Bay McKendrick'i ilk gördüğüm andı.

Her kızın hayalini kurduğu öğretmendi. Hepimizin ikinci kez aşık olduğu kişi

onu gördük. Güneşin altın rengine boyadığı ve ensesinde kısa, dağınık bir at kuyruğu şeklinde topladığı kahverengi saçlarıyla, daha önce gördüğüm hiçbir öğretmene benzemiyordu ve ona karşı tepkim anında ve güçlü oldu.

"Peki siz kimsiniz?"

O ses. Yemin ederim bana dokundu, o kadar etkilenmiştim. "Bayan?"

Gözlerimi bir kez kırıştıtarak zihnimi boşaltmaya çalıştım ve kısa bir an için tik takların durduğunu fark ettim. Bedenim zihnimin önüne geçmişti, bu bende *hiç* olmayan bir şeydi.

"Hanımefendi? Sizinle konuşuyorum."

Sınıftan kahkahalar yükseldi ve aniden tekrar *tik, tik, tak* oldu.

Yeni öğretmen gürültücü sınıf arkadaşlarıma döndü ve ağızları kapandığında oda tekrar gergin bir sessizliğe gömüldü.

Vay canına, bu tam bir otoriteydi. Onun bir bakışıyla asi akranlarım sustu... saygılı oldular ve daha on dakika bile olmamıştı.

Gözleri tekrar benimkilere döndü ve kızgınlığını ifade etseler de başka bir şeyi de barındırıyorlardı. Anında arzuladığım bir şey.

Özenle hazırladığım bu kapak onun dikkatini çekmişti.

Beni değerlendirirken bakışları bir aslan gibi vahşiydi. Bütün erkekler öyle yapardı, ellerinde değildi. Ne kadar uygunsuz olduğunu bilseler de, her zaman dikkatlerini çekerdim.

Geniş, kıvrık dudaklarım, masum mavi gözlerim ve yirmili yaşlara ait bir fiziğimle neye sahip olduğumu biliyordum ve bunu kullanmaktan asla korkmuyordum. İfadeleri istenmeyen ilgilerini ele veren çoğu erkeğin aksine, bu adamın beni odanın diğer ucundan takip ettiğini ve *benim* de buna izin verdiğimi hayal ettim.

"Hanımefendi? Size bir soru sordum."

Onu gördüğüm anda ne sorduğunu unutmuştum. Bana dokunduğunu, beni tattığını hayal etmekle meşguldüm. Çenesindeki koyu renkli kirli sakalı görebileceğim kadar yaklaşması için dört uzun adım atması gerekti.

"Geç kaldın," dedi, farklı bir yol seçerken ses tonu anlaşılmazdı. "Hem de ilk gününde. Okul yılına başlamak için harika bir yol değil, sence de öyle değil mi?"

Kirpiklerimin altından ona nazlı bir bakış atarak sonunda sesimi buldum ve kendimi onun bok listesinde sağlam bir yere yerleştirdim.

"Belki okuldan sonra bana bakar ve saati söylemeyi öğretirsin."

Zaman yönetimi konusundaki takıntım düşünüldüğünde, bu ne büyük bir şakaydı. Bunu bildiğinden değil.

"İlk gün olduğu için buna gerek olacağını sanmıyorum. Ama şu andan itibaren zamanında gelin. İsminiz lütfen."

"Addison. Addison Lancaster."

"Teşekkür ederim. Şimdi git ve otur."

Çantamı omzuma atarak ayak parmaklarımın ucunda döndüm ve kalçalarımı her zamankinden biraz daha fazla sallayarak ikinci koridora doğru ilerledim. Brandon'a baktığımda bana neden geç kaldığımı hatırlatırcasına göz kırptığını fark ettim. Bu seksi jeste karşılık verirken, ona doğru yönelttiğim şehvetli gülümseme ağzıma yayıldı.

Flört etmek benim için diğer herkes için nefes almak gibiydi ve bir gösteri yaptığımda her zaman onların dikkatini çektiğimden emin olurdum. Okulun atletizm şampiyonu olarak mükemmellik için çabaladım ve çabalarımın sonuçlarını görmek hoşuma gitti. Ben onların rol modeliydim, *hayranlık* duydukları ve nefret ettikleri kişiydim.

Öğretmenler dahil herkes beni tanırdı ve herkes beni severdi. Dünya tarihi sınıfımın en önünde duran adam hariç. O beni kesinlikle sevmiyordu ama ben her zaman meydan okumayı sevmişimdir. Kazanmak benim doğamda vardı.

Yerime oturdum ve çantamın yavaşça omzumdan yere doğru kaymasına izin verdim. Bir bacağımı diğerinin üzerinden geçirdim ve dikkatimi, gözleri metodik bir şekilde her birimizin üzerinde gezinen ve sonunda benimkine odaklanan yeni öğretmene verdim.

Sağ tarafımdaki koridorda oturan Jessica'ya geçmeden önce hesaplanmış gibi hissettiren bir şekilde bir süre beni inceledi. İşte böyle kovulmuştum.

"Benim adım Bay McKendrick. Bu yıl dünya tarihi öğretmeniniz ben olacağım, Bayan Ross *değil*. Çok az kuralım var, ama bunlardan biri zamanında gelmek," dedi odanın önünde volta atarken. "Diğeri ise biraz alışılmışın dışında. Meraklı ama saygılı olmanızı istiyorum. Sorular sorun. Birbirinize meydan okuyun. Tabiri caizse kutunun dışına bakmanızı istiyorum, çünkü en büyüleyici keşiflerden bazılarını burada bulacaksınız."

Bay McKendrick.

İlgi çekiciydi ve *kesinlikle* alışılmışın dışındaydı.

Şüphesiz büyülenmiştim.

* * *

Oturduğu yerden beni izledi -arkadan üçüncü sırada, iki koridor içeride- öyle mavi gözleri vardı ki, durduğum yerden bile görebiliyordum. Yerleştiği anda benimkilere kilitlendi ve beni incelemeye devam etti.

Sınıfın önünde durup dersi tanıtırken, ahlaki değerlerim ve ezberlenmiş etik kurallarımın kendilerini göstermesini bekledim. Bir öğrencinin teftişinden etkilenmemem gerektiğini bana hatırlatmalarını.

Otuz dakika geçti ve ben hala bekliyordum.

Masamda oturdum ve öğrencilerin ilk ödevleri üzerinde sessizce çalıştıklarını gözlemledim, ancak geç gelen genç bayana geri dönmeye devam ettim.

Kesinlikle çok çekiciydi. Porselen teninden yüksek, dolgun göğüslerinin kıvrımlarına çarpan kestane rengi saç buklelerine kadar -Addison Lancaster kızdan çok kadındı ve tehlikeliydi.

Odadaki diğer erkekler de, eğer onun etrafındaki davranışları bir gösterge ise, bunu biliyorlardı. Dolgun, kırmızı dudaklarının her yalayışında yakalanıyor gibiydiler ve evet, onları da yakalamıştım.

Orada oturmuş, onu görmezden gelmeyi imkânsız kılan şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyordum ki başını kaldırdı ve ben de anladım.

O gözlerdi. Sahip olmamaları gereken sırları saklıyorlardı.

Karanlık, hüznü ve davetkâr duyguların hepsi bir aradaydı ve yine de bu duyguların herhangi birini mutlak haliyle anlayamayacak kadar gençti.

Yakıcı bağlantıyı keserek tekrar ders kitabıma odaklandım ama hissetmeye devam ettiğim tek şey Addison Lancaster'ın beni izlediğiydi.

* * *

Okulun ilk günü beklediğimden daha hızlı geçti ve her şey tam olması gerektiği gibiydi. Bay McKendrick hariç. Onu beklemiyordum.

Yatağımın beyaz arşıfları arasında uzanırken, çıplak kalçalarını ayırıp parmaklarımı dokunmak için aralarına soktuğumda onların serinliğinin tadını çıkardım.

Gece *benim zamanımdı*, istediğim her şeyi hayal edebildiğim bir zamandı ve o gece öğretmenimi hayal ettim. Beni göz açıp kapayıncaya kadar kovan adamı. Yatağımda uzanırken bedenimi ağlatan adamı. Reddedilişini neden bu kadar çekici bulduğumu tam olarak kestiremiyordum ama öyleydi. Neredeyse... zorlayıcıydı.

Üst dudağımı ısırarak iki parmağımı külotumun kenarı boyunca kaydurdım. Onları pembe pamuğun altından içeri soktum ve sıkı kalçalarını esnettim. Bacaklarımı daha da ayırıp sırtımı kavislendirirken, vücudumu çarşafın ağırlığına doğru ittim ve çarşafın üzerimde yarattığı hissin tadını çıkardım - onun olduğunu hayal ettim. Parmaklarımı çıplak tümseğimin üzerinde gezdirerek kendimle alay ettim. Parmak uçlarım klitorisimi sıyırıp sonra aşığıya inerek içeri kayarken ağzım açıldı, dudaklarımda onun adı vardı.

Bunu küçük yaşıardan beri yapıyordum, vücudumu ve tam olarak nasıl dokunulmaya ihtiyacım olduğunu öğreniyordum. Brandon asla doğru yapamazdı. Her zaman acelesi vardı ve başlamadan bitiyordu. Bu çoğu erkek için geçerli değil miydi?

Ama Bay McKendrick...

Onun farklı olacağını biliyordum.

Bana istediğim gibi dokunacak ve beni arzuladığım gibi alacaktı. Bir çocuk gibi değil, bir erkek gibi.

İkinci Bölüm

İşte...

Tik, tik, tak.

"İnsanların sınırlarını bilinçli olarak zorlamaya çalıştığını söyleyebilir misin Addison?"

Tik, tik-ne?

Tekrar küçük, beyaz ofise oturduğumda etrafımdaki çıplak duvarlara, sonra da "kalışım" için buraya yerleştirilen masaya bakıyorum ve düşünüyorum - *ne?*

Yüzüm düşüncelerimi yansıtıyor olmalı çünkü yeniden başlıyor.

"Yoksa daha çok" -dramatik bir etki yaratmak için durakladığından eminim- "bilinçaltı olduğunu mu düşünüyorsun?"

Cevap vermek zorunda olmadığımın farkında olduğumu biliyor, peki benden ne alıyor?

Sessizlik.

Tam ve mutlak sessizlik.

"Tamam, Bay McKendrick'e geri dönelim."

Yapmayalım, diye düşünüyorum

tırnaklarımı incelerken. "Başın belada

değil."

Öyle değil miyim? Kilit altında olmak beni ikna etmesine kesinlikle yardımcı

olmuyor. "Sadece daha fazla bilgiye ihtiyacımız var."

Hepimiz öyle değil miyiz?

Tik, tik, tak.

"Neden bana biraz olayların nasıl başladığını anlatmıyorsun?"

Öfkemin yükselmeye başladığını hissediyorum. Bu adam beni herkesten iyi tanıyor ama *bu* konuda hiçbir şey bilmiyor.

Hepsi çırpınıyor. Bunu *onun* suçu yapmak için bir sebep arıyorlar.

Bir şekilde onu şeytan, beni de bu küçük günah hikayesinde melek yapmak için. Kimin

kime yaklaştığını bilmek istiyorlar.

Seni hiç ilgilendirmez.

Bunun eskiden olduğu gibi kolay olacağını düşünüyorsa, yeniden değerlendirse iyi olur.

Şu an sadece kendimi düşünüyorum. Bu yerde, zamandan başka hiçbir şeyi olmayan ben.

Hatırlamak için zaman ya da hepsinin umduğu gibi unutmak için zaman.

Tik, tik, tak, fare saati çalıştırdı.

Saatim dolmadı mı daha? Yakın olmalı.

Duvardaki tek şeye, ahşap bir saate bakıyorum ve sonra Doc'a dönüp elimi yalıyorum.

Dud

akla

r.

Sınırları zorlamayı sever miyim? *Evet.*

Başparmağımı kaldırıp tırnağımı ısıyorum, başını sallamadan önce gözlerinin tırnağıma kaydığını fark ediyorum. Bunu bilinçli olarak mı yapıyorum? *Evet. Evet, yapıyorum.*

Evet, yapıyorum.

Geçmiş...

*

*

*

Yine
geç
kaldı.
Bu,
tahamm
ül
edemey
eceğim
türden
bir
davranı
ştı.
Açıkça
saygısız
lık

benim otoritem, işte *bu buydu*. Sınıfımın kapısını sert bir elle kapattım ve kilitledim.

O öğrenci olacaktı. Bütün yıl mücadele ettiğim öğrenci.

Dişlerimi sıkarak diğer öğrencilerime baktım. Dün oturduğu yerde belirgin bir boşluk vardı ve boşluğa odaklandıkça daha da sinirleniyordum.

Herkes sabırla oturmuş, Addison Lancaster varlığıyla bizi onurlandırmaya karar verdiğinde ne olacağını görmek için bekliyordu ama o ortalıkta yoktu. Bir öğrencinin işleri yürütme şeklimi belirlemesine izin veremeyeceğimi bildiğimden, odanın önüne çıktım ve sırtımı masaya yasladım.

"Pekâlâ, çocuklar. Lütfen ders kitaplarınızın otuz yedinci sayfasını açın. Bildiğiniz gibi, bu dönem Kral Sekizinci Henry'nin hükümdarlığı hakkında her şeyi öğreneceğiz. O yüzden en baştan başlayalım, olur mu?"

Masadan doğrulup, çocuklar kitaplarını çevirirken ellerimi ceplerime soktum.

Açık.

"Bu adamın gerçekten altı karısı var mıydı?"

Konuşan çocuğun adını kontrol etmek için elimdeki listeye baktım. Brandon Williams.

"Evet, gerçekten söyledi Brandon" diye onayladım.

Sandalyesinde geriye yaslandı ve kolunu masanın üzerine bıraktı. "Adamın oyunu vardı."

"O bir kraldı, seni aptal," diye çıkıştı arkadaşısı. "Zengin ve güçlüydü. Kadınlar buna bayılır Lanet olsun. Neden Addy'nin seninle olduğunu düşünüyorsun, beynin?" "Ahh, Sam? Dil, lütfen."

"Özür dilerim efendim," diye mırıldandı, yanakları utanmış gibi kırmızı bir renk almıştı, ama ben çoktan yoluma devam etmişim ve... Addy'yi mi düşünüyordum? Hayır, bu ona hiç uymuyordu. Bana o bakışı atan kız değil... bir gün önceki o uygunsuz bakış.

Addy küçük bir kız ismiydi. Uymuyordu, ama *Addison*? Addison, o aldatıcı gözlere ait bir isimdi.

"Sorun değil, sadece bir daha yapma. Birinci bölümü okuyalım, sonra-"

Tam o sırada sınıfımın kapısı vurulmaya başladı. Kapıya doğru döndüm ve dar camın arkasından onu gördüm. Sınıf arkadaşları ne yapacağımı görmek için beklerken oda tam bir sessizliğe gömüldü. Hepsi de ona yapılan konuşmanın aynısını dinlemişti, bu yüzden şimdi durum üzerindeki otoritemi ortaya koymam gerekiyordu. Okul yılının ikinci gününde gerçekten yapmak istemediğim bir şeydi bu.

Kapıya doğru yürüdüm ve onun doğrudan bana baktığını gördüm. Onu hemen müdürün odasına göndermeliydim. Onu koridorda öylece bırakmalıyım. Yapmam gereken pek çok şey vardı ama bunun yerine kapının kilidini açtım ve kapıyı açtım.

"Üzgünüm geciktim. Biraz geciktim. Ama iyi bir nedeni vardı," diye açıklamaya çalıştı odaya girerken.

Ona bir an bile inanmayarak koridoru işaret ettim. "Dışarı. Şimdi, Bayan Lancaster."

Yüz ifadesi değişirken onu yakından izledim ve diğer çocuklara ukala bir sırıtış attı. "Ama *gerçekten* oyalandım."

Hayal kırıklığı içinde dişlerimi sıktım. Küstahtı, yüzüzdü ve şu anda her bir damarıma basıyordu. Sesimi alçaltarak bir kez daha koridoru işaret ettim.

"Dışarı. *Şimdi*."

Abartılı bir iç çekişle boş salona adımını attı ve ben de hemen arkasından onu takip ettim. Kapı kapandığında, sevimli kız öğrenci rolünü bırakıp çok daha tehditkâr bir yaratığa dönüştüğünü fark ettim.

O anda bunu hak etmek için ne yaptığımı merak ettim. Şüphesiz, bu bir tür berbat karmaydı çünkü karşımdaki kız erkekleri kendine getirecek bir kadın yüzüne sahipti.

Tıpkı benim gibi
adamlar.

* * *

"Gerçekten tutuldum-

" "Konuşmayı kes."

Bay McKendrick sözümü keserken dudaklarıma sinsi bir gülümseme yayıldı.

Kısa bir an için kalçalarımın yapışan dar kot pantolonum ya da karnımın üzerine kadar çıkan siyah dantelli atletim hakkında ne düşündüğünü merak ettim. Ayrıca annem diktiği için her tarafı fermuarlı siyah vinil bir ceket giymiştim.

Sırlarımı saklamak için daha iyi.

"Beni çok dikkatli dinle Addison, çünkü bunu sadece bir kez söylemeyi planlıyorum."

Endişelenmesine gerek yoktu. Ben dinliyordum. O kadar ki ağzını ezberlerken dudak okuyordum. Benim için yeni bir hayranlık haline gelen aynı ağız.

"Senin ya da sınıfımdaki herhangi birinin bu tür davranışlarına katlanmayacağım. Anladın mı?"

"Öğretmene benzemiyorsun."

"Pardon?"

Şaşkın görünüyordu ve bu hoşuma gitti, ben de devam ettim. "Bir öğretmen. Öğretmen gibi görünmüyor ya da giyinmiyorsun."

Sanki ben hiç konuşmamışım gibi, önceki konuşmasına devam etti.

"Sınıfımda erken ya da zamanında olmanızı bekliyorum. Zilden bir dakika sonra değil, kesinlikle on dakika sonra değil. Bu sadece kabalık değil, halihazırda devam etmekte olan dersin düzenini de bozar. Yeterince açık anlatabildim mi?"

Saçları bugün arkadan bağlanmamıştı ama kulaklarının arkasına doğru itilerek omuzlarına dökülmüştü. Siyah kot pantolonu ve ona uygun uzun kollu, düğmeli gömleğiyle çizdiği resim bir tarih öğretmeni *değil*, bir tür rockçı seks tanrısıydı.

"Giydiklerimi beğendin mi?"

"Addison, bu kadar çabalamayı bırak. Burada kimse görmüyor."

Omuz silkmeden önce söylediklerini düşünerek dudak büktüm. Dikkatini çekmek için çok uğraşıyordum. "Sen buradasın."

"İçeri girin. Yine geç kalırsanız kapıyı açmam ve neden burada dikildiğinizi Müdür Thomas'a açıklarsınız."

"Peki onun ne yapacağını düşünüyorsun?" Gerçekten merak ederek sordum.

Bu okulun nasıl işlediğini henüz bilmiyordu, *zavallı kuruntulu adam*. Ne kadar tedirgin olduğunu açıkça görebiliyordum. Her şey gözlerinden okunuyordu. Cesaretle ona yaklaştım.

"Henüz bilmiyorsun," dedim onu aydınlatmaya karar vererek. "Ama yakında öğreneceksin. Ben onun yıldızıyım. Piste çıktığımda bu okulu ben *yaratıyorum* ve o bunu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacaktır."

Daha önce hiç avlanmamıştım, genellikle kovalamacayı severdim ama Bay McKendrick eğilip gözlerini kısınca içimde adrenalinin yükseldiğini hissettim. İçgüdüsel olarak yerimde durdum ve ona saldırması için meydan okudum.

"Kim olduğun umurumda değil, genç bayan. Eğer bir daha geç kalırsan, seni sorumlu tutacağımdan emin olabilirsin. Anladın mı? Şimdi içeri gir, otur ve kitabını aç ve öğrenci olduğunu hatırlamaya çalış."

Etrafında dolanırken kolonyasının kokusunu aldım. Tam da ateşli seksin kokması gerektiğini hayal ettiğim gibi kokuyordu ve orada yeterince uzun süre durursam, külotumun kalçalarımın arasındaki ıslaklığı kontrol altına almak için hiçbir şey yapmayacağını biliyordum. Kapıyı açmadan hemen önce durakladım ve bakışlarımı son bir kez vücudunda gezdirdim.

"Bir öğretmene benzemeye başladığında yapacağım. Oh, bu arada, *efendim. Yaptığınız şey hoşuma gitti.*

"Belki bilmek istersin diye giyiyorum."

* * *

Addison'ı sessizce sınıfa kadar takip ettim ve çantası düştüğü için omzundaki parmak izlerini fark ettim. Ceketini hızla silkerek yerine koydu ve yerine oturmaya gitti. Gözlerini bana doğru çevirdiğinde başımın büyük bir belada olduğunu anladım. Gözlerindeki ifade kesinlikle öğretmenine bakan bir öğrenciye ait değildi.

Brandon koridor boyunca uzanarak onun kulağına bir şeyler fısıldadı ve ben onları birlikte incelerken onun dikkati benden hiç ayrılmadı. Dudakları saçlarına o kadar yaklaşıyordu ki, nefesiyle birlikte saç tellerinden birinin hareket ettiğini fark ettim ve başımı çeviremedim.

Bunun yerine, düşünülemez bir şeyi, Brandon'ın yerinde beni hayal ediyorum.

Kendimi ona olan ilgimin kızgınlıktan başka bir şey olmadığına ikna etmeye çalıştım, ancak salondaki konuşmadan sonra kendi kararımı yeniden değerlendirmek zorunda kaldım.

Neden beni kızdırmasına izin veriyordum? Ve bir öğretmen gibi giyinmem konusunda ne demek istemişti? Belki de bir şeyleri değiştirmem, farklı bir görünüm sergilemem gerekiyordu?

Ya da *belki* de benimle oynamasına izin vermemeliydim çünkü yaptığı şey buydu... ya da yapmaya çalıştığı şey. Beni lanet bir oyun gibi oynuyordu.

Çok *tehlikeli* bir oyun.

* * *

İşte...

Aklımı başımda tutan tek şey anılar.

Hayatta kalmak için savaşmanızı sağlayan şeyin belirli bir anı olması şaşırtıcıdır. Karanlığın içinde yolunuzu zorlamaya cesaret etmenizi, en ufak bir ışık kırıntısı aramanızı sağlayan şey budur.

Benim karanlığım beklediğiniz zaman gelir... geceleri.

Gecenin yaklaşmasından çok daha fazlası. Bana verilen haplar, ışığının benim için kapatılması ve ne zaman *dinlenmem* gerektiğinin söylenmesi. Hapishanede olduğu gibi *ışıklar kapandı* da diyebilirler çünkü burası böyle bir yer.

Dinlenmek benden kaçan bir şey çünkü rüyalarımın bile huzur hiçbir yerde bulunmuyor. Her zaman olduğu gibi anlaşılması zor, ancak ne zaman...*hayır*. Bunu düşünmemek en iyisi.

Yatağında doğrulup kollarımı dizlerime doluyorum ve sakinleştirici bir ritim tutturuyorum -bir, *iki*, üç- o sırada kapımın aralığından küçük bir ışık süzülüyor. Duvara bantlanmış siyah-beyaz bir resmi aydınlatıyor.

Aşk Tanrısı'nın Öpücüğüyle Canlanan Psyche.

Uzanıp parmağımı Cupid'in kucağında sırtüstü yatan kadının üzerinde gezdiriyorum ve onu sanki yanımdaymış gibi net bir şekilde duyup görebiliyorum...

Sandalyesini masadan uzaklaştırırken, "Bazen merak sadece merak olarak kalmalı," diye öğüt verdi.

"Öyle mi olmalı?"

Yavaşça ayakta durarak, hemade onun arkamda, ve benim tüm vücutları beklentiyle titriyordu.

"Evet. Psyche'ye şişeyi açmamasının söylenmesinin bir nedeni var."

Bu yanıltı. Bunu bana birçok kez söylemişti. Ama onu istiyordum ve hiçbir yere gitmiyordum.

"Peki bu sebep neydi?"

"Çünkü onu açmak sadece en ağır sonuçlara yol açacaktır."

...Başından beri haklıydı.

Uzanıp karanlığa bakıyorum, cevaplar arıyorum ama bulamıyorum. Seçimlerimiz bizi ayırdı ve benim kararım beni buraya getirdi.

Kendi seçimlerim ve kendi kararlarım, bunu biliyordum. Neden başkaları bilmiyordu?

Üçüncü Bölüm

Geçmi

Ş...

Bir takıntı ne zaman sağlıklı hale gelir?

İlk seferinde onu eve kadar takip etmek istememiştim ama farkına varmadan bunu her gün yapmaya başladım.

Son birkaç haftadır da öyleydi.

Artık okulda arabamda oturup saniye *ibresi* saat 3:00'e doğru ilerlerken onun ortaya çıkmasını beklemek bir ritüel haline gelmişti.

Bugün, bir elinde çantası, diğerinde ceketini başının üzerinde, tarlada koşuyordu. Onu izlemeye bağımlı hale gelmişim -özellikle de fark edilmeden. O pistten çıkıp kamyonetine doğru yürürken fark edilmemeye dikkat ederek koltuğuma çöktüm.

Bunu yapmak için kendime kaç gün izin vereceğim?

Bu davranışımın delice olduğunu biliyordum, ama söz konusu o olunca, kurallar geçerli değilmiş gibi görünüyordu. Okulun o ilk gününden beri ona yakınlaşmaktan başka bir şey düşünemiyordum ve girdiğim her ders bu kararlılığımı daha da artırıyordu.

Otoparktan geri geri çıkıp çıkmadığını kontrol ettim, ancak kamyonunun her zamanki gibi geri geri gitmesi yerine, bana doğru hızlı adımlarla ilerlediğini gördüm.

Hayır... Orada olduğumu bilmesine imkan yoktu. Yağmur yağıyordu, hem de çok. Gölgesi sürücü tarafına düştüğünde nefes alışım hızlandı ve parmak eklemleri cama vurduğunda yerimde sıçradım.

Yakalandım, yakalandım.

Yağmurdan ıslanmış camı indirmemi işaret ettiğinde derin bir nefes aldım. Sertçe yutkunarak kapıdaki aşağı oka bastım ve cam motorunun yavaşça vınlıyarak bir aralık açıldığını duydum. Arabanın içine bakabilmek için eğildi ve dudaklarının yağmurdan parladığını ve ıslandığını görebiliyordum.

"Arabada sorun mu var?"

Koltuğumda geriye yaslandım ve başımı sallamadan önce rahatlamış bir iç çektim. Onu neden takip ettiğimi sormak için orada değildi. O sadece endişeli bir öğretmendi.

"Hayır, efendim."

Kaşlarının çatıldığını görebiliyordum ve gözleri şüpheli bir hal almıştı. "O zaman neden buradasın? Okul otuz dakika önce kapandı."

Honda'mın kuru iç kısmından suyun uzun saçlarına çarptığını ve koyu renk saç tellerinden aşağı kayarak omuzlarında biriktiğini görebiliyordum. Aldığım her nefeste camlar buğulanmaya başlıyor ve onu görüş alanımdan çıkıyordu.

Koltuğumda döndüm ve elimi cama koyarak buğuyu sildim. Tekrar camın arkasını görebildiğimde daha da yaklaştım ve itiraf ettim.

"Bekliyordum."

"Ne?" diye bağırdı yağmur arabanın tavanına daha sert vururken. "Seni duyamıyorum Addison. Yüksek sesle konuş."

Bu kez daha yüksek sesle, "Bekliyordum," diye tekrarlarken dudaklarım açık alanda gezinene kadar yer değiştirdim.

"Yağmurun durması için mi yoksa içeriden biri için mi?"

Yağmur damlalarının kirli sakallı çenesine yapışması beni büyülemişti - işte o zaman, "Seni bekliyordum," diye itiraf ettiğimde hiç bilmediğimiz bir alana kaymıştık.

* * *

Neden bahsediyor bu? Yağmur üzerime yağarken ve gömleğimin içine akarken düşündüm. Pencereyi daha da indirdiğinde ve mükemmel yüzü görüldüğünde su kısa sürede fark edilmedi.

Onu sadece birkaç santim ötemde otururken görmek, bilinçli olarak *arabadan* bir adım geri çekilmeme neden oldu. Bu ifadeyle kastettiği şeyin kabul edebileceğim bir şey olmadığını ve kesinlikle peşinden gitmeme izin verilmediğini biliyordum.

Yüzünde saf bir hesaplama ifadesi belirdi ve kilitlerin patlamasıyla gerçekliğe geri döndüm. Sürücü tarafındaki kapıyı iterek açtı ve arkasından çarparak kapattı.

Bunu tekrar doğru yola sokmak için bir şeyler söylemem gerekiyordu çünkü beni süzme şekli bana onun kim olduğunu ve benim kim olmam gerektiğini hatırlatmaya yardımcı olmuyordu.

"Arabaya geri dön, Addison. Sırılsıklam olacaksın."

O bana yaklaşırken, birilerinin bizi göreceği paranoyasıyla etrafı inceledim. Birinin aklımı okuyacağı paranoyasıyla.

Peki tam olarak ne göreceklerdi?

Bir öğrenciyi arabasına yasladığımı ve eteğini kaldırdığımı görürlerdi - şu anda kalçalarına yapışmış olan aynı minicik kumaş parçasını.

Son birkaç haftadır Addison beni izliyordu. Biliyordum, hissediyordum ve onu her yakaladığımda, aletimi sertleştirecek ve suçluluk duygumu artıracak şekilde bakışlarımı küstahça tutuyordu.

"Zaten sıırılsıklam oldum," diye açıkladı ve yağmurdan bahsetmediği hissine kapıldım. "Burada durmana gerek yok. Üşüteceksin. Arabana bin, eve git, ve ılık bir duş al."

Islak saçlarını yüzünden geriye doğru iterken ağzından kurnaz bir sırıtış yayıldı. "Yapacağın şey bu mu?"

Otomatik olarak "Evet" diye cevap verdim.

"Eve gidip duş mu alacaksın?" Gözlerindeki ifade değişince "*Addison*," diye uyardım.

O da benim birkaç saniye önce yaptığım gibi etrafı taradı ve sonra bana yaklaştı. O anda geri çekilmem gerekirdi ama kaderin benim için sakladığı başka bir şey olmalıydı çünkü hiçbir şey yapmadım.

"Evet? Efendim."

Yağmur üzerimize yağmaya devam ederken elimden geldiğince profesyonel bir şekilde, hiçbir soruyu davet etmeyen bir sesle ona "Bunu durdurmalısın" demeye çalıştım.

Ama sorguladı. "Neyi durdurmak?"

"*Bu*," diye vurguladım, bir isim koymak istemedim ama aramızda ileri geri hareket ettim.

"Arabana geri dön."

"Her zaman seni düşünüyorum. Duramıyorum."

Başımı sallayarak avuç içimi ıslak yüzümde gezdirdim. Bu bana oluyor olamazdı. Buna izin veremezdim. Daha iyi biliyordum.

"Addison, öğretmenlerine bağlılık duymak çok doğal."

"Onların seni becerdiğini hayal etmek doğal mı?"

Arabasını işaret ettim. "Bin ve eve git."

Odağını hiç kaybetmeden, arabanın kapısına çarpana kadar yavaşça geri çekildi. Başını gökyüzüne doğru eğdi, dudaklarını ayırdı ve suyu toplamak için dilini dışarı çıkardı.

Bu gençlik hareketi içimde bir şeyleri harekete geçirdi ve aynı zamanda zihnimle savaştı. Göğüsleri koparılıp yenmek için yalvaran iki olgun elmayı andırıyordu ve ben gözlerimi ondan ayıramıyordum.

Elbette, eğer bir cehennem olsaydı, o anda istediğim şey için oraya giderdim.

Başını tekrar yukarı kaldırdı ve durduğum yere odaklandı. "Bu gece düş alırken seni düşünceğim, Bay McKendrick?"

Arabasının kapısını açarken hiçbir şey söylemedim. "Seninkinde seni düşünüyor olacağım."

* * *

O gece duşa girdiğimde öğretmenimi düşündüm. Onu yağmurun altında iliklerine kadar ıslanmış, yanaklarına su yapışmış bir halde dururken hayal ettim.

Ona gösterdiğim anda gözleri vücudumda gezinmeye başlamıştı. Bana bakmasını istedim... bana dokunmasını. Ilık suyu açtım ve yüzümü spreye doğru kaldırarak tam da bunu hayal ettim.

Bu öğleden sonra beni istemişti ve neredeyse baştan çıkaracaktı, bundan emindim. Bu sadece bir zaman meselesiydi.

Tik, tik, tak.

* * *

İşte...

"Günaydın, Addison."

Her zamanki buluşma yerimize doğru ilerlerken iç çekiyorum ve yine cevap vermemeyi seçiyorum. Bu seanslar anlamsız. Ona asla duymak istediği şeyi söylemeyeceğim. Acaba bunu zaten biliyor mu?

"Bugün seninle farklı bir şey hakkında konuşmak istiyorum. Belki biraz Helene hakkında." Tepki vermemi bekliyor. Bir ayıyı kısa bir sopayla dürtmek gibi.

"Sen ve o... aranızda bir şeyler vardı. Bir bağ, öyle değil mi?"

Ne önemi var ki? Şu anda hiçbir şey yok, ilk düşüncem bu, ama gerçek bu değil. Biliyorum.

Bu.

"Addison?"

Ne? Ona bağırarak istiyorum. Benden ne istiyorsun?

Ama ben bunu talep etmiyorum. Hareketsiz, sessiz kalıyorum.

Bir, iki, üç. Bir, iki, üç.

"Onun hareketleri seni incitti mi?" diye sorar.

İnsanların bana zaten cevabını bildikleri soruları sormalarından nefret ediyorum. Bakışlarını tutuyorum ve başını salladığını görüyorum. Bir yere varacağını biliyor.

"Hayatınızın önemli bir döneminde yanınızdaydı, o kadarını biliyorum. Kız kardeş gibi mi? Ya

da bir anne,
belki?"

Tüm bunları unutturacağına inandığım için cevap vermiyorum. Tüm bunların bir tür çılgın rüya olmasını umuyorum ama rüyalarımda bile olanlardan kaçamıyorum. Sadece en beklenmedik kaynak tarafından *hatırlatılıyorum-Daniel*.

Doktor'u incelediğimde hala sabırla beklediğini görüyorum. Bir cevap bekliyor. Ben de gitmeyi bekliyorum. "Onu özlüyor musun, Addison?"
Hayır, tek düşünebildiğim bu. Ondan nefret ediyorum.

* * *

Geçmi

Ş...

Ertesi sabah yağmur dinmişti. Park yerine girdim ve hızlıca Saatiime bir anlık bakış.

Nemli zemin nedeniyle sadece ısınma hareketleri yapacak olsam da engelli koşu antrenmanına geç kalmamıştım. Pistte ilerlerken Brandon'ın gösteriş yaptığını gördüm.

"Siktir et, Nicholson! Yarışmada beni yenmen mümkün değil ama denemekte özgürsün!" Tribünlere doğru yürürken onun bağırdığını duydum.

Bu yeni bir şey değildi. Brandon ve Luke Nicholson birinci sınıftan beri yarışıyorlardı. Ancak son iki yıldır Brandon'ın her seferinde üstünlük sağladığı görülüyordu.

Bu da onun en iyi, en popüler ve dolayısıyla benim için mükemmel olduğu anlamına geliyordu.

Yeni aday Bay McKendrick'i saymazsak mükemmeldi. Jessica'yla konuşmak için durmuştu; iyi zamanlanmış bir kahkaha ve neşeli bir el sallamayla bir anda arkadaştan rakibe dönüşmüştü.

Baldırlarımı uzatırken gözlerimi ikisinden ayırmadım ve onun söylediği bir şeye içten bir kahkahayla karşılık verdiğinde kalbim hızlandı.

Bir, iki, üç.

Jessica'nın, sıradan Jessica Garner'ın ona gülümsemesi sinir bozucunun da ötesindeydi ve araba sorunun olduğunu düşünmediği sürece benimle konuşmasını bile sağlayamıyordum.

Düne kadar, Bay McKendrick bir soruya cevap vermem dışında beni neredeyse hiç tanıımıyordu ve o zaman bile bunu pek de etkilenmemiş bir tonda yapıyordu. Bunu beni hizada tutmak için yaptığını biliyordum, ama fark etmediği şey, bunun onu çok daha zorlu bir hale getirdiği idi ve ben iyi bir meydan okumayla büyüdüm.

Tek ayağımın üzerinde dengede durdum ve sağ ayağımı arkama çekerek dört ayağımı esnetmeye çalıştım. Jessica bana doğru koşarken, "Addy!" diye seslendi.

Muhtemelen takılıp düşmesini istemem kötü bir şey. "Bay McKendrick'i gördünüz mü? Aman Tanrım. Çok seksi."

Yazık, görmemiş.

"Hayır. Bunu kaçırdım. Ayrıca, o bizim öğretmenimiz. İğrenç."

"Oh, lütfen. O seksi, sanki...sanki...oh, bilmiyorum. Ama öyle ve çok hoş." "Sana göre belki. Benim içinse tam bir pislik," diye hatırlattım ona.

Dünya tarihi sınıfımızdaydı. Bana nasıl davrandığını fark etmiş olmalıydı. "Evet, sana göre kesinlikle öyle. Ama *sen* onu en başından beri kızdırdın."

Suçlayıcı yorum Jessica'ya hiç yakışmıyordu ama arkasında gerçek bir zehir sezmiyordum. Belki de sadece kafamın içindeydi.

"Tüm bu muhteşem yerlere gitmiş olması ne kadar havalı değil mi? Parthenon'da durmak ne kadar gerçek dışı olurdu? Ya Colosseum? Ölürdüm."

Tanrım, bu kızın çenesini kapatması lazım.

Onun konuşmaya değer olduğunu düşünmesine zaten sinirlenmişim ama ben değmezdim. Onun için yanıp tutuştuğunu duymak bu soruna hiç yardımcı olmuyordu.

"Bence o harika biri." Durakladı ve birkaç dakika önce geldiği yere geri döndü. "Görünüşe göre Bayan Shrieve de öyle."

Arkamı döndüğümde, engelli koşu koçumla tarih öğretmenimin pistin diğer tarafında el sıkıştıklarını gördüm. O anda Jessica'nın düşman olmadığını anladım - *hayır* - Bayan Shrieve o pozisyonu yeni doldurmuştu.

Hâlâ Avrupa tatilleri hakkında gevezelik eden Jessica'dan uzaklaşarak koçumun Bay McKendrick'e doğru eğilip gülüşünü izledim. Yüzü ona doğru dönüktü ve bir elini göğsünün üzerine koyarken dudakları hafifçe ayrılmıştı. *Hiç şüphesiz* kocaman göğüslerini onun dikkatine sunuyordu.

Nefes al, dedim kendi kendime -bir, *iki*, üç- *ama* faydası yoktu.

Görüşüm bulanıklaştı ve o da gülmeye başladığında damarlarımda dolaşan kandan başka bir şey duyamıyordum.

Hayır, hayır, hayır!

O değil, Bayan Shrieve değil.

Her zaman bir şekilde yoluma çıkan kadın değil. Böyle bir şey olamaz.

Tanışmaları sona erdiğinde bizi beklediğini fark etti ve el salladı. Bize doğru koşmaya başladı ve son anda omzunun üzerinden ona, öğretmenime seslendi.

"Benim adım Helene, bana sürekli Bayan Shrieve demek zorunda kalmayın diye söylüyorum." O anda onu incitmek istedim.

* * *

Günün son uyarı zili çaldı ve öğrenciler sınıfıma girmeye başlarken tahtanın üst kısmına *Kral 8. Henry'nin eşleri* yazdım. Tebeşiri yere bırakıp ellerimin tozunu aldım ve Addison kapıdan içeri girdiğinde sınıfa dönmek üzereydim.

Bakışlarını üzerimde gezdirirken dudakları kıvrıldı ve hissettiğim her türlü rahatlık kayboldu ve gardım yükseldi. Addison sınıfıma her zaman daha fazla gerilim katardı. Varlığı bile beni rahatsız ediyordu ve dün otoparktaki olaydan sonra onun cüretkâr davranışlarının daha da farkına varmışım.

"İyi günler Bay McKendrick," diye selamladı, diğer öğrenciler gibi, ama sözlerine eşlik eden bakışı ve yürüyüşü diğerlerinden *farklıydı*.

"İyi günler, Addison."

Oturmak yerine, tahtanın yanında durduğum yere doğru ilerledi ve tam olarak kim olduğunu hatırlatan okul çantasının askısını parmakladı.

"Görüyorum ki ıslanmaktan kurtulmuşsun. Ben de öyle," diye işaret etti, bana cesurca bakarken ağzı seğiriyordu. Hayal kırıklığına uğrayacaktı. Benden hiçbir şey alamayacaktı.

"Sadece biraz su vardı, çok kötü bir şey değildi."

Bir adım geri çekilerek, koyduğum sınırı güçlendirmek umuduyla kollarımı kavuşturdum. Tam cevap verecekti ki, daha bir şey söylemeye fırsat bulamadan adı seslenildi. "Addy!"

Başını Brandon'a çevirdi ve ben de kendimi boynunun kremi derisini incelerken buldum.

At kuyruğundan kurtulmuş bir tutam saç. Yumuşak bir kıvrımla omzuna düştü ve ben ne yaptığımı fark edemedim kollarımı açıp dokunacaktım gibi öne doğru bir adım attım.

Bana doğru dönerken hareketimi yakaladı ve nefesinin altından "Öğleden sonra arabamda buluşalım" diye fısıldadı.

Onun sözlerini kabul etmemeyi seçerek başımla sınıfı işaret ettim. "Lütfen yerlerinize oturun."
"Evet, efendim."

Diğer öğrencilerim gibi kibarca cevap verdi ama tek duyduğum -benimle *tanış*- oldu ve tek istediğim onun pürüzsüz tenine dokunmaktı.

* * *

"Addy, Cuma akşamı bana gelecek misin?" Brandon sordu, ben Bay Addy'yi izlerken. McKendrick odanın ön tarafına oturdu.

Brandon tipik bir Amerikan genciydi. Popüler ve özgüven dolu, okulun *diğer* yıldız sporcusuydu. Kısa kahverengi saçları ve ciddi şekilde yırtık kaslarıyla her liseli kızın hayaliydi ve ben ona sahiptim.

Bana göz kırptı ve küstahça "Kazanmayı kutlayabiliriz" diye ekledi.

Kaşlarım kalktı ve sonra güldüm. Kahretsin, o haklıydı. İkimiz de kazanacaktık. Konu atletizm olduğunda yenilmesi gereken ikimizdik, bu yüzden Cuma gecesi yarışıması beklediğim bir şeydi.

En iyisi olduğunuzu bilmek tatmin edici ve heyecan vericiydi.

"Evet, orada olacağım."

"Mükemmel! Şu küçük kırmızı eteği giy, olur mu?"

Hangisinden bahsettiğini çok iyi biliyordum. Kıcımlı zar zor örtüyordu ve o kadar dardı ki neredeyse kan dolaşımımı kesiyordu. Annem bunun bana ait olduğunu bilmiyordu ama bilmediği şey ona zarar vermezdi. Tıpkı onu son giydiğimde Brandon'ın onu kalçalarımın etrafından geçirip beni yepyeni cipinin ön koltuğunda azgın bir boğa gibi siktiğinden haberi olmadığı gibi.

"Sırf senin için takacağım," diye söz verdim, dilimi alt dudağımın üzerinde kaydırarak, alay etmekten duyduğum heyecanı severek.

"Addison?" Odanın ön tarafından ismim seslenildi.

Sinirli öğretmenimle yüzleşmek için sandalyemde döndüm. "Evet, efendim?"

"Sınıfın geri kalanıyla paylaşmak istediğiniz bir şey var mı?"

Hayır, diye düşündüm sessiz bir irade savaşında, *ama Brandon'ı neden seçmediğini bilmek isterim*. Başımı sallarken gözlerim onunkileri tuttu. *Bu olumsuz olurdu*.

"Bu durumda, çeneni kapalı tutmaya ve işini yapmaya ne dersin?"

"Evet efendim," diye ısrarak cevap verdim ve Aragonlu Catherine hakkındaki önemli bilgileri yazmaya geri döndüm.

Sınıfın geri kalanında ağzım kapalı ve zihnim dönüp durarak oturdum. Zil çaldığında herkes ayağa fırladı ve kapıdan dışarı çıktı.

Brandon ise masamın yanında oyalanıyordu. "Birkaç soru sormam gerekiyor," diye yalan söyledim.

Başını sallayarak eğilip yanağımı öptü ve Bay McKendrick'in bizi izlediğini fark ettim. Dudakları kulağıma doğru ilerlerken dikkati Brandon'ın üzerindeydi.

"Acele et, annemle babam iki saat sonra evde olacak," dedi ve öğretmenimin dikkati bana kayınca sıırıtmaktan kendimi alamadım.

Gözlerimi odanın önündeki adamdan ayırmadan, onun duyabileceği kadar yüksek bir sesle, "İki saat oynamak için uzun bir süre," dedim.

Brandon özel konuşmadan habersiz doğruldu. "Evet, öyle. O yüzden acele et, tamam mı?" Hâlâ öğretmenime odaklanmış bir şekilde kabul ettim. "Sadece birkaç dakika kalacağım, sonra arabayla gelirim." "Kulağa hoş geliyor. Orada görüşürüz," dedi ve odadan çıkıp beni yalnız bıraktı.

Bay McKendrick'in korkutucu sessizliğiyle yüzleşti.

Bacaklarımın yanına uzanarak sırt çantamı aldım ve hareketlerimi takip ettiğini hissettim. Sessiz ve tetikte otururken ellerini masasının üstünde kenetlemişti. Kitaplarımı ve kalemlerimi topladım ve yerimden kalktım.

Masasının önünde durduğumda hiçbir şey söylemedi. Ama çantamı yere bıraktığımda ve ses boş odada yankılandığında sandalyesini geriye itti ve hızla ayağa kalktı.

"Bayan Lancaster."

Tek parmağımla masasının ahşap yüzeyine daireler çizmeye başladım. "Bayım. McKendrick."

"Saçmalamayı kes, Addison. Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" diye açıkça öfkelendi. "Evli misin?"

Başını salladı ve ağzı gergin bir çizgiye dönüştü. "Bu seni ilgilendirmez." "Yani bu bir hayır demek."

"Bu bir hayır *değil*. Tam olarak söylediğim şey, seni ilgilendirmez."

Gözlerimi devirerek parmağımı masasının üzerinde gezdirmeye devam ettim, parmağımın altındaki sert ahşabın verdiği his hoşuma gitmişti.

"Bugün neden başım belaya girdi?"

"Nedenini biliyorsun," dedi kesin bir ifadeyle.

"Hayır. Bilmiyorum. Neden benim başım belaya girdi de

Brandon'ın gimmedi?" "Sen konuşuyordun."

"O da öyleydi," diye karşılık verdim, neler olup bittiğini bilmeyen cahil bir çocuk olduğumu düşünmesine izin vermek istemiyordum.

Derin ve sinirli bir iç geçirdi ve ellerini ceplerine soktu. "Addison, sınıfta daha dikkatli olmalısın."

"Dikkatimi veririm."

"Öyle mi? Hiç sanmıyorum. Konuşmak ve flört etmekle o kadar meşgulsünüz ki üçten fazla not alsanız şaşırırdım."

Eğildim, sırt çantamı kaptım ve defterimi çıkarmak için fermuarını açtım. O günkü çalışmamı açarak ona ne kadar yanıldığını gösterdim ve sonra gözlerimi onunkilere diktim, sanki "*gördün* mü?" der gibi.

"Bir gün hiçbir şeyi kanıtlamaz. Etrafındaki diğer insanları rahatsız etmeyi bırakmalısın."

"Senin gibi mi?" Meydan okudum.

"Brandon gibi." "Kıskanç mı?"

Aşına olmadığım duygular gözlerini karartmış, beni yaktıkları gibi onu da ele vermişlerdi. "Saçmalama."

"Bu kadar saçma mı? Bu sabah sizi ve Bayan Shrieve'i kışkandım."

"Haddinizi aşıyorsunuz Bayan Lancaster. Hem de *çok*. Gitmeniz gerekiyor."

Kapıya doğru ilerledim ama kapıdan geçmeden önce onun durduğu yere baktım.

"Benimle arabamda buluş. Ben beklerim."

Addison sınıftan çıkarken ben de yerime oturdum ve bacaklarımın arasında sert bir hatırlatıcı gibi zonklayan ereksiyonumu düzelttim.

Yenilmiş hissettim.

Eve, her geçen gün biraz daha eriyen babamın yanında olmak için gelmişim. Bana ahlak duygusunu, doğru ve yanlış arasındaki farkı aşıl原因 aynı adam - yine de buradaydım, onu hayal kırıklığına uğratiyordum. Tıpkı onun kalbi gibi.

Addison, hayatı kaos içinde olan bir adam için tehlikeli bir dikkat dağıtıcıydı. Gençliğin, korkusuz olmanın, *hayatta* olmanın vaadiydi. Sahip olamayacağım ve istememem gereken her şeydi, ama o alay ettikçe, kararlılığım daha da parçalanıyordu.

Günah ziyarete gelmişti ve onun çelik gibi kararlılığı muhtemelen ikimizi de yok edecekti.

Dördüncü Bölüm

Bir saat boyunca arabamın yanında bekledim ama gelmedi. Aklımın bir köşesinde gelmeyeceğini biliyordum ama yanılmış olabileceğimi umuyordum. Saat dört olduğunda Brandon'dan birkaç mesaj almıştım.

Brandon - Neredesin?

Hala park yerindeydim.

Brandon - Bekliyorum...

Öyle mi? Ben de bekliyordum.

Brandon - Sikişmek istediğini sanıyordum?

Yaptım... sadece o değil.

Saat şimdi dört buçuktu. Bir buçuk saattir bekliyordum ve Bay McKendrick gelmemişi. Muhtemelen beni izliyordu, gitmemi bekliyordu.

Bu fikir -beni izliyor olması- hoşuma gitmişti ama aynı zamanda bunun normal bir tepki olmadığının da farkındaydım. Şaşırdığımdan değil, çünkü benim için hiçbir şey normal değildi, Daniel'dan beri.

Gitme zamanının geldiğine karar vererek kapımın kilidini açtım ve içeri girdim. Motor gürültüyle çalıştığında radyoda en sevdiğim şarkı çalmaya başladı. Sesi açıp geri giderken ağzımda bir gülümseme belirdi.

Yolun yarısında bir yan sokağa saptım. Arabamı yasadışı bir U dönüşü ile döndürdüm ve kaldırımın yanına çektim.

Motor hâlâ rölantide çalışırken parmaklarımı direksiyona vurdum ve gözlerimi sıkarak kapattım -bir, iki, üç, bir, iki, üç- ve açtığımda siyah kamyonetinin yanımdan geçtiğini gördüm.

Yapma bunu. *Yapma*, dedim kendime.

Onu eve kadar takip ederek kaç kez paçayı kurtarabilirim ki?

Ama bu düşünceler zihnimde yankılanırken bile ayağımı gaza bastım ve arabayı ara sokaktan çıkardım.

Bay McKendrick'in evine gitmek yaklaşık on beş dakika sürüyor. Bunu biliyorum çünkü *her seferinde* zaman tuttum. Bugün, oraya on üç dakikadan daha az bir sürede vardım.

Arabam, onun arabasından güvenli bir mesafe olduğuna inandığım bir yerde sürünerek durdu. Motoru durdurdum ve orada oturdum. Muhtemelen çoktan içeri girmişti. Genelde etrafta beklemezdi.

Kamyonu park eder ve ön kapıya doğru giderdi. İçeri girdiğinde, evin içinde ilerlerken bazen onu bir an için görebiliyordum ama bugün için sadece yakın olduğum için mutluydum.

Müziğin sesini açarak arabanın içine yayılmasını sağladım, arkama yaslandım ve emniyet kemerimi çözdüm, içimi bir sakinlik duygusunun kapladığını hissettim -yakınımda olmanın verdiği bir sakinlik.

Onun sokağına park etmek riskliydi ama ben bunu göze almıştım.

Kimse orada olduğumu bilmiyordu, ne zararı olabilirdi ki?

* * *

Beni eve kadar takip ettiğine inanamadım.

Kamyonetimde oturmuş, ellerimi direksiyona sarmıştım. Dikiz aynasından onu görebiliyordum ve bir sonraki hamlemi düşünürken kalbim göğsümde çarpıyordu.

O eve gidene kadar ayrılmak için bilerek beklemiştim. Oldukça uzun bir bekleyiş olmuştu ama kendimi bu kızın yakın çevresine sokmayı göze alamazdım.

Disiplinsizdi ve belli ki hayatında *hayır* kelimesini hiç duymamıştı. Sahip olamayacağı şeyler istiyordu ve bunu önceki konuşmalarımızdan çok daha net bir şekilde ifade etmem gerekiyordu.

Arabasının kaputunun komşunun çitlerinden birinin arkasından görüldüğünü görebiliyordum ve orada olduğunu unutabilmeyi diliyordum ama bu sefer çok fazla çizgiyi aşmıştı. Bu davranışın devam edemeyeceğini bilmesi gerekiyordu.

Kamyonetimin kapısını iterek açtım, dışarı çıktım ve aşağıya doğru yürümeden önce kapıyı kilitledim. Kaldırım boyunca kararlı adımlarla ilerledim ve bu *öğrencime* tam olarak ne söyleyeceğimi düşünmeye çalıştım.

Lütfen beni takip etmeyi bırakır mısın? Lütfen bana asılmayı keser misin?

İkisi de kulağa saçma geliyordu ve bu noktada *lütfen* kelimesinin pencereden dışarı atılması gerektiğini fark ettim.

Addison Lancaster'a karşı kibarlık işe yaramayacaktı. Ciddileşmenin, hatta belki de acımasız olmanın zamanı gelmişti çünkü bu kızın beni yok etme yeteneği vardı.

Arabasına yaklaşırken güneşin ön camdaki yansımalarına karşı gözlerimi kısıtım. Gözleri kapalı ve başı koltuğa yaslanmış olduğu için beni görmedi. Ağzını açmıştı, sanki...*lanet olsun, eli...*

Gözlerimi onun yaptıklarından ayırdım ve inlediğinden emin olduğum gerçeğini görmezden geldim. Bunun yerine, arabanın sürücü tarafına doğru adım attım.

Pencereye sertçe vurduğumda, gözlerini açıp avucunu bacaklarının arasından çıkarırken sıçradığını gördüm. Çılgınca doğruldu ve buraya gelmemi beklemediğini biliyordum. Aslında, gerçekten paniklemiş görünüyordu.

Güzel, belki bu ona bir ders olur.

Tekrar cama vurdum, bu sefer daha sert vurdum ve kilitlerin açıldığını duyunca arabanın kapısını çekerek açtım.

"Defol. Çık dışarı!" Gözlerini kocaman açarak bana bakarken ben de "Çık dışarı!" dedim.

Gözle görülür bir şekilde yutkundu ve arabadan inip kapıyı arkasından kapatırken hafifçe titredi. Kolundan tuttum ve onu yoldan kaldırıma doğru çektim.

"Burada ne halt ediyorsun?" "I-"

"Beni takip mi ettin?"

Mavi gözleri yüzümde gezindi, ama bu sefer bu hareket çapkınlıktan çok gergin görünüyordu.

"Beni takip mi ettin?" Gürledim.

"Evet!" diye kabul etti ve kolunu yakaladığım gibi hızla bıraktım. "Bunu neden yaptın ki? Burada olamayacağını biliyorsun!"

Bir adım daha yaklaştı ve ben de bulaşıcı bir hastalıkım gibi geri çekildim. "Neden burada olamıyorum?"

"Çünkü yapamazsın! Seni burada istemiyorum."

Tanrım, ne şaka ama. Bu kocaman yalan yüzünden yıldırım çarpacakmış gibi hissediyordum. Bu kızı arabasında mastürbasyon yaparken yakalamıştım ve tek düşünebildiğim bunu tekrar yapmasını izlemektir, ama bu sefer benim yatağımda.

"Eğer senin öğrencin olmasaydım-"

"Sen benim öğrencimsin, Addison. Sen benim öğrencimsin, ben de senin öğretmenim. Bu *asla* olmayacak

"Peki ya olmasaydım?"

"*Evine* git."

"Cevap ver bana!" demeden önce sinirlerinin kaybolduğuna tanık oldum.

Gözlerimin arkasında zonklayan baş ağrısını hissettim ve ereksiyon halindeki sikime pompalanan kanla aynı zamana denk gelmesi beni tiksindirdi.

"Sertleşmişsin."

Yumuşak gözlemi kulaklarıma çarptığı anda ona tekrar "Git. Evine." dedim.

"Neden bu kadar endişelisin? Burada kimse yok ve bu hoşuma gidiyor."

"Endişeli değilim. *Dehşete* düştüm. Senin kadar zeki birinin dikkat çekmek için kendini insanların önüne atması gerektiğini düşünmesi beni dehşete düşürüyor. Sadece erkeklerin değil, benim yaşımdaki birinin de."

"Kaç yaşındasın? Sanırım otuz."

"Tekrar söylüyorum, bunların hepsi seni ilgilendirmeyen şeyler Addison. Bunu sen de biliyorsun. Bu davranışına bir son vermelisin, yoksa ailenle temasa geçmek zorunda kalacağım."

O zaman güldü, o kadar tatlı ve kaygısız bir sesteki ki aklımdan tam olarak ne geçtiğini merak ettim. Bir an parlak, gelecek vaat eden bir kız öğrenciyken, bir an sonra sürekli sınırları zorlayan ve *daha fazlasını* arayan cesur, umursamaz bir taklitçiydi.

"Peki onlara ne söyleyeceksiniz? Merhaba Bayan Lancaster, kızınızın evime gelip arabasında mastürbasyon yaptığını bildirmek için aradım. Ve lütfen onu benden uzak tutar mısınız, çünkü beni erekte ediyor."

Öfkemin içime işlediğini hissettim ve bunun zaten yersiz olan uyarılmışlığımı daha da artırmasından rahatsız oldum. Yaklaştım ve o da arabaya çarparak geri çekildi. Gözlerindeki kıvılcım beni daha da tahrik etti, bu yüzden üzerine eğildim ve daha önce hiç yapmadığım bir şey yaptım. Bir kadını tehdit ettim. Daha da kötüsü, bir kızı tehdit ettim.

"Sabrımı zorluyorsun, Addison. Beni yalnız bırakmalısın. Bin şu *lanet* arabaya ve evine git. Yoksa bundan sonra olacaklardan hoşlanmayacaksın."

Gözleri ağzıma düştü ve sonra benimkilerle buluşmak için geri geldi, ama aşılamayacağı umduğum korku yerine tek hissedebildiğim heyecandı.

Heyecan ve şehvet. Aynı duygular benimkileri de besliyordu. "Peki ya kalırsam?"

Kendimi durduramadan ceketini bir avucumun içine aldım ve onu kendime doğru çektim.

Nefesini dudaklarımda hissedebileceğim kadar yakınım.

"Bu *çok* tehlikeli Addison. Ben senin küçük çocuklarından biri değilim. Şimdi git. *Git* buradan." Onu serbest bıraktım ve beni takip edip etmediğini görmek için bile beklemeden evime doğru yürüdüm.

Sipari

ş.

* * *

Kahretsin, diye düşündüm beni bıraktığı yerde, arabamın kapısına yaslanmış bir şekilde kalırken. Bacaklarım

tüm vücudum titrerken beni zar zor destekliyordu. Kukum o kadar sert zonkluyordu ki her sapkın nabızı

tam anlamıyla hissedebiliyordum.

Bir, iki, üç.

Kendimi kavradım, kalçalarımı parmaklarımın etrafında sıktım. *Tanrım*. O kadar yoğundu ki.

Tam da istediğim şeydi. *Tam* da ihtiyacım olan şey.

Sözlerini tekrarlardım ve elimi çekip sürücü tarafına doğru yürümeden önce alt dudağımı ısırardım.

Evinin önünden geçerken, ön penceresinden onu fark ettim. Ona odaklandım ve saniyeler önceki hayal kırıklığının yüzünde hâlâ belirgin olduğunu gördüm.

Gizli incelememe devam ettim ve benden istemeyeceğini bildiğim bir şeye tanık oldum. Kot pantolonunun fermuarını açıp indiriyordu.

Bay McKendrick'in ne *dediği* umurumda değildi; vücudu beni çağırıyordu ve yardım edemedim ama cevap verdim.

* * *

İşte...

"Addison? Addison. İlaç vaktin geldi."

Açık mavi önlüklü kadın, ben ortak salondaki eski, kırık dökük kanepede otururken beni analiz ediyor.

"Addison?"

Acaba benim hakkımda ne düşünüyor? Sürtük mü? Kevâşe? Fahişe mi?

Bu çok ironik. Buraya gelmeden önce onun ne düşündüğünü umursamazdım çünkü mükemmel olduğumu bilirdim.

Artık değil.

Onlara göre, ben kırılmışım ve *iyileşmeye* ihtiyacım var - mükemmelden daha az.

"İlaçların. Al." İçinde ilaçlarımın olduğu küçük plastik bir bardak uzatıyor. Televizyon hikayeleri değiştirirken ondan alıyorum.

Tik, tik, tak.

Bütün öğleden sonra haberlerin başlamasını bekledim, acaba bundan bahsedilecek mi diye. Genelde şimdiye kadar dışarı çıkarılmış olurdum. Ya odama geri gönderilirdim ya da Doktor'u görmeye, ama biri unutmuş olmalı çünkü hala burada oturuyorum ve...

Tik, tik, tak.

Zaman.

Spikerin görüldüğünü görüyorum ve birkaç saniye sonra ekranda *onun* resmi yanıp sönüyor.

Aman Tanrım. Bu yüzü görmeyeli çok uzun zaman olmuş gibi.

Hapları bırakıyorum ve kanepeden kayarak televizyona doğru sürünüyorum. Diz çöküp parmaklarımı ekranın üzerine koyuyorum. Dokunmaya, ona ulaşmaya çalışıyorum. Televizyondaki adam "kayıp öğretmen" hakkında konuşmaya devam ederken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülüyor.

Odadan çıkarıldığımda duyabildiğim tek şey, "Bu gece itibarıyla nerede olduğuna dair hala bir bilgi yok." oldu.

Tik, tik, tak.

Beşinci Bölüm

Geçmiş...

Çoğu sporun aksine, Bayan Shrieve engelli koşu antrenmanlarımızı sabahları yapıyordu. Bu şekilde, sıcaktan ve daha çok çocuklardan kaçtık.

Bay McKendrick'in evinde görüldükten sonraki sabah, diğer kızların gelmeye başladığı alana doğru ilerledim. Durup çantamı yere bıraktığımda hepsi bana el salladı. Cebimden elastik bir bant çıkarıp başımı arkaya yatırdım ve Jessica konuşmaya başlarken saçımı bağladım.

"Bilmek istersin diye düşündüm, Sam dün gece bana mesaj attı. Brandon'ın dün gelmediğin için çok kızgın olduğunu söyledi."

Gözlerimi devirmek için içimden gelen dürtüye direnerek Jessica'ya baktım ve omuz silktim. "Yani? Sadece biriyle yatamadığı için kızgın."

"Addy!"

"Ne? Gerçek bu. Hiç yapmamış gibi davranma, Jess." Sinir bozucu bir kıkırdamayla, "Yapmadım." diye cevap verdi.

"Ah-huh," diye kayıtsızca cevap verdim, ne yapıp yapmadığı pek de umurumda değildi. Bir önceki öğleden sonra tarih öğretmenimle yaptığım konuşmayı düşünmekle meşguldüm. *Bu çok tehlikeli, Addison.*

Çok tehlikeli olan neydi?

Ona sormalıydim ama ben de onun gibi biliyordum ve bu yüzden beni göndermişti. "Günaydın hanımlar!" Bayan Shrieve'in sesi koşarak yanımıza gelirken duyuldu. Sarışın

Çimlerin üzerinde zıplarken atkuyruğu ileri geri sallanıyordu.

"Umarım hepiniz ısınmışsınızdır ve yarınki büyük yarış için antrenman yapmaya hazırsınızdır." Ayak parmaklarıma dokunmak için eğildiğimde, etrafımdaki diğer kızlar koro halinde "Evet!" diye bağırdı. "Güzel, güzel! Hepiniz için çok heyecanlıyım. Addy? Bu sabah kendini nasıl hissediyorsun?"

Hemen doğruldum ve ona doğru suçlu bir bakış fırlattım. Bir an için tamamen başka bir şeyden bahsettiği gibi çılgınca bir fikre kapıldım.

"Bacaklar güçlü mü?"

Tuttuğum nefesi bırakarak ona en parlak, en sahte gülümsememi verdim. En azından bunu yapabilirdim. Ne de olsa Bayan Shrieve beni en kötü halimde görmüş ve şimdi de tarih öğretmenimi becermek isteyen biriydi. Bunu anlayabiliyordum çünkü ben de istiyordum.

"Evet, kendimi çok güçlü hissediyorum" diye cevap verdim ve yalan söylemiyordum. Bay McKendrick'in kot pantolonunun içinde nasıl sertleştiğini hatırlamak ve gözleri -o yoğun gözler- her ikisi de kendimi güçlü hissetmemi, *üstün* hissetmemi sağladı.

"Güzel! Sizin olan şey için savaşmak üzere güçlü olmanıza ihtiyacımız var."

Engelli koşuda en iyi dereceyi yapmaktan bahsediyordu ama ona hak verip eşofmanlarımı çıkarmaya başladığımda tek düşünebildiğim Bay McKendrick için mücadele etmekte.

* * *

Bu sabah günümün ilk saatinin boş olmasını istemiştim. Aşağıya inip evimi ziyaret etmek Baba. istedim.

Bir aydan biraz daha uzun bir süre önce bakımevine nakledilmişti.

Bir zamanlar olduğu adamın sadece bir kabuğuna dönüşmek, tanık olduğum en acımasız kaderlerden biri olmalıydı.

Yıllar önce geçirdiğim kalp hastalığı her şeyin başladığı yerdı ve bu noktaya kadar olan yol ameliyatlar ve aksiliklerle doluydu. Otuz iki yaşında biri olarak bana acı bir ders verilmişti, o da şu: anı yaşa çünkü mucizeler yoktur.

Bir de adamın kendisi vardı, her zaman doğru olduğunu düşündüğü şeyi yapardı. Beni acıdan kurtarmak için bu teşhisle uzun süre bana söylemeden yaşadı. Her şeyin kötüye gittiği son aylara kadar bana ulaşmamıştı.

Bencilce mi yoksa nazikçe mi? Hâlâ karar verememiştim.

Kamyonetimden inip kapıyı kapattıktan sonra pisti çevreleyen çitlere doğru ilerledim.

Dün öğleden sonra Addison'la olanlardan ve sonrasında yaptıklarımın dolayısı hâlâ son derece rahatsızdım. Evimden ayrıldığında, arabasında oturmuş kendini tatmin ederkenki görüntüsünü kafamdan atamamıştım.

Bacaklarının direksiyonun altında hafifçe yayılması ve kalçalarının hareket etmesi, benim görmeme bile gerek kalmadan tam olarak ne yaptığını ele veriyordu. Sanki bu yeterli değilmiş gibi, ağzının -o dolgun dudaklı ağzının- açılma şekli ve en doğru yere dokunduğunda iç çekmesi... *kahretsin*.

Yine oradaydım, kendimden öğreniyordum ve lanet olası bir öğrenciyle ilgili asi düşüncelerim yüzünden bir ereksiyon daha yaşıyordum. En azından dün gece bu sorunu özel olarak halledebilmişim ve halletmişim de. Duşuma girdim ve Addison'ın görüntüsüyle uzun süre mastürbasyon yaptım, bu da beni çileden çıkardı çünkü bu tam olarak küçük kızın istediği şeydi.

Aceleyle binaya girdim. Öğle yemeğinden sonraya kadar dersim yoktu, bu yüzden şu anda kimseyle uğraşmak zorunda kalmayacaktım. Ta ki-

"Merhaba."

Sınıfımın kapısı arkamdan kapandığında masama doğru yürüdüm ve kız engelli takımının koçu Helene Shrieve'i buldum.

Uzun bacaklarını sarkıtmış, yüzünde açık bir gülümsemeyle öğrenci sıralarından birinde oturuyordu. Helene yeşil gözlü ve bal rengi bronz tenli güzel bir kadındı.

"Günaydın. Piste giderken kayboldun mu?"

İyi huylu bir şekilde gülerek masadan aşağı atladı ve bana doğru ilerledi.

"Hayır. Bu sabah zaten oradaydım. Kızlarım yarın ortalığı kasıp kavuracak... ben de bu yüzden buradayım."

Bundan önce sadece bir kez konuşmuştuk. Dün, ilk kez karşılaştığımızda, o da benim gibi kendini tanıtmış ve ben de oradan uzaklaşmışım.

Buraya arkadaş edinmek ya da ilişki kurmak için gelmemiştim. Kontratım bittikten ve babam öldükten sonra- şey, bunu düşünmek bile istemiyordum. Mümkün olan en kısa sürede buradan uzaklaşacaktım.

"Peki neden?"

"Fotoğrafçılığı sevdiğini
duydum." "Oh, sevdiğin, değil
mi?"

Şimdi bir sırrı biliyormuş gibi sırtarak başını salladı. "Mhmm. Müdür Thomas söyledi, ben de yarınki koşu yarışına gelmek isteyip istemeyeceğinizi öğrenmek istedim. Belki öğrencilerin birkaç fotoğrafını çekersiniz? Onları iş başında görmek ve desteğinizi göstermek sizin için harika olur."

Her nasılsa, bu soru kulağa bir okul etkinliği kılığına sokulmuş bir randevu daveti gibi geliyordu ve eğer beni süzme şekli herhangi bir gösterge ise, haklıydım.

"Bilmiyorum..." Zil çalınca başladım. "Bunu bir düşün. Seni orada görmeyi çok isterim."

Başımı sallayarak kapıya doğru yürümesini izledim ve kapıyı çekip açtığında bir adım attı

bir

kenar "Oh, merhaba,

a. Addison."

* * *

Kıskançlık.

Bayan Shrieve bana tarih sınıfımın kapısını açtığında hissettiğim tam olarak buydu. Kibar olmaktan başka seçeneğim olmadığını bilerek onu selamladım ve odaya girdim.

"Merhaba, Bayan Shrieve. Tarihinizi mi tazeliyorsunuz?" Masasının arkasında durmuş ikimize bakan Bay McKendrick'e dönerek sordum.

"Onun gibi bir şey," diye cevap verdi Koç, sinirlerimi bozan yumuşak bir kahkaha atarak. Ona gidip başka birinden ders almasını söylemek istedim.

"Otursan iyi olur. Dersiniz birazdan başlayacak," diye sanki bunu zaten bilmiyormuşum gibi tavsiyede bulundu.

Sonra tekrar Bay McKendrick'e hitap etti. "Umarım bu daveti dikkate alırsınız."

O odadan çıkarken, sessizce beni izleyen adamı düşündüm. Ne demek istiyordu ve hangi davetten bahsediyordu? Merakım, ona doğru yürürken sağlıklı düşünme yeteneğime ağır bastı.

Dikkati sürekli omzumun üzerinden geçip yerlerine doğru ilerleyen diğer öğrencilere kayıyordu. Sırasına ulaştığımda durdum ve bekledim.

"Git ve yerine otur, Addison."

"Dersten sonra seninle konuşmam gerek."

Başını salladı ve kapıyı izlemeye geri döndü. "Hayır."

Sesimi alçalttım ve daha da yaklaştım. "Seninle şimdi konuşmamı ister misin?"

"Hayır," diye tekrarladı ama bu sefer bana baktı.

Beni gözleriyle kıştırırken gözleri iç çatışmasını yansıtıyordu ve ateşli arzu ile öfkenin birleşimi beni pervasızlaştırdı.

"Sana *evet* dedirtmek eğlenceli olacak."

Hiçbir şey söylemedi, sadece bana sırtını döndü ve kara tahtaya doğru ilerledi. Şimdilik kazandığım için memnun bir şekilde, Brandon odaya girerken gidip yerime oturdum.

"Dün hangi cehennemdeydin?" diye sordu yüksek sesle, sıranın aşağısına doğru yürürken.

Bay McKendrick'in yazmayı bıraktığı ve gözlemlediği ön tarafa hızlıca bir göz attım. Bir gün önce nerede olduğumun fazlasıyla farkındaydı.

"Unuttum, tamam mı? Kahretsin, sakın olur musun? Daha yeni eve gittim."

"Unuttun mu?" Brandon kitaplarını masaya çarparak indirirken ağzından tükürükler saçıldı.

"Nasıl unutabilirsin ki? Sen gitmeden hemen önce bunu konuşmuştuk."

"*Pekâlâ*, Bay Williams!" Bay McKendrick'in sesi odayı böldü. "Bu kadarı size yeter."

Brandon'a dik dik bakarken tüm sınıf sustu ve sanki beni korumak için ya da belki de kıskandığı için böyle bir şey söylemiş gibi mantıksız bir sevinç hissettim.

"Özür dilerim efendim," diye mırıldandı Brandon, sadece benim kulaklarım için eklemekten önce koltuğuna gömüldü,

"İşimiz bitmedi, Addy. Bu saçmalık."

Umurumda değilmiş gibi omuz silktim ve gerçekten de umurumda değildi. Brandon istediği kadar kızgın olabilirdi. Bana sahip değildi ve bana ne yapacağımı söyleme hakkına da sahip değildi.

Tek önemseydiğim, şu anda Aragonlu Catherine'i ve Kral 8. Henry'nin evliliklerini neden feshettiğini soran adamdı. Bunun cevabı basitti.

Arzu, şehvet ve bir kadın. Bunlar her zaman erkeğin nihai ihanetinin malzemeleriydi. İster kalpten, ister akıldan, ister ruhtan olsun.

* * *

Geldiğini biliyordum. Zil çaldı ve öğrenciler odadan çıktı. Addison hariç hepsi.

"Gitme vakti geldi," dedim ona elimden geldiğince profesyonelce. "Benimle neden konuşmadığını anlamıyorum."

"Evet, biliyorsun."

Dudaklarını büken gülümseme... hayır, yasadışı olmalıydı. Gülümsemenin kendisi değil ama bana yaptırdığı şey.

Ben yerimde kaldım, o da kendi yerinde kaldı. Tanrı'ya şükür bugün minicik bir etek değil de eşofman giymişti, çünkü bu haliyle onu süzmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Burada kalacağıma söz verirsem benimle konuşur musun?"

Sandalyeme geri oturarak, "Başka dersin yok mu?" diye sordum.

"Evet, ama o senin gibi zaman yönetimi konusunda titiz değil. Ne olmuş yani? Benimle konuşacak mısın?" "Seninle okul ödevlerinle ilgili her konuda konuşurum. Başka bir şey değil."

Küstahlığı beni tahrik etti ve aklımdan geçen yasak düşünceler yüzünden sikimin kabardığını hissedebiliyordum.

"Bayan Shrieve sizi nereye davet etti?" "Bu okulla ilgili değil."

"Evet, öyle. İkiniz de benim öğretmenimsiniz. Size çıkma teklif etti mi?" diye ısrar etti.

Helene bana resmen çıkma teklif etmemiş olsa da, Addison'ı teklif ettiğine inandırmanın ya da en azından havada bırakmanın bir zararı olmazdı.

"Bu seni ilgilendirmez."

Kapıya ve sonra tekrar bana baktı. "Seni öpmenin nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum."

"Addison."

"Evet?"

"Gitme vakti geldi," diye haber verdim ve sandalyemde doğruldum. "Sanırım sen de bilmek istiyorsun."

İstmeden "Önemli değil" diye mırıldandım ve hemen sözümü geri almak istedim. Sandalyesinin sürtündüğünü duydum ve bana doğru geldiğini gördüm.

"Biliyordum."

En azından durum üzerinde biraz kontrolüm varmış gibi hissetmek için ayağa kalkarak karşı çıktım. "Öyle demek istemedim. Lütfen başınızı belaya sokacak bir şey yapmadan önce gidin."

Kocaman gözleri adeta bana yalvarıyordu ve ben onu istiyordum. "Sadece söyle bana. Madem bana dokunmayacaksın, en azından istediğini söyle."

Oda tamamen sessizliğe gömüldü ve sahip olduğum sağduyunun her kırıntısı beni terk ederken duyabildiğim tek şey saatin *tik* taklarıydı.

"İstiyorum."

Gözleri izin verirken zaman durmuş gibiydi.

İhtiyacım olan izin değildi. Güçtü. Direnme gücü. "Şimdi git."

Almak için geldiği şeyi aldıktan sonra sessizce odamdan çıktı.

Altıncı Bölüm

İşte...

"Duvarınızdaki fotoğraf hakkında konuşalım."

Doktor'un seanslarımızın başında neden ısrarla "*hadi*" dediğini anlamıyorum. Konuşan tek kişi

o.

"*Aşk Tanrısı'nın Öpücüğüyle Canlanan Psyche*," diyor bana, sanki bunu zaten bilmiyormuşum gibi. "Heykelin arkasındaki hikâyeyi biliyor musun?"

Bu en kötü ceza türü olmalı. Monoton. Zihin uyuşturuyor. Zamanımı boşa harcıyorum.

Tik, tik, tak.

"Psyche ile başlayalım, olur mu?"

Sorular. Sorular. Sorular. Sorular. Cevap vermeden daha ne kadar devam edecek? Doktoru tanıyorum, sonsuza kadar.

"Psyche, kral ve kraliçenin en küçük ve en güzel kızıydı. Geldiği köyün yerlileri tarafından bir tanrıça olarak saygı görürdü. Bu her kadını..." Duraklıyor ve işaret parmağıyla üst dudağına dokunuyor-bir, *iki, üç*. "Özel hisset. Önemli."

Bununla nereye varacağını biliyorum. Son zamanlarda çok tahmin edilebilir. "Sana kendini özel hissettirdi mi Addison?"

Ve... işte orada.

"Gel hadi. Benimle konuşabilirsin."

Başımı yana eğerek Pine Groves Psikiyatri Tesisine yatırıldığımdan beri ilk kez konuşuyorum.

"Evet. Ama istemiyorum."

Tik, tik, tak.

* * *

Geçmiş...

Cuma öğleden sonra ben farkına bile varmadan geldi. Buraya gelmenin sonsuza kadar süreceğini düşünmüştüm ama

Ama olmadı. Tüm zamanımı öğretmenimi öpmek isteyerek geçirmiş olmama rağmen bugün sınıfta uslu durmaya çalıştım.

Haki renkli elbise pantolonu ve siyah polo tişörtünün içinde tüm kaslarını net bir şekilde görebiliyordum. Ayrıca sol pazusunda, kolunu tahtaya her kaldırdığında kolundan dışarı çıkan bir mürekkep izi olduğunu da ilk kez fark ettim. Bay McKendrick'in bir dövmesi vardı.

Tüm bunlar karşısında nasıl davranmam gerekiyordu?

On sekiz yaşında hepimizin tatlı, küçük bakireler olduğu fikri bana gülünç geliyordu. Çünkü son baktığımda tek düşünebildiğim şey seksti. Kiminle, ne zaman ve ne sıklıkta yapabileceğimi.

Oh, ve bizim yaşımızda sadece erkeklerin azgın olduğuna dair popüler safsata - bunu ortaya atan insanlar, Bay McKendrick'in ön tarafta dolaştığı bir sınıfta oturmak zorunda kalmamışlardı.

"Addison... Addison?"

Bir el omzuma dokunduğunda ismim düşüncelerimi böldü.

Döndüğümde Bayan Shrieve'in yüzünde beklenti dolu bir ifadeyle karşımda durduğunu gördüm. Neden gidip aramızdaki ilişkiyi bozmak zorundaydı ki?

"Buna hazır mısın?"

Koçuma başımı sallarken yüzümü nötr tuttum ve sonra ellerimi iki yanımda sallayarak yukarı aşağı zıpladım. Ayakkabılarıma yeni kramponları takmayı yeni bitirmiştım ve şimdi ısınma hareketlerimi tamamlıyordum. Pistin etrafına ve tribünlere baktım, kalabalığın içinde annemi görmeye çalıştım. Bu gece geleceğini söylemişti ve her zaman olduğu gibi, bir yerde olacağını söylediğinde yalan söylemezdi. İşte oradaydı, üçüncü sırada, Bay McKendrick'in önünde oturuyordu.

Neden orada olduğunu düşünmek için fazla zamanım olmadı çünkü önce benim ısım yükselmişti ve başlangıç bloklarına çağrılıyorduk.

Başparmaklarımı eşofmanımın içine sokarak gözlerimi annemden ayırmadım -oh *evet, teşekkürler anne, tam orada oturduğun için-* ve sonra hafifçe arkaya, bana doğru bir kamera doğrultan adama kaydırdım.

Pantolonumu çıkarıp bir kenara attım, böylece dar file şortla ayakta duruyordum ve göz ucuyla Bay McKendrick'in koltuğunda kıpırdadığından emindim.

Dudaklarımda bir gülümseme hissederek uzun at kuyruğuma uzandım ve onu sıktım, bunun giydiğim likralı atleti göbeğimin üzerine kadar yükselttiğini biliyordum.

"Bunu yapabileceğini biliyorum Addison. Antrenmanlardaki sürelerin olağanüstü," dedi Bayan Shrieve kulvarıma doğru yürürken.

Dördüncü şerit. Bugün koştuğum yer orasıydı. Üçü tercih ederdim-bir, *iki, üç*
-Ama bende dört tane var. İdare ederdim.

Başlangıç bloklarına ulaştığımızda Bayan Shrieve ön kolumdan tutarak beni durdurdu ve dönmeğe zorladı.

"Bugün iyi misin?"

Gereğinden biraz daha fazla güç kullanarak kolumu ondan çektim ve hızlıca başımı salladım, hala Bay'ı davet ediş şeklini *hatırlıyordum....ahh, onu davet ettiği yer burasıydı*. Yarışın fotoğrafını çekmek için, beni inandırdığı gibi bir randevu için değil. *İyi denemeydi*.

Annemi tekrar tribünde bulduğumda bana el salladı. İyi bir evlat gibi gülümsedim ama gözlerim yanımdaki kadına el sallayan adamdaydı.

Bayan Shrieve bu jeste karşılık verirken, ondan kalan bir gülümsemeyle bana baktı ve ben de o gülümsemeyi yüzünden kazımak için büyük bir istek duydum.

"Tamam, bunu yapabilirsin."

Beni zamanlayabileceği başlangıç bloklarının arkasında bir adım geri çekilmesini bekledim. Pozisyonuma geçtim ve yarışacağım diğer kızları ölçtüm.

Rekabet o kadar da zor görünmüyordu ve spiker okullarımızı anons etmeye başladığında ellerimi belime koydum ve kalçalarımı gevşeten ve adımlarımı uzatacağını umduğum küçük, flörtöz bir dansla bir ayağımdan diğerine zıplamaya başladım.

Saçlarım küçük jigimle ileri geri sallanırken, Brandon ve diğer çocukların kurt ıslığı çaldıklarını ve kenardan adımları seslendiklerini duydum.

Bunu yaptığımda hoşlarına gittiğini biliyordum. Bu başlı başına bir olay haline gelmişti ve Brandon bir keresinde bana bunun gördüğü en seksi şey olduğunu söylemişti.

Bunu son kez yaparken Bay McKendrick'e baktığımdan emin oldum ve memnuniyetle gördüm ki onun gözü de vizördeydi ve objektif bana doğru çevrilmişti.

Beni izliyordu ve ben de ona hayatının gösterisini sunmak üzereydim.

* * *

Kırmızı kanlı bir erkek bunu nasıl görmezden gelebilir? Addison -dördüncü şerit, saçında okul renklerinde kurdeleler- bir aşağı bir yukarı dans ederken düşündüm.

Tek yaptığı bu olsaydı yeterince kötü olurdu, ama kıyafeti, bir çift kısa şortu, sahip olduğu her kıvrımı şekillendiren bir atleti ve kesinlikle bana doğru hedeflediği o küstah sırtışı ekleyin ve evet, boku yemiştım. Hem de büyük bir F ile.

Bu gece buraya gelmek berbat bir fikirdi ve şimdi Havva'nın kendi kişisel versiyonum tarafından baştan çıkarılmış olarak tribünde otururken, teklif edilirse o lanet elmayı ısıracağımı biliyordum.

Kimi kandırıyordum ki? Zaten teklif etmişti. Tek yapmam gereken ısırmaktı.

Addison bana doğru el salladığında, ilk başta bana el salladığını düşünmüştüm. Ta ki altımda oturan kadın kolunu kaldırıp -annesi olduğunu tahmin ettiğim- ona el sallayana kadar.

Annesi kızının yarışını izlemek için buradayken Addison'ın uzun, zayıf bacaklarının belime sarıldığında nasıl hissedeceğini düşünüyordum.

Aklımda, benim gibi düşünen insanlar için sadece iki yer vardı. Hapishane ya da cehennemın kızgın çukurları.

Yine de kameramla cilveli kızı yakınlaştırdım ve içimde umursayacak bir şey bulamadım. En ufak bir şey bile.

* * *

Ayaklarım başlangıç bloklarında, önümdeki 100 metrelik kulvara odaklandım ve diğer her şeyi bloke ettim. Etraftaki tüm gürültüler kesildi ve bunun yerine sabitleri dinledim.

Tik, tik, tak-saatim-Tik, tik, tak. Tik-tik-tik-BANG!

Silah sesi pistte sekerek gitme zamanını işaret etti ve ben de gittim.

Bir anda ayağa kalktım ve ilk atlayışa doğru koşmaya başladım, bir yandan da bu yarış için gerekli olduğunu bildiğim sayımı aklımda tutuyordum.

Bir, iki, üç zıpla. İlk inen.

Bir sonrakine doğru gürlerken kendime güveniyordum. Bunu ne kadar kolaymış gibi gösterdiğimi biliyordum.

Bir, iki, üç zıpla. İkincisi aşağı.

Evet! Evet! Bunun için yaşıyordum. Devam ederken havanın yanaklarıma çarptığını hissedebiliyordum.

Bir, iki, üç zıpla. Üçüncüsünde bu kaltağı benim yapıyordum.

Hiçbir şey beni bu kadar iyi ve özgür hissettirmemişti. Sonraki dördüncünün üzerinden atladığımda yolun yarısını geçtiğimi ve tahminime göre dokuz saniye geride olduğumu fark ettim.

Bir, iki, üç zıpla. Sekiz gitti, iki kaldı.

Uzuvlarım mükemmellik için çabalarken vücudumu besleyen havanın içeri girip çıkma hissini sevdim.

Bir, iki, üç zıpla. Dokuz tamamı ve bir tane daha vardı.

Bir tane daha ve kazanan ben olacağım. Bir tane daha ve en iyisi ben olacağım. Bir tane daha ve...

Bir, iki, üç zıpla.

On! Bitirdim!

Koşumu yavaşlatıp ellerimi kalçalarımaya koyduğumda tribünlere doğru döndüm.

Annem ayağa kalkıp alkışlayarak iyi ebeveynlik davranışını mükemmelleştiriyordu. Hızlı bir el salladım ve sonra onun yana doğru adım attığını gördüm ve bunu beni görebilmek için yaptığını anladım.

Hoparlörden gelen anons zaten bildiğim bir şeyi teyit ediyordu. "Kazanan... dördüncü kulvar... Addison Lancaster, kişisel en iyi derecesi on beş saniye."

Evet. Kişisel en iyi derecemi koşmuştum ve şimdi ödülümü istiyordum.

* * *

Muhteşemdi. Bir çita gibi koşarak harekete geçen Addison, start tabancasıyla birlikte havalanmış ve on beş saniye içinde sanki hayatı buna bağılıymış gibi pisti yerle bir etmişti.

Fotoğrafları tamamen unutmuştum ve herkes ayağa kalktığında ben de ayağa kalkmaktan kendimi alamadım. Kalabalık onun adını haykırmaya başladı çünkü o inanılmazdı. Okulun yıldızının o olduğu açıktı ve yarışı bitirdiğinde de bunun nedeni belliydi.

Addison bitiş çizgisini geçerken annesi gururla etrafına bakındı ve beni gördüğünde ayağa fırlayıp alkışlamadan ve el sallamadan önce beni kontrol etti.

O an gitmem gerektiğini anladım.

Ben Addison'a bakıyordum, annesi de bana bakıyordu. Düşündüğüm şey yanlıştı. Bu her açıdan bir ihlaldi ve sadece orada olmak ve Addison'ı o şekilde hayal etmek bile kendimi *suçlu* hissetmeme neden oluyordu.

Herkesin etrafından dolanmayı başarır başarmaz, gözlerim hâlâ pistin sonundaki kazananda olacak şekilde merdivenlere doğru ilerledim. Merdivenlerin dibine geldiğimde Brandon ve Sam gözüme takıldı ve bana el salladı.

"Oldukça şaşırtıcı, değil mi?"

Karşı çıkmayı kendime yediremedim, bu yüzden okula girmeden önce başımı salladım.

Saat beş buçuğa geliyordu ve eve götürüp not vermek üzere sınıfın kâğıtlarını alabileceğimi düşündüm. Aklımı şu anki saplantısından kurtarmak için dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı.

Sınıfıma girip kâğıtları topladım, ışığı tekrar kapattım ve koridora çıktım. Addison köşeden dönüp durduğunda çıkış yolunu yarılamıştım.

Benim için geleceğini biliyordum ve eğer emin olmasaydım, yüzündeki ifadeden bunu hemen anlardım.

"Kazandığınız için tebrikler," dedim ona, beni sinirlendirmesine izin vermemeye kararlıydım. Burada yetişkin olan bendim, o değil. Sadece bunu hatırlamalı ve öyle davranmalıydım.

Ona doğru yürürken, en azından spor ceketini takıma geri eklediğini görmek beni mutlu etti. Ne yazık ki eşofman altını çıkarmış ve hâlâ o kısa şortu giyiyordu.

"Teşekkürler. Seni tribünde gördüğüme şaşırdım." Yaklaşırken durakladı. "Beni görmeye mi geldin?"

Kâğıtları göğsüme dayadım ve orada tuttum. Bir kalkan için acınası bir bahaneydi ama her şey hiç yoktan iyiydi.

"Özellikle sizi görmeye gelmedim, hayır. Etkinliğin fotoğraflarını çekmek ve okula destek olmak için geldim."

"Ama şimdi sadece bir yarıştan sonra mı gidiyorsunuz?"

Beni ezip geçmesine izin vermeyerek başımı salladım. "Not vermem gereken kâğıtlar olduğunu hatırladım."

Bilinçli bir bakışla alt dudağını ısırды ve üst dişleri yastık gibi ete battığında, sikim sert bir şekilde dikkatimi çekti.

"Ya da belki de görmek istediğın şeyi zaten görmüşsündür?"

"Addison."

"Evet?"

"Size daha önce de söyledim, böyle bir şey olmayacak."

"Hayır mı? Ya dokunmazsan? İzlemenin yanlış bir tarafı yok, değil mi?"

Zihnim olasılıklarla dolup taşıyordu. Omuzlarımız buluşacak şekilde yanımdan geçti ve yarıştan sonra kullanmış olması gereken tatlı, şekerli vücut spreyinin kokusunu alabildim.

Günahkar kokuyordu.

Omzunun üzerinden bana bakarken döndüm ve benim... hayır, *bizim* tarih sınıfımıza girdim.

Gözlerimi kapatıp ondan geriye doğru saydım.

Bu kötü bir fikirdi. Gerçekten çok kötü bir fikirdi ama sınıfın kapısına doğru ilerlerken elmayı ısırarak üzere olduğumu biliyordum.

Yedinci Bölüm

Odaya adımını attığı anda onu yakaladığımı anladım. Masasının arkasına geçmeden önce kapıyı sessizce kapatıp kilitledi.

Her zamanki yerimin aksine ilk sırada, orta koltukta oturmayı seçmiştim çünkü buradan beni çok daha iyi görebilecek ve duyabilecekti.

Bir, iki, üç.

Kâğıtları yere bıraktı, sonra on parmağını birden ahşap yüzeye öyle sert bastırdı ki parmakları bembeyaz oldu.

"Annenin nerede olduğunu bilmesi gerekmiyor mu?" diye sordu ve ağzımdan kaçan kahkahaya engel olamadım.

"Ona Brandon'ı beklediğimi, böylece hep birlikte dışarı çıkıp kutlama yapabileceğimizi söyledim." Kaşlarını çatarak beni suçladı: "Yani yalan mı söyledin?"

"Belki biraz. Onu arayıp gerçekte ne yaptığımı söylememi mi tercih edersin?"

İki parmağını alnının ortasında ovuşturdu, stresli görünüyordu. "Addison, bu olamaz." Şimdi işler ilginçleşmeye başlamıştı.

Bir, iki, üç.

"Bunu söyleyip duruyorsun. Tam olarak ne olamaz?" Onun rahatsızlığından duyduğum heyecana engel olamadım.

"Neden bahsettiğimi biliyorsun. Saf gibi davranmayı bırak. Bu sana yakışmıyor." Kaşlarımı kaldırdım ve bana açık bir şekilde seslenmesine güldüm. "Tamam."

"Bana asılmayı bırakmalısın. Eğer bana asılırsan başımızın ne kadar belaya gireceğini anlıyor musun?"

."

"Eğer?" Konuşmayı kesip başını sallamaya başladığında zorladım.

"Sana dokunmaya iznim yok, bu yüzden beni davet etmeyi bırak."

"Yaptığım şey bu mu?"

Hiç istifini bozmadan, "Öyle olduğunu biliyorsun," diye cevap verdi. "Neden oturmuyorsun?"

"Çünkü gitmeyi planlıyorum."

"Gerçekten mi? Kapıyı kilitlediğinden oldukça eminim."

"Addison," dedi, bu kez uyarmak için değil, daha çok boyun eğmek için. "İlk adın ne?"

"Olamaz," dedi ve tanıştığımızdan beri ilk kez güldü ve sesi gıdıkladı omurgama doğru ilerliyor. "Sana bunu söylemeyeceğim."

"Evde okulun web sayfasına bakarak öğrenebilirim."

Bir, iki, üç.

"O zaman neden yapmadın?"

Soğukkanlı olmaya çalışarak omuz silktim. "Bana söylemeni istedim." "Neden?" diye sordu, tıpkı yapacağını bildiğim gibi.

"Çünkü bu daha anlamlı olacak."

"Bunu size söylemem uygun değil, özellikle de siz kullanmayacağınız için."

Gözlerimi indirdim ve kirpiklerimin altından ona çapkınca baktım. "Ama geceleri kendime dokunduğumda kimin adını söyleyeceğimi bilmek güzel olurdu."

"Tanrım."

"Ne?" Masanın altında kalçalarımı birbirinden ayırırken sordum. "Gerçek bu."

"Bunun bir önemi yok. Bana böyle şeyler söyleyemezsin."

"Ama başkalarına yapabilirim?"

Koltuğunu çekti ve oturdu. "Hayır. Bunu kimseye söylememelisin."

"Neden? Kendime dokunmaktan hoşlandığım için utanıyormuş gibi mi davranmalıyım? Seviyorum, biliyorsun, ama bir sonraki orgazmımın seninle olacağına dair kendime söz verdim, o yüzden... bana yardım etmek ister misin?"

Bakışları masanın altına kaydı ve bacaklarımı ayırdığımı fark ettiği anda gözlerini tekrar benimkilere çevirdi. Bu kez gözleri koyu altın rengindeydi ve çok daha uçucu, daha az sabırlıydı.

"*Bu konuyu* seninle konuşmayacağım."

"Oh, lütfen. Sakın bana beni düşünmediğini söyleme."

"Dur. Addison. Addison," diye homurdandı ve boğazından yankılanan ismimin sesi amımın tepki olarak sıkılmasına neden oldu.

"Merak etmeyin, Bay M. Size böyle hitap edebilir miyim? Çok daha kolay olur. Bana dokunmanı istemiyorum. Bunu kendi başıma yapabilirim. Sadece beni izle."

Sandalyemi masadan uzaklaştırdım ve koltuğa yaslanarak elimi kalçalarımın arasına indirdim. Parmaklarımı şortumun dışına bastırırken gözlerinin ne yaptığımı görmek için aşağı kaydığını fark ettim.

"Kes şunu."

"Yap beni," diye meydan okudum.

"Yapamam" diye itiraf ederken sesi zar zor duyuluyordu.

* * *

Onu zorlayamadım çünkü durmasını *istemiyordum*.

Eğer birileri neler olup bittiğini görebilseydi, beni canavar, onu da kurban olarak nitelendirecekleri çok açıktı. Ancak, orada oturup ona gitme içgüdülerimle savaşıırken, bu senaryoda hangi rolün kime uyduğunu gerçekten merak etmek zorundaydım.

Bilinçli olarak bunun *olmaması* gerektiğini biliyordum. Uzaklaşan ben olmalıydım, ama böyle bir cazibe karşısında nasıl hayır demeye devam edersiniz? Eğer bu bir sınavsa, başarısız olmak üzere miydim?

Addison'ın pürüzsüz bacakları masanın altında genişçe açılmıştı. Beni izlerken eli hevesle bacaklarının arasına masaj yapıyordu. Donup kalmıştım, farlara yakalanmış bir geyik gibi sahneye sabitlenmişim.

"Bana ne yapacağımı söyle," diye davet etti.

Şaka mı yapıyordu? Bu şimdiye kadar yaptığım en çılgınca şeydi. Daha fazlasını görebilmek için ona pantolonunu çıkarma talimatı vererek durumu daha da kötüleştirmeyecektim.

Parmakları yukarı doğru hareket edip okulunun içinde *kayarken* "Söyle bana," diye tekrar talep etti.

Şortlar.

Vücudumun doğal içgüdüleriyle savaşıırken gözlerimi sıkıca kapatıp görüntüyü silmeye çalıştım.

Benim

Orada oturup onun neye dokunduğunu hayal ederken sikim taş gibi sertleşmişti. Duyabildiğim tek ses lanet duvar saatinin *tik* tak sesiydi. Sanki göğsümün içinde çarpan kalbimle aynı zamanı tutuyormuş

gibi hissediyordum.

"Bay M?"

Nefes nefese gelen sesini duyunca başımı kaldırdım ve ceketinin fermuarını açmış, şehvet dolu gözlerle bana odaklanmış olduğunu gördüm.

"Addison."

"Bana hayır deme."

"Sana hiçbir şey söylemeyeceğim."

Yumuşak bir inilti çıkardı ve az önce dokunduğunu anladım... *Siktir!*

"Zorunda değilsin, sadece sesin bile beni ıslatıyor. İzle beni. Bana ne yaptığını izle." Bunu bile reddederek ayağa kalktım, buna bir son vermeye kararlıyım.

"Bu iş *bitti*. Ne yapıyorsan bırak ve ayağa kalk."

"Hayır," dedi bana gözleri bulutlanırken, arzu onu sıkıca ele geçirmeye başlamıştı.

Masamın etrafında dönerek sert bir avuç içiyle ereksiyonuma bastırdım ve ona yaklaştıkça ereksiyonumun hareket etmesini sağlamaya çalıştım.

"Lanet ellerini pantolonundan çıkar ve evine git Addison. Buna kendini kontrol etmek deniyor. Dene ve biraz bul."

"Mhmm, yine," diye nefes nefese kaldı ve onun hızlı nefesleri, aklımı başımda tutan tek şey olan saatin tik taklarını bastırmaya başladığında paniğimin üzerime çöktüğünü hissedebiliyordum.

"Ne?"

Önünde durduğumda, "Adımı tekrar söyle," diye yalvardı. "*Acele et.*"

Koltuğunda yayılmış olduğu yere bakarken, sol elinin parmaklarının masanın kenarına dokunduğunu gördüm -bir, *iki*, üç- ve diğer eli masanın altında, görüş alanının dışındaydı.

İşte o zaman kendi kendime "Addison" dediğimi duydum.

"*Evet*," diye inledi ve parmaklarının artık onun içinde olduğunu varsaydım.

"Addison," diye tekrarlardım, göğüslerini bana bir teklif gibi sunarken ağzımı tutamadım.

Ona çekildiğimi hissettim.

Hastalıklı bir merakla ellerimi masasının üzerine koydum ve yüzümü onunkiye yaklaştırdım. Daha önce hiç olmadığım kadar yakındım. Başka tarafa bakamıyordum.

O anda dikkati ağzıma kaydı ve kendi şehvetimin gücü içime çarparak tüm kontrolü ele geçirdi.

"*Addison*," diye mırıldandım ve yüzünü yukarı kaldırdığında geri çekilecek iradeyi kendimde bulamadım. "Evet?" diye iç geçirdi, dudaklarına o kadar yakındı ki tatlı, sıcak nefesinin tadını alabiliyordum.

Ağız.

"Adım Grayson," dedim sonunda. Dudakları baştan çıkarıcı bir şekilde kıvrıldı ve anladığını biliyordum.

tam olarak ne verdiğimi.

Gözleri kapandı ve uzun kirpikleri pembe yanaklarının üst kıvrımını öptü. Arkasına yaslandı ve kalçalarını masanın altına doğru kaldırmaya başladı. Addison benden bir kol boyu uzakta mastürbasyon yapmaya devam ederken ben de acı verici bir şekilde sertleşmiş sikimi ovuşturdum.

Vücudu her kasıldığında ön kolu bükülüp aşağı doğru itilirken dikkatimi başka yöne çekemiyordum, şüphesiz parmaklarının kendi içinde daha derine kaymasına neden oluyordu.

Büyüleyiciydi.

Kışkırtıcı, şehvetli ve kendi zevkiyle o kadar özgür ki, gözleri açılıp benimkilerle kilitlendiğinde, "Harikasına koyayım," demekten kendimi alamadım.

"Öp beni," diye yalvardı.

İnkâr içinde başımı sallayarak geri çekildim.

Ona dokunmadığım sürece, kendimi çok fazla çizgiyi aşmadığıma ikna edebilirdim. Yine de, "Hayır" kelimesi ağızımdan çıkarken bile yalancı olduğumu biliyordum.

Her lanet çizgiyi aşmıştım. O siren gözleri kapandığında ve kendini doruğa fırlattığında ismimin dudaklarında çıkardığı sestten zevk aldım.

Riskliydi, çökmüştü ve Addison'ı o anda hayal etmeden bu sınıfa asla adım atamayacağımı biliyordum.

* * *

İşte...

Konuşmak abartılıyor. Bunu artık biliyorum. Keşke bunu o zamanlar bilseydim.

Ne yazık ki Pine Groves'ta programımdaki tek şey bu. Geçmişten bahsediyoruz.

Ya da şöyle mi demeliyim, Doktor konuşuyor ve ben sadece dinliyorum.

Ne büyük bir zaman kaybı. Hiçbir şey geri alınamazdı. Artık çok geçti. "Addison, er ya da geç bu konu hakkında konuşmalısın."

Hayır, istemiyorum ve o da beni zorlayamaz. Onu asıl öldüren de bu. "Bugün yine Grayson hakkında konuşalım."

Ona ilk adını kullanmamasını ve sanki birbirlerini tanıyorlarmış gibi ondan bahsetmesinden nefret ettiğimi söylemek istiyorum ama hiçbir şey söylemiyorum.

Bunun yerine, her zaman yaptığım gibi bu odanın köşesinde sessizce oturuyorum. Burada kaç saniye harcadığımı takip eden saat dışında sessiz.

"Kızgın olman normal. Yaptığı şey..." Sesi azalıyor, beni ne yaptığımı açıklamaya davet ediyor. Biliyorum.

Geçmiş düşünmek acı veriyor. Ham, acı verici ve geçmiş hakkında konuşmak istediğimi hayal bile edemiyorum.

o. Ama bir yalanın söylenmeye devam etmesine de izin veremem.

Ayağa kalkarak, iyi kalpli doktorun not aldığı odanın ortasına doğru ilerliyorum.

"Size ve toplumumuzdaki diğer tüm öfkeli ebeveynlere temsil ettiğim şey yüzünden bana acınmasını istemiyorum."

Burada bulunduğum süre boyunca söylediğimden daha fazlasını söylediğim gerçeğiyle şoke olmuş bir şekilde, "Peki neyi temsil ettiğini düşünüyorsun Addison?" diye sormadan önce düşüncelerini toparlamak için bir an alıyor.

"Büyük kötü kurt tarafından baştan çıkarılan zavallı küçük kız."

Haklı olduğumu söyleyebilirim. Onun söyleyecek bir şeyi yok ve bir kez daha benim de yok.

Anlamadığı şey, ortada zavallı küçük bir kız değil, koyun postuna bürünmüş, gözlerinin önünde duran bir kurt olduğudur.

Büyük kötü kurttan kim korkar?

Tik, tik, tak.

Sekizinci Bölüm

Geçmiş...

Hafta sonu.

Çoğu insan için özgürlüğü temsil ediyordu. Ne isterlerse yapabilecekleri iki gün.

Çoğu insan gibi.

Benim için, aynı evde dolaşan ve bir kez bile etkileşime girmeyen ebeveynlerimle iki günlük zorunlu iletişimdi. Sanal yabancılar.

Her zaman böyle olmamıştı ve her gün bir şekilde bunun nedeninin

Ben

"Addison!"

Annemin tiz sesi sarmal merdivenlerimizden çıkıp odama girdi. "Addison! Buraya gel!"

Hemen!"

Kahretsin. İlk düşüncem Bay McKendrick'in, *hayır... Grayson'ın*, beni

ama bu mantıklı değildi. Eğer bunu yapmış olsaydı, kendisini de ihbar etmiş olurdu.

Ne yaptığımı hayal etmeye çalıştım ve bu düşünceyle kalp atışlarımın hızlandığını hissettim.

Onun üzgün olması hiçbir zaman iyi bir şey değildi ve babamın üzgün olması daha da kötüydü.

Bir, iki, üç. Bir, iki, üç.

Masamın üzerinde duran eski antika saate baktım. Saniye ibresi - *tik, tik, tak* - düşüncelerime nüfuz ettikçe, rahatlamaya başladığımı hissettim.

Mükemmellik. Bu, kimsenin ulaşmak zorunda olmaması gereken bir hedefti ama olanlardan sonra... beni başka türlü nasıl sevebilirlerdi ki?

Yatağımdan kalkarak yatak odamın duvarında asılı duran oval aynaya doğru ilerledim. Yansımamı inceledim ve onun beklediğini bildiğim, görmesi gereken gülümsemeyi prova ettim. Dudaklarım kıvrıldı ve gülümseme gibi görünen bir şey belirdi ama gözlerim kaybolmuştu.

"Addison!"

Yine sesi beni buldu.

"Geliyorum, anne!" Sonunda ben de bağırdım.

Titrek bir nefesle saçlarımı şık bir at kuyruğu yaptım ve kapıya yöneldim. Merdivenlerin yarısına geldiğimde birkaç tutamın eksik olduğunu fark ettim ve koşarak aynanın karşısına geçtim. Beni beklediğini bildiğimden, yüzümü buruşturarak elastik bandı çıkardım ve bir kez daha bağladım, bu sefer yerine sabitlemeden önce tüm saçımı yakaladığımdan emin oldum. İşte, mükemmel.

Merdivenleri koşarak indim, mutfığa doğru ilerledim ve onu en sevdiği fincandan kahve yudumlarırken buldum. Daniel'in son anneler gününde ona verdiği fincandı.

Kocaman kırmızı *bir* kalbi vardı, annemin ve onun.

En çok onu sevmişti ve o da hiç olmamış gibi davranarak onun yasını tuttu.

"Addison?" diye sordu gözleri üzerimde gezinirken.

Neredeyse bir nokta kontrolü gibiydi.

Saç mükemmel. Kıyafetler mükemmel. Davranışlar

mükemmel. Kontrol, kontrol, kontrol. *Kusursuz.*

"Evet, anne?"

Fincanı siyah granit tezgâhın üzerine indirirken, yüzü kaşlarını çatmaktan gülümsemeye öyle hızlı bir şekilde dönüştü ki, çoğu kişiyi kandırabilirdi ama beni değil.

"Burada dünkü derecenizin eyalet yarışmasında engel atlama hakkı kazandırdığı yazıyor."

"Ah, evet," diye onayladım, tamamen unutmuştum. Bu bilgi, Bay Grayson için parmaklarımı şortumun içine soktuğum sırada bir yerlerde kaybolmuştu.

"Öyle mi?" diye tekrarladı annem yavaşça. *Evet*

kelimesinden nefret ettiğini biliyordum.

"Özür dilerim. Evet demek istemiştım. Buluşmadan ayrılmadan önce ve yemeğe gittikten sonra bana söylendi. Unutmuş olmalıyım."

Gerçekte, Brandon'la birlikte okuldan ayrılmış, Cherry Hill'e gitmiş ve onun parmaklarını içime sokmasına izin vermişim - *benimkilerin* o öğleden önce tarih öğretmenimiz için olduğu yere.

"Evet, genç bayan, bu hafife almanız gereken bir şey değil. Baban ve ben senin başarından çok memnunuz."

Evet, eminim öyleydi. Beni görmeye gelmediği için çok gururluydu ve golf oynamak için bu sabah erkenden ayrıldığı için de çok gururluydu. Babamın beni tanıdığı tek zaman, onun yoluna çıktığım zamanlardı, bu yüzden uzak durmak için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalıştım.

"Bu gece dışarı çıkacağız. Kutlamak için."

Kelimeler ağzından çıktığı anda, bu fikrin kötü bir fikir olduğunu anlamıştım. O günlerde aile yemekleri annemin aşırı tepki göstermesi, babamın aşırı içmesi ve benim ideal kız çocuğu olmaya çalışmam ama hep başarısız olmamdan ibaretti.

"Sorun değil anne."

"Dışarı çıkıyoruz ve hepsi bu kadar. Benim küçük kızım, eyalet şampiyonu."

Bu yönü her zaman kafamı karıştırmıştır. Gerçekten memnun görünüyordu ama bir anda ruh hali değişebiliyordu.

"Anne, daha çalıştırmadım bile."

"Biliyorum. Ama kazanacaksın ve kazanacaksın."

Kendi gözlerim kadar mavi olan gözlerine bakmadım, şüphesiz beklediği şeyin eyalet şampiyonluğu olduğunu biliyordum. Kalbimin derinliklerinde, daha azına razı olmayacağını da biliyordum.

"Evet anne," diye kabul ettim ve beni henüz kovmadığını bilerek bekledim.

Kahve fincanını eline alıp bir yudum daha aldı ve ben de neden onun yüksek standartlarına uygun yaşamam gerektiğini bir kez daha hatırladım - Daniel.

"Bu gece. Franco'ya gideceğiz. Yedide hazır ol."

"Ama-"

"Aması yok, genç bayan. Bunu kutlayacağız."

Başımı salladım, hiçbir çıkış yolu

göremiyordum. "Evet, anne."

"Güzel. Aferin kızıma." Durakladı. "Az önce ne yapıyordun?"

İşte oradaydı, her zaman sorduğu soru. Aslında cevaplanmasına ihtiyaç duymadığı ama benimle yaptığı her konuşmaya eklediği bir soru.

Bunu iyi ebeveynlik olarak gördü. Bu soru önemseydiğini gösteriyordu, değil

mi? "Hiçbir şey, sadece oku-"

"İyi, iyi," diye mırıldandı, aslında hiç dinlemiyordu.

Zorunlu sözler söylenmişti. Artık kovulmuştum.

Cumartesi öğleden sonraydı ve ben babamın yatağının yanında duruyordum. Acı çekmediği, güçlü, *sağlıklı* ve eksiksiz olduğu bir zamanı hatırlamaya çalıştım.

Su rengi vinil koltuğu yatağının yanına çektim ve karşısına oturdum. Bazen, eğer şanslıysam, gözlerini açar ve görürdü-

"Gray," diye duydum ve yorgun, yaşlı bir adamın yüzüne baktım. "Hey, baba."

Elini elime aldım ve sıktım. "Hey sen."

Neler oluyor oğlum?"

Şu anda bile, dünyası yavaş yavaş sönerken, maskenin içinden doğruca beni görüyordu. "Bir şey olduğu yok. Sen nasılsın?"

Her zamanki kuru zekâsı bozulmamış olsa da alnında tanıdık bir kırııklık belirdi. "Nasılsın? Gerçekten mi Gray? Bu sabah uyandım, yani bu harika bir başlangıç."

"Hadi, baba."

Hafifçe kıkırdadı ve bu kıkırdama yerini öksürüğe bıraktı. "Sen sordun." "Ben de sordum."

"Şimdi, neler oluyor, evlat?"

Gerçeği kabul etmemin hiçbir yolu olmadığını biliyordum. Olmak istediğim adam bu *değildi* ve kesinlikle onun hatırlamasını istediğim adam da bu değildi. *Hay sikeyim*.

Dün olanları hatırladığımda gözlerinin içine bile bakamadım. Çok yaklaşmıştım, teslim olmaya çok yaklaşmıştım.

Öğrenme arzusu uyandıran bir öğretmen olmak yerine, öğrencilerime -hayır, bir öğrenciye- *beni* istemeleri için ilham veren bir öğretmen oldum.

Sanki bu *herhangi bir* seviyede iyiymiş gibi.

"Oğlum? Ne oldu? Sorunlu görünüyorsun."

Yüzümdeki tiksintiyi silerek onu ikna etmeye çalıştım. "Yok bir şey baba. Bir şey yok."

Gözlerini kısarak bana baktı ve farklı bir taktik denedi. "Yeni okul mu? Öğretmenler sana zor anlar mı yaşıyor?"

Dirseklerimi dizlerime dayadım ve ellerimi dizlerimin arasında birleştirdim.

Ona nasıl söyleyebilirdim *ki, hayır, bana sorun çıkaran on sekiz yaşında bir kız*. O anlayamazdı çünkü *ben* de anlayamazdım.

"Hayır, her zamanki gibi. Babam da hasta, belki duymuşsunuzdur."

Bir başka tikanık öksürükle başını bembeyaz yastığın üzerinde salladı. "Bir palavracıya palavra sıkmaya çalışma. Ben hastayım, aptal değil."

"Baba, rahat bırak. Endişelenmene gerek yok." İşte, eğer bir şey yok dediysem, o zaman-

"Bana yalan söylüyorsun. Sana bundan daha iyisini öğrettim evlat. Öğrencilerim bana yalan söylemedi, ben de sana asla izin vermedim."

Evet, bütün sorun buydu. Bana bundan daha iyisini öğretmişti ve ben onu hayal kırıklığına uğratmak üzereydim.

"Kız mı?"

Sadece bu kelime bile avuçlarımı terletti. *Kız*. Evet, kesinlikle bir kızdı.

"Sorun nedir? Başarıtlıydın ve bana çekmişsin, yani ikimiz de yakışıklı olduğumu biliyoruz. Tavsiyemi ister misin?"

Babam uzun zamandır ilk kez, aşk acısı çeken bir oğul olduğunu düşündüğü şeye güldü. İçimden kendime lanet ettiğimi bilmiyordu.

"Sana söyledim, ben iyiyim."

Gözlerini kapatıp nefes vermeden önce onunla bağlantıyı sürdürmek için kendimi zorladım. "Hayat beklenmediktir Gray. Kalpler gelir ve gider. Eğer onunkini istiyorsan, al o zaman."

Sanırım kimin kalbinin çalınmak üzere olduğunu bilmediğinizde bunu söylemek kolaydı.

* * *

Yedi buçuk geldi ve biz de geldik. Toplumun üç temel direği, *hepsi* de tertemiz giyinmiş ve söyleyecek tek bir şeyleri bile yoktu.

Annem sanki kraliyet ailesindenmişiz gibi "Lancaster için rezervasyon" dedi.

Hostes masasının arkasında duran kız anneme baktı ve bana el salladı. "Merhaba, Addy."

Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama annem *cevabıyla* beni sıkıştırdığında görgü kuralları galip geldi *doğru* bak.

"Merhaba."

Sanki yeni kankası olmayı kabul etmişim gibi bana gülümsedi ve sonra dikkatini benimkine verdi.

Anne.

"Tamam, Bayan Lancaster, bu taraftan."

İçeri girdik ve onu gördüğümde barın önünden geçmek üzereydik. Barın önünde duruyordu. Tezgâhta oturmuş, arka duvara monte edilmiş televizyonu izliyordu.

Olduğum yerde durdum ve babam bana doğru koşarken, "*Kahretsin, Addison*" diye küfretti. İşte o an Grayson bizi gördü.

Bay McKendrick ailemle ilk kez o zaman tanıştı.

* * *

İşte...

Doktor parmaklarını keskin bir şekilde şıklatarak dikkatimi tekrar ona yöneltiyor.

"Addison, yetişkinler olarak farklı türden sorumluluklar yükleniriz. Buna ne zaman hazır olacağımızı düşünüyorsun?"

Bir kez daha, aradığı cevabı benden almaya çalışırken kendimi Doktor'un karşısında otururken buluyorum.

Bunu da, her zaman olduğu gibi, umurumda olmayan sorular sorarak yapıyor.

Tik, tik, tak.

Tek örneğim tüm sorumluluklarından bu kadar çabuk vazgeçmişken yetişkin sorumluluklarını nasıl bilebilirim ki?

Buradaki asıl soru bu değil. *Hayır, değil.*

Odadaki *yetişkin* tarafından çok kötü bir şekilde gizlenen gerçek soru, yaştır.

İşte bu.

Sadece üç harf, ama o kadar büyük bir kelime ki bir kariyeri mahvedebilir, bir itibarı lekeleyebilir ve bir hayatı yok edebilir. *Sonsuza kadar.*

"Otuz iki yaşındaydı."

Onun yaşı.

"On sekiz yaşındaydın."
Benim yaşımda.

"Bu yasadışı olmazdı, ancak..."

Tik, tik, tak.

Bu cümleyi bitirmem için uzun süre bekleyecek.

Benim zamanım var. Onun yok. Doktorun konuşmama ihtiyacı var. Ona tüm sırlarımla ve *onun* tüm sırlarıyla güvenmeme çünkü bu kelimeler olmadan hiçbir şeyleri yok. Bu yetişkinin gözlerinin içine bakıyorum ve o da biliyor. Benden hiçbir şey alamayacak.

Sorumluluklarımın nerede olduğunu biliyorum ve onun yakınında değil.

Dokuzuncu Bölüm

Geçmiş...

Kapıya bakışından Grayson'ın ilk aklına gelenin kaçmak olduğunu anlayabiliyordum. Sanırım ben onu suçlayamam. Benim de ilk aklıma gelen buydu. Ama o çıkışa doğru koşmak isterken, ben de ona doğru koşmak için dayanılmaz bir dürtü hissettim.

Koyu renk kot pantolon ve kırmızı bir gömlek giymiş, saçlarını geriye doğru toplayıp ensesinde bağlamıştı. Onunla ilgili her şey bana çekici geliyordu - yüzünde beliren ve sadece benim fark ettiğim paranoya parıltısı da dahil.

Acil bir kaçış yolu olmadığını bildiğim için babama döndüm ve alkolün etkisindeki zihnine nüfuz edebilecek kadar açık bir şekilde, "Şuradaki adam benim yeni tarih öğretmenim. Eğer umurundaysa, gidip bir merhaba diyeceğim."

Babam, sanırım iki yıldan biraz fazla bir süre önce hayatımızdan çıkmış olsa da ona hâlâ öyle diyebilirim, bana baktı. "Benimle böyle konuşma, Addison."

"Evet, her neyse." Durakladım ve Grayson'ın pizza için ödeme yaptığı yere baktım. "Ben gidiyor."

"Addison, geri çekil..." diye denedi ama ben masalara doğru ilerlerken sözleri kayboldu. I Grayson çıkmak için döndüğünde barın sonuna ulaşmıştı.

"Bu gece çok daha ilginç bir hal aldı. Merhaba, Bay McKendrick."

* * *

Dokunulmaz görünüyordu. O kadar kusursuz bir şekilde bir araya getirilmişti ki neredeyse gerçek gibi görünmüyordu. Bukleleri omuzlarının üzerinden gevşekçe sarkıyordu ve ağzı, yanaklarını renklendiren pembe allıkla aynı renge boyanmıştı.

Vücudunun geri kalanını incelemek, damarlarıma yayılan sıcaklığı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı.

Karşımda yürüyen bir çelişki duruyordu.

Omuzlarını saran kısa kollu pembe bir yazlık elbise giyen Addison'ın tatlı, hatta masum bir kadını temsil etmesi gerekirdi. Ancak ağzından çıkan kelimeler ve benimkileri bulan gözleri hiç de öyle değildi.

Bu savaşı kaybediyordum.

Ailesi bize doğru gelirken onun yanında dururken, odağımın onun yüzünde kalmasına dikkat ettim.

"Merhaba Addison. Ailenle birlikte gelmişsin. Merhaba, ben Bay McKendrick, Addison'ın tarih öğretmeniyim."

Mesafeyi korumak için pizza kutusunu önümde tuttum ve vücudumu ondan uzaklaştırdım. Kırklı yaşlarının başında çekici bir kadın olan annesi bu sefer bana çok daha kapsamlı bir bakış attı. Gözleri benimkilerle buluştuğunda tanıdık geldi.

"Ahh, evet. Şimdi hatırladım. Dün atletizm yarışmasındaydın." Bu harika hatırlatma ile başım döndü.

Gerçekten burada durmuş bunu mu yapıyorum? Addison'ın annesiyle sanki kızının benden birkaç santim ötede orgazm oluşunu izlememiş gibi atletizm yarışmasını mı tartışıyorum?

Kusacaktım gibi hissettim.

"Demek okulda yenisin?"

Derin, şüpheli ses paranoyamı kırdı. Addison'ın babası olduğunu tahmin ettiğim kişiye başımı sallayarak, konuşmama gerek kalmadan sorusunu onayladım. *Tanrıya şükür.*

"Tüm Avrupa'yı gezdi. Yunanistan, Roma..." Addison'ın sesi içime doldu ama pizza kutusunu tutan serin parmaklarım kendi parmaklarıma dokunduğunda onu duymazdan geldim. Addison'ın annesi.

"Gerçekten mi? Başka nerelerdediniz, Bay McKendrick?" diye sordu sohbet edercesine ama Addison'a olan ilgisi ve dokunuşu, Addison'ın güveninin nereden geldiğini fazlasıyla belli etmeye başlamıştı.

Normalde ziyaret ettiğim şehirleri sırayla sayabilirdim ama Bayan Lancaster bana dokunmaya devam edince nutkum tutuldu. Bu garip karşılaşmadan kaçmaya fazlasıyla hazır bir şekilde geri adım attım ve bir çıkış yolu ararken bara vurdum.

Bunu yaparken Addison'ı görüş alanında yakaladım ve bana bakma şekli avuç içlerimi terletti ve aletim annesinin dokunuşunun yapmadığı şekilde sertleşti.

Hemen şimdi gitmem gerekiyordu.

"İkinizle de tanıştığımıza memnun oldum," diye yalan söyledim ve ailenin önünden geçtim. "Umarım iyi bir gece geçirirsiniz ve Pazartesi günü görüşürüz Addison."

Davranışlarımın muhtemelen tuhaf karşılanacağını bilerek restorana doğru ilerledim ve kapıdan çıktım.

Sikeyim.

Öfkeyle kaldırımdaki bir taşı tekmeledim ve bu kez yüksek sesle küfrettim. "Lanet olsun!"

Bir çift yanımdan hızla geçti ve içeri koşmadan önce gergin bakışlar attılar.

Harika, bu muhteşem. Şimdi benim de deli olduğumu düşünüyorlar.

Kamyonetime doğru yürüdüm, kendime ve içine düştüğüm duruma çok kızmıştım. Bu gecenin bitmesi gerekiyordu.

Ne kadar erken olursa o kadar iyi.

* * *

"Çok iyi birine benziyor."

Evet, annemin Grayson'ın ne kadar iyi biri olduğunu düşündüğünü fark etmiştim. Babamın önünde onun elini okşarken bu açıkça belli oluyordu.

"Nereden biliyorsun Sandra? Adama üç şey söyledin."

Tartışarak masaya geri döndüler ve ben de ani bir karar verdim. "Hemen döneceğim. Tuvaleti kullanmam lazım."

Annem bana baktı ve mantıksız bir an için aklımı okuduğunu düşündüm, ta ki "Sana tavuk sipariş edeceğim" diyene kadar.

Hiç umursamadan tuvalete doğru ilerledim. Son anda yan kapıdan çıktım ve Grayson'ın kamyonetine tırmandığını gördüm.

Karanlık otoparkta koşarak, tam kapısını kapatırken ona seslendim. "Bay McKendrick!"

Benimle konuşacak mı? Yoksa gidecek

mi? Bir, iki, üç.

Kamyonet gümbürdemeyince bulduğum alanı taradım ve yaklaştım. O itti

Kapı tekrar açıldı ve onu görebilmek için boynumu eğmek zorunda kaldım. "Burada ne yapıyorsun?"

Öfkeliydi ama aynı zamanda gözleri ona ihanet ediyordu. Alev alev yanıyorlardı ve bunun öfkeyle hiçbir ilgisi yoktu.

Birden kuruyan dudaklarımı yalayarak bir elimi kapının kenarına koydum. "Benimle buluş sonra.

" "Delirdin mi sen?"

Güzel soru. Öyle miyim? Ben öyle düşünmüyorum. "Bu hayır demek değil."

Direksiyonu sıkıca kavrayarak başka tarafa baktı ve "Evet falan değil," dedi.

Bir, iki, üç. Bir, iki, üç.

Geri dönmesini bekledim ama dönmeyeceği belli olunca, kulağıma fısıldadığım tek şeyi söyledim.

dikkatini çekeceğini biliyordu. Adını.

"Grayson?"

Tam da tahmin ettiğim gibi cevap verdi, o kadar alçak sesle konuşuyordu ki onu duymak için kendimi zorlamam gerekti.

"İçeri gir, ailenle otur ve yemeğini ye. Ne istediğinin farkında değilsin."

Bu son küçümseyici cümle kulaklarımla buluştuğunda, yakalanabileceğimiz gerçeği zihnimden kayboldu. Bir ayağımı kamyonetinin basamak demirine koydum ve kapıyı tutarak kendimi yüzüne birkaç santim yaklaştırdım. O kadar ani bir şekilde uzaklaştı ki sanki zehirlenmiş gibiydim ama bu beni yıldırmadı.

"Kendini kandırma. Ne istediğimi çok iyi biliyorum, sen de biliyorsun. Bana bak." "İçeri gir," dedi gergin bir çeneyle.

"Bakacağım. Sen bana baktıktan sonra."

İsteksizce başını çevirdi ve gözlerimiz buluştuğunda, ona istediğini bildiğim ama kabul etmediği bir şeyi yapması için meydan okudum.

"Her şeye bak."

* * *

Hiçbir şey beni buna hazırlayamazdı. Hiçbir şey *hazırlayamazdı*. Bu olmaması gereken bir andı. Olmasına izin verilmemişti.

Ellerimi ölümcül bir şekilde kavradığımda, sonunda kendime ona gerçekten hayran olma izni verdim.

Cildinin kremi tenine değen kestane rengi saçlarından başladım. Gözlerim uzun, zarif boynundan aşağıya inerken ve elbisesinin sergilediği her şeyi alırken sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu - ve çok şey sergiliyordu.

Kumaşın göğüslerinin altında toplanma şekli göğsünü neredeyse ellerim kadar iyi çerçeveliyordu. Bakışlarımı tekrar yukarı kaldırdığımda onun beni izlediğini gördüm ve orada yanan ateş beni onun ne istediğini çok iyi bilen bir kadın olduğuna ikna etti.

"Benimle sonra buluş."

"Hayır." Cevabım basit ve sadeydi. Eğer çok fazla konuşursam, aptalca bir şey yapmış olurum.

"2-30-2 Maplewood Drive."

Kamyonetimden inmesini bekledim. "Bu benim adresim."

İnançsızlıkla başımı sallayarak sordum, "Peki ne? Sadece kapıyı çalacağım ve

"Eğer evdeysen?"

Dudaklarının köşelerini yukarı kaldıran gülümseme hınzırca, neredeyse sevimliydi. Gözlerindeki parıltı ise saf seksin ta kendisiydi.

"Hayır. Ama bu gece geç saatlerde uğrayıp beni üst katta, yatak odamda, pencerenin en solunda hayal etmek isteyebilirsin. Seni düşünüyor olacağım."

"Ben gidiyorum," dedim, sonunda mantıklı bir şey söyleyebilmişim. Kamyoneti çalıştırdım ve kapı koluna uzandım.

"Grayson?"

Zihinsel olarak bitkin bir halde, "Ne?" diye sordum.

Kamyondan uzaklaşırken gülümsedi. "Pizzanızın tadını çıkarın."

İyi ki bana hatırlatmıştı. Beş dakika içinde, kamyonetimin arka koltuğunda duran lanet olası paket servisi kutusunu tamamen unutmuşum.

* * *

Dört saat sonra, bir aptal gibi Maplewood Drive'da ilerliyordum.

Oraya arabayla gitmeyi düşünmemiştim. Eve gitmiş, pizzamı yemiş ve iki şişe bira içmişim. Sonra aklım *babama* gitti -onun *kalbini* mi *istiyorsun?* *Git ve al onu* ve kendimi onun haklı olduğuna ikna etmeye başladım.

Bu, onun sokağından dönüp ailesinin iki katlı büyük evinin önünden geçmeden önceydi. Sol taraftaki pencereye baktığımda ve bir ışığın odayı aydınlatmasını şaşkınlıkla izlediğimde saat gece yarısına yaklaşıyordu.

Kahretsin. Farları kapattım ve sonra Addison kamyonetimi zaten bildiği için bunun ne kadar aptalca olduğunu fark ettim.

Bundan sonra ne yapacağıma karar vermeye çalışırken, ışık kapandığında kalbimin neredeyse durduğunu hissettim. Daha sonra evin orta kemerini sessiz bir parıltı aydınlattı ve bir figür iç merdivenden aşağı indi.

Ayağını gaza koy ve git, dedim kendi kendime, ama arabam 232 Maplewood Drive'ın hemen kenarında rölantide *giderken*, yan kapının açıldığını gördüm. Verandanın ışığının altında Addison duruyordu - hâlâ pembe elbisesini giyyordu.

Kamyonetimin yoğun sessizliğinde nefes alış verişlerimin hızlandığını duyabiliyordum ve tam ne bekleyeceğimi bildiğimi düşündüğüm anda uzun, beyaz bir ceketin içine girdi ve omzunun üzerinden bana baktı.

Beni takip et, diye mırıldandı.

* * *

Evimin yanından aşağıya baktım ve sonra kamyonetinin durduğu yola geri döndüm. Boş oturmamıştı. Farlar tekrar yanıyordu.

Yakaladım seni, diye düşündüm ve evlerin arasındaki bir sokağa açılan küçük ahşap kapıyı iterek açtım. Bir şekilde bana baktığını bildiğim adama son bir kez baktıktan sonra diğer tarafta gözden kayboldum.

Tanıdık patikada ilerlerken kolumu kaldırdım ve saatimi kulağıma dayadım -*Evet*, işte oradaydı. Ne zaman evde olmam gerektiğini bana hatırlatacaktı.

Bu benim için yeni bir şey değildi. Evden gizlice çıkıp sessiz, gölgeli sokakta ilerliyordum. Parlak ışıklar arkamdan beni aydınlattığında, *bunun yeni bir şey olduğunu* düşündüm.

Beni takip ediyordu.

Kalçalarımın fazladan bir salınım ekleyerek sokağın sonuna doğru ilerledim ve oraya vardığımda ayak parmaklarımdın üzerinde dönerek kamyonun durmasını izledim. Çok yakın değildi, bu yüzden parmağımı kıvrarak onu *daha yakına* davet ettim.

İşte o zaman kamyon yavaşça ilerlemeye başladı.

Başımı arkaya eğerek gece gökyüzüne doğru güldüm ve neredeyse zıplayarak sokağa çıktım. Sola döndüm ve kamyon arkamdan çekilirken daha hızlı yürümeye başladım.

Blackwood Drive'daki büyük meşe ağacını geçtikten sonra, son posta kutusuna ulaşır sağa dönene kadar parmaklarımı üç ahşap çit korkuluğu boyunca takip ettim. Tekrar, kör edici farların arasından onu görmeye çalıştım ve oturduğunu bildiğim yere odaklandım.

Adımlarımda fazladan bir sıçrama ile caddenin karşısına geçtim ve alt bölgeden çıkan ana yol boyunca uzanan patıkada yürüdüm.

Nereye gittiğimi çok iyi biliyordum. Son iki yıldır her cumartesi gecesi bunu yapıyordum. Sadece hiç böyle yapmamıştım.

Ana yolun kenarında durup dört şeritli trafiğe baktım. Durduğum yerden, iki projektörün aydınlatdığı tabelayı zar zor seçebiliyordum ama ne yazdığını çok iyi biliyordum.

Önce sağa, sonra da kamyonetin yanına yanaştığı sola baktım. Grayson camı indirdi ve bana bakarken kolumu kaldırıp saatimi kulağıma dayama isteğine karşı koydum.

Ben sırtırken o kaşlarını çatı, kafası karışmıştı. İlk defa her şeyi net bir şekilde görüyordum. Onunla birlikte, tik taklar durmuştu.

Onuncu Bölüm

İşte...

Tik, tik, tak.

"Bugünün hangi gün olduğunu biliyor musun Addison?"

İşte yine başlıyoruz, ama bugün kendimi onun ofisine girmeye ikna edemiyorum. Doktor'u her zamanki sandalyesinde otururken görüyorum ve endişeyle ellerimi kalçalarımın altına indiriyorum.

Tabii ki hangi gün olduğunu biliyorum. Daniel'ın günü... Düşünemiyorum bile. "Neden oturmuyorsun?"

O da benim kadar tedirgin görünüyor.

"Addison?"

Cevap vermiyorum ama bu yeni bir şey değil. Bugün burada olmak istemiyorum. Hiçbir yerde olmak istemiyorum.

"Lütfen Addison, içeri gel. Benimle otur."

Parmaklarımı bacaklarımın dışına bastırıyorum ama kıpırdamadan duruyorum.

"Konuşmak zorunda değiliz, tamam mı? Sadece oturabiliriz."

Bunu gerçekten söyleyip söylemediğini ve gözlerindeki endişenin gerçek olup olmadığını merak ediyorum. Muhtemelen endişe için para ödenmiştir.

"Üzgün olman normal Addison," diyerek beni rahatlatmaya çalışıyor.

Elini kaldırıyor ve içeri girmem için beni çağırıyor. Her gün, artık içimde olmayan bir şeyi vermemi sağlamaya çalışıyor. *Güven*.

"Böyle mi hissediyorsun Addison? Üzgün mü?"

Tik, tik, tak.

Kara gölge her zaman kalan azıcık duygumu da yutmakla tehdit ederken, nihayet bugünkü seansa bir son verdim.

"Hiçbir şey hissetmiyorum."

* * *

Geçmi

Ş...

Yolun kenarından beni izleyen Addison'a baktım ve sonra gözlerini kısarak tabeladaki

Kafa. kelimeleri seçmeye çalıştım. Bulunduğum yerden okuyamıyordum ve

Ben daha soramadan Addison karşıdan karşıya geçiyordu.

Kalayım mı, gideyim mi? *Siktir*. Buraya kadar gelmiştim, biraz daha ilerlemek ne yapacaktı? Beni günaha doğru giden bir yola mı sokacaktı? Sanırım bu kararı çoktan vermiştim. *Baştan* çıkarıcının evine gittiğimde.

Yollar ıssız olduğundan, orta şeride doğru sürdüm ve sonra Oakland Mezarlığı'na doğru devam ettim.

Ne haltlar dönüyordu? Ve Addison hangi cehennemdeydi?

Bu kadarının yeterli olduğuna karar vererek kamyonu kapattım ve kapıyı iterek açtım.

Bir mezarlık. İtiraf etmeliydim ki, bu gece ona geldiğimde beklediğim şey bu değildi ve evet, yaptığım şey buydu - ona geldim.

Addison'ı sokağa çıktığından beri görmediğimi fark ettiğimde şaşkınlığının endişeye dönüşüğünü hissedebiliyordum.

Ya ona bir şey olsaydı?

Dışarı çıktım, kapıyı kapattım ve ön taraftan yolcu tarafına doğru ilerledim.

Bu tarafta projektör yoktu, sadece bir çevre çiti ve karanlık vardı.

Görmek için zorlanırken sonunda endişeme yenik düştüm ve "Addison" diye tısladım.

Kalbim o kadar sert çarpıyordu ki, bir şey beklerken attığı her nabızı saydım - herhangi bir şey.

Yanıt alamayınca, paniğin beni ele geçirmeye başladığını hissederek tekrar denedim. "Addison."

Bazen, keşfetmek üzere olduğum gibi, bilinmeyenin paniği bilinenin paniğinden daha rahatlatıcı olabilir.

"Evet, Grayson?"

İşte böyle, o iki kelimeyle Addison kaderimizi belirledi ve ben bunu değiştirmek için hiçbir şey yapmadım.

Tabii ki.

* * *

Yaklaşmadan önce kamyonundan inmesini bekledim. Onun kaçışının arabayla uzaklaşmak kadar kolaydı. Kapının küçük taş oyduğunda dururken, o ışıklı alandan uzaklaşana kadar beklemenin iyisi olacağını biliyordum. Böylece yoldan geçen hiçbir araba bizi göremeyecekti.

Hiçbir mazeret ya da endişelenmesi için hiçbir neden istemedim ama sessizliğimin de varlığım kadar endişe yarattığımı görebiliyordum. Bana döndü ve sonunda ona gerçekten istediğim gibi bakabilmek için bir an ayırdım.

Saçları hâlâ arkaya doğru toplanmıştı ama şimdi birkaç tutam saçı kaçmış ve kulaklarının arkasına itilmişti. Kare şeklindeki çenesini kaplayan koyu renkli kirli sakal, parmaklarımın dokunma isteğiyle karıncalanmasına neden oldu.

"Oh, Tanrı'ya şükür," diye fısıldadı, sesi rahatlamış gibiydi.

Güvende olduğumu anladığında benden uzaklaşacağını düşünmüştüm. Onun yerine uzandı ve omzumu sıktı.

"Sana bir şey oldu sandım."

Bana yavaşça masaj yaptığının farkında olduğunu

sanmıyorum. "Tanrım, bunu bir daha yapma. Tamam mı?"

Bir adım daha yaklaşarak sessizce kabul ettim. "Tamam."

Dudaklarını yaladı ve ellerini çekti; gözlerinde biraz mesafe koyma zamanının geldiğine karar verdiği anı gördüm.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu. Gündelik siyah spor ceketi esintiyle dalgalandı ve birden neden orada olduğumu hatırlayamadım. Tek bildiğim ona dokunmak istediğimdi.

"Addison?"

Sesi kafamın içindeki tüm gürültüyü durdurma yeteneğine sahipti. Gözlerimi

kırpıştırarak ona baktım ve sonunda "Evet?" diye cevap verdim.

"Burada ne yapıyorsun?"

Ceketim onunkinin ön tarafına degecek şekilde hareket ederek sonunda ona dokunmak için uzandım, ama bileğimi tutarak uzaklaştırdı.

"Hayır," dedi ve sesi o kadar sertti ki muhtemelen uyarıyı dikkate almalıyım... ama

Ben yapmadım.

"Hayır mı?"

Başını eğdi ve yüzü benimkine kıl payı yaklaştığında tekrarladı: "Hayır.

Bana neden burada olduğunu söyle."

Nefesi dudaklarımın üzerinde gezinirken ılıktı ve bir mucize eseri dilimde onun tadını alabilmeyi umarak kendiminkini ayırmaktan kendimi alamadım.

"Neden buradasınız? Bu daha iyi bir soru, sence de öyle değil mi?" "Bundan daha iyisini biliyorum."

Ona dokunmak için uzandım ama o da elimi tuttu ve ikisini de esir aldı. Gidecek hiçbir yerim olmadan yerimde tutulmak, içimde henüz anlamadığım bir açlık uyandırdı. "Neyden daha iyi biliyorsun?"

"Burada olmaktan daha iyi." "O zaman git," diye teklif ettim.

Hepsi bu kadardı. Beni döndürdü, kamyona yasladı ve kollarımı başıma öyle bir sıkıştırdı ki nefesim kesildi. Ağzı kulağıma değene kadar yanıma eğildi ve kararsız bir sesle "*Yapamam*" dedi.

Başımı ona doğru çevirdim ve tüm kargaşasını ve nihayet arzusunun tam etkisini gördüm. "O zaman yapma."

"Sen benim ölümüm olacaksın."

Hayat ironilerle dolu, çünkü onunlayken kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

* * *

Orada dururken, bileklerindeki nabzın parmaklarımın altında attığını hissedebiliyordum.

"Öp beni," diye yalvardı, tutuşuma karşı zorlanıyordu. "Sadece bir kez. Böylece nasıl bir şey olduğunu anlayacağım."

Yalvarmasına gerek yoktu; ben kararımı vermiştim. Geriye kalan tek soru, başladıktan sonra nasıl duracağımdı. Dudakları aralandı ve dili onları ıslatmak için dışarı kaydığında, bekleme zamanı sona ermişti. Tarif edemeyeceğim bir şekilde ona çekilmiştim.

Başımı eğerek dilimin ucuyla yavaşça üst dudağının tadına baktım. Tekrar yaptığımda nefes almak için bile hareket etmedi. Bu kez, tam geri çekilecekken, o yumuşak, dolgun dudakları dilimin etrafına kapandı ve onu ağzının içine çekti.

İçimden kaçan iniltiye engel olamadım. Bana yaşattığı tatlı işkenceden olduğu kadar, şu anda ateşlediği yakıcı uyarılmadan da kaynaklanıyordu.

Ağzı kayıp gittiğinde, onu kendi ağzımla kovaladım ve dilimi içeri ittim, sonuçlarını düşünmeden istediğimi aldım. Vücudu kayarak benimkine yaklaştırmaya çalışırken yavaşça kayboldu ve ben onu bırakmaya cesaret edemedim.

Addison'ın ağzı tatlıydı ve vücudu... günahkârdı.

Başımı kaldırdım, sert nefes alışım artık onunkiyle eşleşiyordu. Diliyle usulca dudağıma dokunurken burnu benimkine değdi. Ellerim oldukları yerde sıkılaştı.

Bir kez hata yaparsam, bunu görmezden gelebilirim. Ama iki kez... Bunun olmasına gerçekten izin verebilir miyim?

"Yine mi?" diye fısıldadığında cevabı biliyordum.

Onu bıraktıktan sonra parmaklarımı yanağında gezdirdim ve tekrar öpmeden önce yüzünün yan tarafını avuçladım. Bu sefer karşılık vermeye fazlasıyla hazırды. Ceketimin kenarından tutup beni kendine çekti, ben de kollarımı beline dolayarak onu vücuduma doğru çektim.

Onu terk eden inilti çiğ, cinseldi ve sikimi mümkün olduğunu düşündüğümde daha sert hale

getirdi. I

Kıçını avuçladım ve sırtını kamyona yasladım. Bacakları kalçalarımaya dolandı ve ereksiyonumu ona doğru bastırdım.

Cennet mi cehennem mi? Bu aşamada ikisi de olabilirdi. Umurumda değildi.

Parmakları saçlarımın arasına girdi ve başını eğerek dilini ağzımın içinde daha derinlere itti. Kravatı çözdüğünü ve saçlarımın etrafımızda bir perde oluşturarak aşağı döküldüğünü hissettim.

Bir an için ağızlarımız hareket etmeyi, dillerimiz tatmayı bıraktı ve onu orada, kamyoneticimin yan tarafına sıkışmış halde tuttum. Verdiği her nefesi ondan aldım ve kendi nefesimle geri verdim.

"Bu çılgınlık. Bunu yapamayız... Bunu yapamam. Seninle yapamam."

Sadece bir kez tattıktan sonra, eğer ona sahip olamazsam, başka kimsenin *olmayacağını* biliyordum.

* * *

Bağlantıyı korumaya çalışarak parmak uçlarımı çenesinin sert çizgisinde gezdirdim ve sonra saçlarını kulaklarının arkasına doğru ittim.

"Çok seksisin."

Kendinden emin bir kahkaha attı ve başını salladı.

"Ne? Öyle düşünmüyor musun?"

"Seksi olduğumu düşünmen gerektiğini sanmıyorum."

Kıçımı sıkıduğında ve bana doğru ittiğinde duyduğum tatmin heyecanına engel olamadım. Sanki kendini kontrol altına almaya çalışıyormuş gibi gözlerini kapattı. "Bu, aksini düşünmeme yardımcı olmuyor."

"*Addison*," diye hırladı. "Sen bir belasın."

"Ve sen de sertleşmişsin. Sanırım ya beladan hoşlanıyorsun ya da benim de seksi olduğumu düşünüyorsun."

Beni bırakan Grayson ellerini ceketimin belinde dolaştırdı ve sonra uzun kahverengi buklelerimden birini başparmağı ile işaret parmağı arasına aldı.

"*Bence*... bunu yapmamalıyız." "Ama yaptık."

Bir adım geri çekildi ve kabul etti, "Evet, öyle yaptık."

Kamyondan uzaklaşırken elimi kaldırdım ve ceketinin üzerine, kalbinin üzerine koydum.

"Bunu tekrar yapmak istiyorum."

Bana arkasını dönerek parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve geleceğini bildiğim soruyu sormadan önce bir ayağını yere sürttü.

"Neden bana neden burada olduğumuzu söylemiyorsun?"

Hayatına devam etmeye ve az önce olanları bir kenara itmeye çalıştığını söyleyebilirdim. Hatta belki de bunun tek seferlik bir şey olduğuna kendini ikna etmeye çalışıyordu.

O anda neye inanmak istiyorsa ona izin verdim ve gerçeğini söyledim.

"Buraya kardeşimi görmeye geldim."

"Kardeşin mi?"

"Evet," diye onayladım yanından geçerken. "Daniel'ı görmeye geldim."

* * *

İşte...

Açık. Gözler

açık.

Çiçeklerin arasına uzanıp onu dinliyorum, ama orada değil - tik, tik, tak yok.

Hiçbir şey yok.

Rüya tanıdık. Burası Daniel'la tanıştığım yer, ama bu ayrıntı... bu sessizlik tanıdık değil. Rüzgârdaki bir fısıltı gibi, Grayson'ı sanki sınıfındaymışım gibi net bir şekilde duyuyorum. "Bukowski bir keresinde, sevdiğin şeyi bul ve bırak seni öldürsün, diye yazmıştı."

Başımı çevirip onu aradım.

O burada mı? Onu bir şekilde bu rüyanın içine mi çektim?

Hiçbir şey görmüyorum ve hala saatimin tik takları yok.

Yenilmiş bir şekilde mor tarlalara uzandım ve gözlerim kapanmadan hemen önce "Seni buldum" dediğini duydum.

Gözlerimi açtım ve işte oradaydı.

Geri geldi ve gitti. Tik tak.

On Birinci Bölüm

Geçmiş...

"Kardeşin mi?" Ben sordum.

O kapılara doğru yürürken ben de döndüm. Kapıları iterek açtıktan sonra Addison arkasına baktı.

Ben de aynı yerde sabit duruyordum.

"Anlamıyorum."

"Biliyorum," diye basitçe cevap verdi. "Kamyonetinizi içeriye park etmek isteyebilirsiniz, böylece kimse bunu bildirmez."

Harika, şimdi de bana yapmam gereken akıllıca şeyi söylüyor.

Kamyonete binip onu küçük, boş bir arsaya kadar takip ederken kendime lanet ettim. Bir dakika boyunca oturup, bir kez daha farlarımın altında durduğu yerde onu izledim. Bembeyaz paltosunun içindeki haliyle bir meleği andırıyordu. Sadece birkaç dakika önce öptüğüm bir meleğe. Olabilecek en iğrenç şekilde düşündüğüm bir melek.

Işıkları kapatıp görüş alanımı karartarak dışarı çıktım ve onun durduğu yere geldim.

"Ailen nerede olduğunu biliyor mu?"

Bana doğru yönelttiği muzip gülümseme, onun benim peşimde olduğunu anlamamı sağladı ve az önce olanları unutmama asla izin vermeyecekti. Sonunda beni istediği yere getirdiğinde değil.

"Seninki
mi?"

"Addison."

"Grayson," diye karşılık verdi ve elini uzattı. "Benimle gel. Kim olduğumu bilmeni istiyorum Ben."

"Seni tanıyorum, biraz fazla iyi."

En ufak bir caydırıcılık göstermeden parmaklarını benimkilere doladı ve ben de ona rağmen peşinden gittim.
benim çekincelerim.

"Beni daha iyi tanımanı istiyorum. Anlamamı istiyorum."

Dokunuşunu kolumda ilerleyen ve beni şok eden bir elektrik teli gibi hissettim. "Tamam ama sonra seni eve bırakacağım. Bu saatte tek başına yürüyemezsin."

Onun eli benimkinde kenetlenmişken ve bu kadar yakın olduğum için aletim sertleşirken, onun güvenliği konusunda endişelenmemin tamamen ikiyüzlülük olduğunu düşündüm - özellikle de düşündüğüm şeyle.

"Bana bir şey olacağından mı endişeleniyorsun?"

Başımı salladım. "Bu saatte etrafta dolaşmamalısın. Her şey olabilir." "Her şey mi?"

Bir saniye bile pes etmedi. Beni hep zorladı ve gitmemem gerektiğini bildiğim bir yola soktu.

"*Tamam,*" diye mırıldandı. "Hiç eğlenceli değilsin."

Mezarlıkta dururken böyle bir yorum yapmak tuhaftı ama ben daha yorum yapmadan beni patikadan çekip çimlerin üzerine götürdü.

"Bu taraftan."

İki seçeneğim vardı: Ya onu bırakıp kamyonu geri dönmesini isteyecektim. Ya da onu takip

etmek... *yine*.

Bir aptal gibi takip ettim.

Beni, sanki mezarlık bir tarlanın içine inşa edilmiş gibi, yanlarında uzun çiçekler filizlenmiş birkaç sıra mezar taşının arasından geçirdi.

"Bu çiçekler de ne?" Durması için onu çekerek sordum.

"Monkshood. Hiç duymuş muydun?"

Onları duymuştum. Kült bir klasikti ama genellikle bitki formundaydı, çiçek olarak değil. "Evet, bu Wolf's Bane. Bunların ne kadar zehirli olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, biliyorum. İşaretler var. Gördün mü?" diye cevap verdi, sanki güneşin rengini tartışıyor muyuz gibi.

Gökyüzü.

"Bundan bahsetmen gerektiğini düşünmüyor musun? Bu ciddi bir şey, Addison. Bunu yapmamalısın.

Özellikle geceleri. Tanrım. Hadi, gidelim."

Bir elini göğsüme koydu ve parmak uçlarında yükselirken omzuma ve gevşek saçlarıma doğru kaydırdı. Dudakları benimkilerin üzerinde gezinirken fısıldadı, "*Zehirlerin kraliçesi* olarak da bilinirler. Bunu biliyor muydun?"

Bilmiyordum, ama zehirli çiçeklerle dolu bir mezarlıkta olmak iyi bir şey değildi.

Zaman.

"Dalga geçmeyi bırak. Bu hiç komik değil."

"Eğilip çiçekleri toplamayı mı planlıyorsun?" Dudaklarının kıvrıldığını hissedebiliyordum. benimkine karşı sırtıyor.

İçinde bulunduğumuz durum ve tartıştığımız konu göz önüne alındığında, sesi biraz çılgınca geliyordu. Kendimi bir şeylere uzanırken buldum. Onu sıkıca kavradığımda bunun onun beli olmasının hiçbir önemi yoktu.

"Ne tür bir oyun oynuyorsun?" O ana kadar *hissettiğim* şeyin bu olduğunu fark etmeden talepte bulundum -oynanıyordum.

"Oyun yok," diye nefes verdi ve dudağımı yalayarak başımı geriye çekmeme neden oldu.

"Sen değilsin amına koyayım."

Kendi başını yana eğerken parmaklarıyla başıma masaj yaptı. "Sana söylemiştim." "Kardeşin mi?"

Başını sallayarak, "Evet... Daniel." diye cevap verdi. "Ona ne oldu?" diye sordum.

Gözünü bile kırpmadan, "Onu ben öldürdüm," diye cevap verdi.

* * *

Grayson belimi o kadar sıkı tutuyordu ki, kesinlikle bir çürük oluşacaktı ve itirafım karşısında ağzının açık kalması aklımdan neler geçtiğini merak etmeme neden oldu.

Saçlarını serbest bıraktım ve eline dokundum.

"Gel," diye davet ettim. "Çiçeklere dokunma."

Cevap vermedi ama parmakları benimkileri kavradı ve ben de onu çimenlerin üzerinde daha da ileriye götürdüm. En arka köşeye vardığımızda, üzerinde Daniel'in adının yazılı olduğu mezar taşının önünde durdum.

Yanımdaki adama bakmadan açıkladım: "Her cumartesi buraya geliyorum ve bunun bir tür kabus olmasını umuyorum. Şu kapılardan geçeceğim ve burası olmayacak. Tek göreceğim şey bir tarla olacak. Zehirli çiçeklerle *dolu* bir tarla. Bu alternatiften daha iyi olurdu. Değil mi?"

İşte o zaman onunla yüzleştim.

Grayson uzundu. Öyle olduğunu biliyordum ama o anda gerçekten dikkatimi çekti. Omuzları genişti ve gücü temsil ediyordu. Benim için güvenliydi ve onunla birlikte olduğum süre boyunca, bileğimi kaldırıp kulağıma götürdüğümü duymamıştım.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu nazikçe.

Kolumu indirip saatin hâlâ çalışıyor olmasından mutlu olarak Daniel'ın toprağın altında yattığı yere baktım.

"Çünkü geç kaldım."

Aramızdaki sessizlik pek çok nedenden dolayı karmaşıktı ve açıklamak istesem de yapabileceğimden emin değildim. Daha önce hiç açıklayamamıştım, annemin son iki yıldır haftada en az bir kez ziyaret etmemi istediği Doc'a bile.

"Ne için geç kaldın?" diye sordu, takıntımı tarif edemediğim için en iyisinin neden olduğunu sormak olduğunu anlamış gibiydi.

"*Kim*, ne değil." Gözümden bir damla yaş süzüldüğünü ve yüzümden aşağı aktığını hissettim.

"Çok geç kalmıştım

onu."

* * *

İşte...

"Söyle bana Addison, bu resim senin için ne ifade ediyor?"

Doc'un önümde tuttuğu fotoğrafa bakıyorum. Güzel mor bir çiçeğin resmi. Keşiş başlığı şeklinde bir çiçek.

Sessiz kalıyorum. "Bir

şey yok mu?"

Gözlerim ona kayıyor. *Bekleme oyunu mu? Oh, bekleyebilirim. Tik, tik, tak.*

Resmi çevirir ve inceler.

"Bu bir Keşişotu çiçeği fotoğrafı," diyor ama bunu zaten bildiğimi biliyor. "Çok güzel, sence de öyle değil mi?"

Beni yemle. Yapmaya çalıştığı şey bu. Başaramayacak.

"Denver'da yetiştiğini bilmiyordum ama burada yetişiyormuş."

Kaşlarımı çatıyorum ve o da beni iyi tanıdığı için devam ediyor.

"İnsanlar güzel bir şey söz konusu olduğunda genellikle aptalca şeyler yaparlar... daha iyisini bilseler bile." Duraklıyor ve öne doğru oturup fotoğrafı bana uzatıyor. Parmaklarım dokunurken, "Grayson yaptı mı?" diye soruyor.

Bir an için ona her şeyi anlatabilmeyi diliyorum ama verecek cevabım yok. Onun istediği gibi değil. Yardım istememi istiyor ama istesem bile yapamam.

Korunmaya ihtiyacım yok.

Koltuğuma geri oturup parmağımın ucuyla çiçeğin şeklini izliyorum ve kendime *onun* gittiğini ve hiçbir şeyin bunu değiştiremeyeceğini hatırlatıyorum. Tek yapmam gereken... onu tanıdığımı unutmak.

Başımı kaldırıp Doktor'a boş bir bakış fırlatıyorum ve sorusuna cevap veriyorum. "Hayır. *Akoviton*."

Doktor'un gözleri üzerimde kaldı. "Anlamıyorum."

"Mücadele etmeden."

"Kim? Grayson mücadele etmeden mi gitti?" diye sorarken zihninin çalıştığını görebiliyorum. Sinsi bir gülümseme dudaklarımı geriyor. Ona bir şey verdiğimi sanıyor. Ona hiçbir şey vermiyorum. "Bu çiçek, *Aconitum*, Yunanca *akoviton* kelimesinden geliyor, yani...

mücadele."

Sandalyesinde arkasına yaslanırken hiçbir şey söylemiyor. İfademin yüzeyde görünenden daha fazlası olup olmadığına karar vermeye çalıştığını söyleyebilirim.

Bırak merak etsin. Bırakın düşünsün.

Bana kalırsa bu oturum sona erdi.

Tik, tik, tak.

* * *

Geçmi

Ş...

"Hadi, Addison. Seni eve götürüyüm."

Kafasının içinde bir yerlere gittiğini anlayabiliyordum çünkü artık konuşmuyordu. yanımda duruyordu. Sayıyordu.

Bir, iki, üç. Bir, iki, üç.

Rakamları defalarca tekrarladı ve onu kollarıma alma içgüdüsü şimdi endişeden kaynaklanıyordu. Gözle görülür bir şekilde üzgündü ve dokunuşumun onu sakinleştirmeye yardımcı olacağından ya da daha fazla sıkıntıya neden olacağından emin değildim.

"Addison?" İkna ettim.

Saçları esintiyle hafifçe dalgalanıyordu ve o mavi gözleri beni bulduğunda, onunla ilk tanıştığım andaki kadar mükemmel görüldüğünü düşündüm.

Ancak mükemmellik gölgelenmişti. Korkunç bir şekilde değil ama derin bir bilinçaltı seviyesinde. Ne için olduğunu bilmediğim bir şekilde yüzümü inceledi ve duymaktan asla vazgeçemeyeceğim bir şekilde saymaya devam etti -bir, *iki*, üç.

Bu kız hasar görmüştü. Bunu neden göremedim?

O kırılmıştı ve bir parçam onu düzeltmek istiyordu.

Elini tuttum, parmaklarını nazikçe sıktım ve o küçük dokunuşla sayma durdu. "Hadi gidelim.

Yolda bana daha fazlasını anlatabilirsin," dedim, bizi gittiğimiz yöne doğru geri götürürken.

Gel.

Yol boyunca sessizdi.

Kaybolmuş biri gibi, onu yönlendirmeme izin verdi ve kendimi ne olduğunu merak etmekten alıkoymadım.

yanlış kişiye güvenmiş olsaydı ne olurdu?

Yoksa öyle miydi?

Kapıların kilidini açtım ve bu düşünceden sıyrıldım. Taksiye, birazdan kendimi onun yanına kilitleyeceğim küçük boşluğa tırmanmadan önce o kadar yumuşak bir sesle söyledi ki neredeyse kaçıırıyordum, "Sen bunu unutturuyorsun."

Anlamadığım için, "Neyi ortadan kaldırıyorum?" diye

sordum. Tüm numaraları bir kenara bırakarak,

"Kaosu" diye cevap verdi.

* * *

Kamyonetine tırmandım ve ön tarafa doğru yürümesini izledim.

Bunu nasıl yaptığını merak ettim. Her şeyi nasıl durdurdu?

Yanımdaki koltuğa oturdu ve kapıyı çekerek bizi içeriye kapattı.

"Özür dilerim," diye teklif ettim, tuhaf olmak istemediğimi anlamasını sağlayacak bir şey söylemem gerektiğini düşünüyordum - sadece öyleydim.

Sürekli bu yönümü saklamaya çalışıyordum, iyi olmaktan başka bir şey olduğumu asla göstermek istemiyordum, ama onunla durum farklıydı.

Hikayeyi bilmiyordu. O gün orada değildi. Diğerleri gibi değildi.

Grayson kamyoneti çalıştırdı ama gitmek yerine iç lambayı yaktı. Bu gece ilk kez kendimi onun sınıfındaymışım gibi hissettim çünkü bana bakışları beklenti ve endişe doluydu.

"Bana neler olduğunu anlatmak ister misin Addison?"

Başparmağımın tırnağını kemirmeye başladım ve neredeyse bir alışkanlıkmiş gibi onu ağzımdan uzaklaştırdı. "Kötü alışkanlık mı?"

Utandığım için omuz silktim. "Gergin biri."

Kendini geri çekti ve bunu yanlış anladığını biliyordum. Aramızdaki boşluğa uzandım ve elini tekrar bana getirerek çıplak bacağımın üzerine koydum.

"Beni sinirlendirmiyorsun..." Elinin kalçamda durduğu yerin ne kadar büyük olduğuna konsantre olarak konuyu kapattım.

"Yapmalıyım."

"Neden?"

Parmakları büküldü ama o parmaklarını kaldıramadan ben kendi parmaklarımı üstüne koydum. "Benden büyük olduğun için mi? Yoksa öğretmenim olduğun için mi?"

"Tanrım, Addison," diye inledi, sesi işkence görmüş gibiydi. Elimi sıkarak parmaklarını çıplak tenime daha sert bastırdım. "Bu nedenlerin ikisi de ve..."

Tuhaf anımı tamamen unutmuş bir halde dudaklarımı yaladım ve "Ve?" diye sormaya cesaret ettim. Yüzünü bana dönebilmek için koltuğunda kaymasını izledim.

"Ve düşündüğüm her şey yüzünden."

Nefes alışımın hızlandığını hissedebiliyordum. Saçlarını kulağının arkasına itti ve aniden yanmaya başladım. Sıcaktı, çok sıcaktı.

Onunla temasımı kesmeye hazır olmadığım için diğer elimle ceketimin düğmelerini açtım. Düğmeyi açtığımda, boğazından boğuk bir ses çıktığını duydum.

Pembe elbisem ortaya çıktığında, aldığım her nefeste göğüslerimin kabardığını görebileceğini biliyordum. Parmaklarımı onunkilere doladım ve yavaşça bacağımdan yukarı doğru ittim.

"Bana ne düşündüğünü söyle."

"Addison-"

"*Anlat* bana."

İç ışığı kapattı. Taksi karanlığa gömülürken, avucunu kalçamda daha da ilerletti ve sesi beni buldu.

"Elbisenin altında ne olduğunu düşünüyorum. Seni bu gece Franco'da gördüğümünden beri düşünüyorum." Başımı koltuk başlığına yasladım ve "Daha fazla" dedim.

Eli uyluğumun iç kısmını sıyırdı ve parmakları etime yumuşakça bastırarak bacaklarımı ayırdı.

"Yapmamam gerekse de, tadının nasıl olacağını düşünmeden edemiyorum."

Sözleri bana öpüşmemizi hatırlattığında zonkladığımı hissedebiliyordum. "*Daha fazla.*"

Dudakları çenemi hafifçe sıyırdı ve ilk kez benimle alay etti. "Açgözlü. Bana neden saydığını söylersen sana daha fazlasını anlatırım."

"Endişeli olduğumda beni sakinleştiriyor."

Eli elbisemin altından daha da yukarı kaydı. "Şimdi saymıyorsun..." "Hayır," diye iç geçirdim ağzı benimkine yaklaşırken.

"Neden?"

Parmaklarının ucu nihayet nemli külotuma değdiğinde ılık nefesi dudaklarıma değdi. "*Senin yüzünden,*" diye inledim gözlerimi kapatarak. "Sesin beni sakinleştiriyor. Sen konuştuğunda, kendimi

Güvende. Seninle tanıştığımдан beri güvendeyim."

"Gözlerini aç Addison," diye talimat verdi ve dediğini yaptığımda amımın nemlendiğini hissettim. "Şu anda sakin hissediyor musun?"

"*Hayır,*" diye sızlandım, durursa yalvaracağımı biliyordum. Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Nasıl hissediyorsun?"

"Sıcak, ıslak..."

"Ve?"

"Hazır." *Çok hazırım.*

"Eğer bunu yaparsak, *asla* kimseye söyleyemeyiz. Anlıyor musun?" "*Evet,*" diye kabul ettim, onu son bir santim içeri çekerek. "Tanrım, evet."

Parmaklarının tüm ağırlığı ıslak pamuklu tangama degecek şekilde kalçalarımı yukarı ittim ve "Kimseye söylemeyeceğim" diye yemin ettim.

O zaman *taşındı.*

* * *

Kelimeler ağzından çıkar çıkmaz, onu aldım.

Aç dudaklarım ve güçlü bir dille onu içeri ittim, pürüzsüz kalçalarının arasındaki ıslanmış kumaş parçasını okşarken onu şiddetle öptüm.

Bacaklarını daha da açtı ve ben de kendimi omzunun yanındaki koltuğa dayadım. Ağzımı onunkinden ayırarak köşesini öptüm ve parmaklarım külotunun bacağına kıvrıldı. Dudakları bir çılgınlıkla açıldı ve ne yapmak üzere olduğumu anladığında gözleri kamaştı.

"Bunu mu düşünüyordun? Geceleri uyanık yatarken?" Kalçalarını yukarı kaldırdı, yaklaştırmaya, temas kurmaya çalıştı.

"Henüz değil," dedim ve parmağımı kumaşın kenarında aşağı yukarı gezdirdim. "*Grayson,*" diye yalvardı, kendini kaldırmak için ceketimi tutuyordu. "Evet, Addison?"

"İçimde."

Bu iki kelimeyle sikim o kadar acı verici bir şekilde sertleşti ki neredeyse kontrolümü kaybediyordum.

Sola.

"Onları içimde düşündüm. Beni sikmelerini."

İşte o an oldu. Beni tutan her neyse kırıldı ve külotunu yırttım, ittim onları yolumdan çektim. Parmaklarım onu buldu ve sıcak suları onları kapladığında inledim ve ağzını

aldım.

Dilim dudaklarının arasından kayarken, parmağım vücudunun içine girdi ve onu terk eden çığlık, etrafta duyacak kimse olmadığı için minnettar olmamı sağladı.

Gözleri benimkilerdeyken ceketimi tutmayı bıraktı ve elbisesinin esnek kumaşını diri göğüslerinin altına çekti.

Kahretsin, cennetteydim. Ayrıca bir yer kapmaya çok yakın olduğumun da farkındaydım. cehennemde.

Sütyeni... *Tanrım*. Dantelli sütyeni elbisesiyle aynı pembeydi.

Çürük kumaşın izini sürdüm ve yumuşak, yuvarlak etini ortaya çıkarmak için aşağı çektim.

Elimi indirdim

Sert meme ucunu ağzıma almak için başımı kaldırdım ve son saniyede tereddüt ettim ama artık çok geçti. Parmaklarını saçlarıma dolayarak beni kendine çekti ve o anda bana sahip oldu. Ona sahip olmak için her şeyi yapardım ve yaptım da.

* * *

Dudakları göğüs ucuma yapıştığında saçlarını sıkıca tutmuştum.

Grayson beni deli ediyordu.

Parmakları içimi doldurdu ve amım sıkılaşp etraflarında titreşti. Tüm vücudum koltuktan eğildi ve vücudum gerilirken ve orgazmım vururken beni terk eden çığlığa yardım edemedim.

Başını kaldırdığında yanıldığımı düşündüm.

Onun beni sakinleştirme yeteneği yoktu...

Grayson'ın bana unutturma yeteneği vardı.

On İkinci Bölüm

Geçmiş...

O gece Addison'ı tamamen sessizlik içinde eve bıraktım. Ne diyeceğimi bilemedim. Ne halt Ona dokunurken ne düşünüyordum?

İşte Pazartesi sabahıydı ve ben sınıfımda dikilmiş polisin beni alıp götürmesini bekliyordum. Kendime karşı dürüst olsaydım, bütün hafta sonu bunu beklemiştim.

Zil yeni çalmıştı ve ben duvardaki saate bakıyordum, yüksek sesle *tik tak, tik tak, tik tak* -Bana Addison'ı hatırlatarak günün başladığını işaret etti.

Kapı çarparak açıldı ve beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Brandon içeri girdi, hemen ardından da kadın... *hayır*, geçen hafta sonu parmaklarımı içine soktuğum *kız*.

Bana doğru baktı ve gömleğimin yakasının altından yükselen sıcaklığı hissedebiliyordum. Bu tam bir çılgınlıktı. Biraz daha yaklaşırsa ya anksiyete krizi ya *da* kalp krizi geçirecektim.

Neyse ki Addison bunun bu durumda işe yaramayacağını anlamış görünüyordu. Bunun yerine, erkek arkadaşını genellikle oturdukları yere kadar takip etti.

Kravatımı kavradım ve daha rahat nefes almama yardımcı olacağını umarak gevşettim, ama hiç yardımcı olmadı. Tek duyduğum *şey onları içimde düşündüğümdü. Beni beceriyorlardı ve* görebildiğim tek şey tüm dünyanın kontrolden çıkmasıydı.

Bir gece. Acele bir kararla ona gitmiştim, tam da istediği gibi. İsteseydi başka ne yapabilirdim ki?

Kendimi toparlamaya çalışarak kapıya doğru ilerledim ve son öğrenci de içeri girdikten sonra kapıyı kapattım. Bu bana ona bakmayı kesmek için mükemmel bir bahane verdi. Giydiği lacivert eteği ve meraklı ya da *benim durumumda* açgözlü gözlerden hiçbir şey saklamayan esnek beyaz atletini incelemeyi bırakmak için.

Bacakları, daha geçen Cuma onu engelleri aşmaya iten o uzun, zayıf bacakları şimdi masasının altında çapraz duruyordu ve tek düşünebildiğim şeyin onların arasına geri dönmek olmasından nefret ediyordum.

* * *

Onu izlemeyi bırakamıyordum. Brandon'ı dinlemek için elimden geleni yapıyordum ama tek konsantre olabildiğim şey Grayson'dı. Giydiği kot pantolon bana Cumartesi gecesi giydiklerini hatırlattı...

Tanrım, o geceyi düşünmek bile beni azdırıyordu. Beni öpüşünü ve parmaklarının içimde nasıl hareket ettiğini. Bunun gerçekten olduğuna hâlâ inanamıyordum ama olduğunu biliyordum. Davranışlarından bunu anlayabiliyordum.

Beni süzdüğü çok açık değildi. Aslında, tam tersiydi. Bana hiç bakmıyordu ve onu yakaladığımda her zaman arkasını dönüyordu.

O geceyi tekrar hatırladığımda hep aynı sonuca varıyordum: Grayson'la birlikte zihnim huzura kavuşmuştu. Delilik olduğuna inanmaya başladığım şey yok olmuştu.

"Pekâlâ çocuklar, kitaplarınızın beşinci bölümünü açalım," dedi sırasının arkasından sınıfa.

"Geçen hafta size Kral Henry'nin eşleriyle döneme başlayacağımızı söylemiştim ve Aragonlu Catherine'i okuduk. Komik olan şu ki, çoğu insanın evlilikleri hakkında hatırladığı şey Kral Henry'nin onu boşadığıdır."

"Tarihe geçmek için ne harika bir yol," diye konuştu Jessica önümdeki koltuktan.

"Kafasını kestiği kişi olmaktan daha iyi."

Sesim odayı böldü ve Jessica sandalyesinde dönerek bana baktı, sınıfın geri kalanı ve Bay McKendrick'le birlikte - sanırım o *da buradaydı*.

"Kimin kafasını kesmiş?" Jessica dehşete düşmüş bir halde sordu. Gözlerimi öğretmenime dikmekten başka bir hareket yapmadım. "Anne Boleyn'in."

Jessica, sınıfın geri kalanı gibi odanın önüne dönmek için geri döndü.

"Bu doğru," diye onayladı. "Anne Boleyn'i acımasızca takip etti. İlk başta kız kardeşi Mary ile birlikteydi-"

Brandon, arkadaşı ona beşlik çakarken, "Yani onu beceriyordu," diye şaka yaptı. "Cehennem Evet."

Çocuklarla aynı fikirde olan Bay McKendrick başını hafifçe salladı. "Evet, sanırım haklı olabilir. Onunla yatıyordu. Onun metresiydi."

"Uyuduğundan şüpheliyim," diye söze girdi Sam.

"Tamam, sakın ol, olur mu? Bu kişisel sağlık dersi değil."

Kendime engel olamayarak konuşmaya karar verdim. "Olabilir."

Öğretmenimin gözleri benimkileri bulduğunda aynı fikirde değildi. "Hayır, olamaz. O gelecek ay ve eminim benimle olmayacak."

Haksız da sayılmazdı. Dersi genellikle Bayan Shrieve verirdi. Ama bana kalsa, bundan çok daha erken olurdu. Bire bir ders olacaktı ve bana *çok* özel bir ders verecekti.

* * *

Addison'ın gözlerinin beni nasıl soyduğuna odaklanmamak için ilerleyerek konuya geri döndüm.

"Öyleyse, konuya geri dönelim. Kral Henry, Catherine'in nedimesi Mary Boleyn ile bir ilişki yaşamaya başladığında Catherine ile evliydi."

"Pislik."

"Göt."

Konuyu saptırmak istemediğim için yorumları duymazdan geldim ve devam ettim. "Bununla birlikte, kız kardeşi Anne'e çekildi ve ona tamamen aşık oldu."

"Çünkü onu reddetti."

Addison'ın sesi odanın arkasından bana ulaştı ama göz temasından kaçındım.

"Evet, ilk başta. Ancak kral oldukça ısrarcıydı ve yine de onu takip etti. Bazıları bunu Catherine'in bir varis doğuramaması ve bir erkek çocuk sahibi olmak isteyen kralın doğurganlık çağındaki genç bir kadını araması nedeniyle yaptığına inanıyor. Ancak pek çok kişi Anne'in peşine düştüğüne inanmaktadır *çünkü* Anne onun girişimlerine direnmiş ve böylece kralı, Catherine ile olan evliliğini feshetmek için elinden gelen her şeyi yapmaya kışkırtmıştır. Bu eylem İngiliz Reformu'na yol açan etkenlerden biri olmuştur."

Jessica "Peki neden kafasını kesti?" diye sorana kadar sınıf tamamen sessizdi. Güldüm. *Tabii ki dikkati çeken yasadışı detaylar. Her zaman öyledir.*

"İşte biz de bunu öğreneceğiz. Anne'in zekası ve bağımsızlığının onu kral için ilk etapta bu kadar çekici kılan şey olduğuna inanılsa da, sonuçta bu onun çöküşü oldu. Erkeğin arkasındaki kadın olmayı ve kendisinden beklenen itaatkâr rolü oynamayı reddetti. Onun coşkulu doğası gizli bir aşık olarak sarhoş ediciydi, ama bir kralın karısı olarak? Açık sözlü tavırları hoş karşılanmadı ve sonunda idam edilmesine yol açtı." -dramatik bir etki yaratmak için durdum, işaret parmağımı boğazıma götürdüm- "idam edildi."

Ben tahtaya dönüp *Hırs, zina ve suçlamalar* yazarken öğrenciler gevezelik etmeye başladı. *Sonunda Anne Boleyn'in hak ettiğini aldığına inanıyor musunuz?*

Tebeşiri tepsiye bıraktım ve sınıfa döndüm. "Hadi bakalım, ne bekliyorsunuz? Yazmaya başlayın. Daha fazla araştırma için yarın kütüphanede buluşacağız, ama şimdilik elinizdekileri kullanın."

Öğrenciler kitaplarını açarken ben de sandalyemi çekip oturdum. Kendi ders kitabımı aldım ve Anne Boleyn'in fotoğrafını inceledim.

Kral Henry başlangıçta onu istemiş olabilirdi ama ona istediği her şeyi kazandıran *kendi* hırslıydı. Artık efsaneleşmiş olan onu baştan çıkarması, yasak ve sonunda ölümcül olan bir baştan çıkarmaydı.

Yukarı bakınca gözlerimiz
çarptı. Addison Anne'den
farklı değildi.

Genç, güzel ve hırslıydı ve onunla tanıştığımdaya beri tam olarak istediği şeyin peşinden gitti.
O kişi *ben oldum*.

* * *

İşte...

"Biliyor musun, eskiden benimle konuşurdun Addison. Bu ne zaman değişti?"

Taş bankta yanımda oturan adama bakıyorum. Bugün onunla dışarda, çeşmenin yanında buluşmamı istedi.

Güneş tesisi çevreleyen ağaçların arasından parlıyor ve uzaktan kuş seslerini duyabiliyorum. Yüzümü güneşe doğru çevirerek, içimi ısıtan ışınların tadını çıkarıyorum. Dışarı çıkmayalı günler değil de yıllar geçmiş gibi geliyor.

Bilinçaltımda, sol bileğime bağlı saate uzanıyorum. Duyamıyorum ama saatin *tik tak, tik tak, tik tak* diye yüzün etrafında döndüğünü biliyorum.

"Dinlemeyi bıraktığında." Sesim sabit. Duygusuz. "Yaptığım şey bu muydu?"

Gözlerimi açıp Doktor'la yüzleştim. Daha fazlasını söylememi beklediğini anlayabiliyorum ve ilk defa

-Ona söylemek *istiyorum*.

Ona *herkesin* dinlemeyi bıraktığını söylemek istiyorum.

Onun yerine, gözümünden kaçıp yanağıma doğru süzülen, haftalardır ilk kez bir gözyaşı hissediyorum. "Addison?"

Sildim ve ağaçlara doğru baktım. "Addison, söyle bana."

Neyi söyleyeyim?

O artık yokken nasıl hissettiğimi umursayacak kimse yok mu?

Hayallerimin asla gerçekleşmeyecek olması kimsenin umurunda değil, istediğim şekilde değil.
Kimse yapamazken *o* beni sakinleştirdi.
Beni kendimden kurtarmıştı.
Keşke gerçeği bilselerdi.
Ama kimse *onu* dinlemiyor ve zamanı çoktan doldu.
Tik, tik, tak.

* * *

Geçmi

Ş...

İlk üç dersim geçti ve öğle yemeği zili çalar çalmaz yoluma devam ediyordum
Bay *Grayson*'ı öğle yemeğine çıkmadan önce yakalayabilmek umuduyla koridorlara geri döndüm. En
sondaki kapıya doğru neredeyse koşarak gittim. Kapı kapalıydı.

Önünde durdum ve kolu çevirmek için uzanmadan önce derin bir nefes aldım.

Kapıyı iterek açtım, daha önce oturduğum odaya girdim ve onu gördüm. Sınıfın arka tarafında
durmuş, masanın altındaki sandalyelerden birini itiyordu ki gözleri benimkileri buldu ve doğruldu.

"Addison, burada olmamalısın."

Yandaki sandalyeye geçti ve onu düzeltti.

"Seni görmem gerekiyordu."

"Hayır, yapmadın."

Duvardaki saate baktım ve saniye ibresinin hareket ettiğini fark ettim ama onu takip etmek
yerine arkamı dönebildiğimi gördüm. "Evet, yaptım."

"Konuşmak istediğin bir şey mi vardı?" diye sordu, olduğu yerde durarak.

Çantamı yere bıraktım ve kapıyı arkamdan kilitledim.

"Kapıyı aç, Addison."

"Seninle konuşmak
istiyorum."

"Ve kapının kilidini açmanı istiyorum."

Koridorda ilerledi ve ben daha ne olduğunu anlamadan önümdeydi. Kolumdan tuttu ve beni
bırakmadan önce odanın uzak köşesine götürdü.

"Burası yeri *değil*." "O
zaman neresi?"

"Burada *olmaz*." Yerde volta atarken tedirginliği her halinden
belliydi. "Seni tekrar görmek istiyorum," dedim ona. "Beni
görmeni istiyorum."

"Güven bana, seni görüyorum," diye vurguladı. "Tek gördüğüm sensin Addison. Gözlerimi
kapattığımda, açtığımda, ders verirken. Sen varsın. Oradasın. Hepsi. Hepsi. Kahrolası. Zaman." Yüzünü ovuşturdu. "Bazen keşke seni hiç görmeseydim diyorum."

Nabzım hızlanmaya başladı ve fısıldadım, "Ama yaptın, değil mi?"

Grayson bir elini sırtımı dayadığım kitaplığın üzerine koydu ve ayağı iki ayağımın arasına girene
kadar kaydı. Parmakları çıplak kalçamı okşadığında hiçbir şey söylemedim ve eteğimin kenarıyla flört
ettiğinde zar zor nefes almayı başardım.

Bacağını hafifçe kaldırdı ve eli kumaşın altından kayarak çıplak kıkımını avuçladı. Parmakları
etime gömülürken, boğazının altından hırladı ve iniltimi içimde tutmak için dudağımı ısırarak zorunda
kaldım.

"Seni görüyorum," diye cevap verdi, kelimeleri zorlanarak. "Seni görüyorum ve eteğini aynen böyle kaldırmak istiyorum. Bu yüzden giydin, değil mi? Beni delirtmek için."

Kalçalarımı öne doğru çekerken gözlerim kapandı. "Gözlerini aç," diye buyurdu.

İtaat ederek kaymasını izledim ve kot pantolonunun çıplak bacaklarımın iç kısmını aşındırdığını hissettim. Vücudumun her zonklayışını hissedebiliyordum ve tek yapmak istediğim onun güçlü kalçasına sürtünmektir. Yakınıma eğilip üst dudağını yaladı ve hemen benimkinin üzerindeki ağzını hatırladım.

"Seninle nerede buluşabileceğimi söyle," diye yalvardım. "Ne için?"

Kalçalarımı altımdaki sert kaslara doğru yuvarladım. Parmaklarını kıçımda sıktı, uçları tangamın saten şeridine sürtündü ve kalçalarımı daha yakına çekti.

"Oh, *Tanrım*," diye inledim.

"Ne için Addison?" diye tekrar sordu. "*Neden* benimle buluşmak istiyorsun?"

Bileğini kavradım ve kalçasına bastırdım. Kendimi boşaltmak için bacağına kullanmaya devam ederken sınıftaki tek ses onun ve benim ağır nefes alışımıydı. Boşalmak istiyordum ve yakın olduğumu biliyordum.

"Seni çıplak görmek istiyorum."

Sözlerim onu şaşırtmış olamazdı ama Grayson başını eğip "Ben de seni görmek istiyorum" dediğinde neredeyse aklımı kaybediyordum.

Onu öpmeye çalıştım ama ağzını benden çekti. "Hayır, burada olmaz. Kullan beni."

Göğüslerimi dışarı çıkardım ve kendimi onun kalçasına bastırdım.

Tamam, öpüşmek yok. Bunu yapabilirdim. Etrafımdaki kol gerildi, beni yerimde tuttu ve onu kullandım - tıpkı bana söylediği gibi.

* * *

Addison'ın bacakları arasındaki sürtünme ve sıcaklık kot pantolonumun içine işliyordu. Parmaklarının bileğimi sıktığını hissedebiliyordum, kalçaları da benimkilerin etrafında sıkılaşıyordu. Kalçalarını bacağımın üzerinde her sallayışında elimdeki sıkı, yuvarlak kıcı sıkılıyordu. Boğazından çıkan sesler beni o kadar sertleştirmişti ki, yakında bir şey yapmazsam sikimin zarar göreceğinden emindim.

Şimdiye kadar gördüğüm en seksi şeydi ve açgözlülükle zevkini alırken, yaptığımız şeyden pişmanlık duyacak gücü kendimde bulamıyordum. Bunun yanlış olduğunu biliyordum ama dudaklarından çıkan her mutluluk dolu iç çekişte kontrolüm elimden biraz daha kayıyordu.

"Sertleşmişsin," diye fısıldadı ve sırtımama engel olamadım.

"Evet. Çok sertim."

"Görmek istiyorum," dedi cesurca.

Kimse Addison Lancaster'ı istediğinin peşinden gitmemekle suçlayamazdı. "Her zaman istediğimizi elde edemeyiz."

Sulu dudaklarını yaladı ve yüzündeki ifade bir azizi bile dize getirebilirdi.

Ben sadece bir insandım.

"Sana sahip olacağım," diye söz verdi ve bu sözler omurgamdan aşağı bir heyecan gönderdi.

Söz mü, tehdit mi? Her iki durumda da, bu sözler bende onu duvara doğru kaldırıp sikimi içine sokma isteği uyandırdı. Ama burada değil, şimdi değil.

Elimi raftan çekerek saçlarını kavradım ve boynunu geriye doğru uzattım.

Dudaklarım onunkilerin üzerinde gezindi. "Beni *mahvedeceksin*." İşte o zaman beklenmedik bir şey yaptı.

Avucunu kalbimin üzerine koydu ve hafifçe vurdu -Bir, *iki, üç*. "Beni *kurtaracaksın*." diye fısıldamadan *önce bir, iki, üç*.

Tüm mantıklı düşünceler durdu.

"Bu öğleden sonra," dediğimi duydum.

"Evet," diye nefes nefese bacağıma doğru kıvrıldı.

"Bu öğleden sonra, her zaman yaptığın gibi beni eve kadar takip et."

İflah olmaz fingirdek gülümseme cüretini gösterdi, ben de parmaklarımı saçlarında sıktım ve kalçamı ona doğru ittim.

"*Kahretsin*," diye inledi ve ona doladığım kolumu sıkıca kavradı. "Evet. Orada olacağım." "Güzel," diye kabul ettim ve saçlarını tuttuğum kolumu bıraktım.

Eteğini düzelttim ve bir adım geri çekildim. Gözleri bana dikilmişti ve yanaklarına vuran kızgın kızarıklık, onu gelecek haftaya kadar becermeyi düşünmemeyi imkansız hale getirdi.

"Ne yapıyorsun?"

Ellerimi kot pantolonumun içine sokarak, içinde sıkışıp kaldığım ağrıyan ereksiyon için biraz daha rahat hale getirmeye çalışarak malzemeyi ittim.

"Bekliyorum, sen de öyle."

"Ama..." diye kekeledi.

"Evet?"

"Beni *böyle* mi bırakacaksın?"

Oh, bu ilginç-Bayan Mükemmel'in bir öfkesi var.

"Ben *böyleyim*, yani bu adil. Sence de öyle değil mi?"

Gözleri saklayamadığım ereksiyonuma kaydı ve sonra tekrar yüzüme geldi. "Şey, yapabilirim..."

"Hayır. Burada," diye tekrarladım sıkılmış dişlerimin arasından.

Ben bir adım öne çıktım, o da sırtı tekrar kitaplığa değene kadar geri çekildi. Ancak bu sefer dokunma yoktu.

"Belki bir dahaki sefere sana bir şey yapmanı söylediğimde beni dinlersin." Ağzı yüzünü buruşturdu.

"Yani tüm bunlar berbat bir ders miydi? Teşekkürler *Bay McKendrick*."

Bunun bir dersten *çok* daha fazlası olduğunu anlamasını sağlayacak şekilde onu kontrol ettim, ancak daha fazla harekete geçmeye ikna olmayacaktım. Şu anda olmaz.

"Hayır, değildi Bayan Lancaster," diye karşı çıktım ve çantasının yere atıldığı yere doğru ilerledim.

Elime aldım ve o almak için yürürken ona uzattım. Onu parmaklarımın arasından kapıp kapının kilidini açmaya gittiğinde hissettiğim eğlenceye teslim olmadığımından emin oldum.

O kapıyı çekip açmadan önce avucumu tahtaya vurdum ve kapıyı kapattım. "Bu öğleden sonra. Benim evimde. Orada ol ve sana dersin geri kalanını öğreteyim."

"Öyle mi?" diye tersledi beni. "Neymiş o?"

Gözleri üzerimde gezinirken öfkesi onu terk etmedi. Tekrar yüzüme geldiklerinde fırtınalı bir griye bürünmüşlerdi - hangi duygudan kaynaklandığından emin olamıyordum ama bunun bir önemi yoktu. Hiçbir şey beni durduramazdı.

"Sana içinde bir erkek varken nasıl boşalacağını öğreteceğim." Elimi kapıdan çektim ve kilidi açtım. "Bir çocuk değil Addison, bir *erkek*. Şimdi git."

Kapıdan çıkmadan önce gözleri şok içinde açılmıştı ve merak etmek zorundaydım.
Tarihe geçeceğim.

On Üçüncü Bölüm

Geçmiş...

Neden bu kadar gergindim, hiçbir fikrim yoktu. Grayson'ın evinin yakınında arabamda oturuyordum.

Parmaklar direksiyonda, bir, *iki, üç, bir, iki, üç*.

Evet, gergindim.

Bütün öğleden sonra bana söylediği son sözleri düşündüm. İşten çıkarılması beni o kadar sinirlendirmişti ki acımı hafifletmemek için elimden bir şey gelmiyordu.

Dikiz aynasına baktım ve mükemmel olduğundan emin olmak için saçımı kontrol ettim.

Mükemmel olduğumdan emin olmak için.

Tatmin olup arabadan indikten sonra kapıyı kilitledim ve kaldırım boyunca ilerledim.

Yaklaştıkça kalbim daha da hızlanıyordu.

Ön kapısına doğru adım atmadan önce etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için etrafı kolaçan ettim.

Neyse ki, küçük bir oyukta saklıydı.

Bu beni değiştirecekti. Bunu biliyordum. Yine de kolumu kaldırıp kapıyı çaldığımda bunu memnuniyetle karşıladım.

Ne yaptığımı biliyordum ve Grayson ön kapısını açıp kenara çekildiğinde, fikrimi değiştirmem için kimsenin söyleyebileceği bir şey yoktu.

* * *

Kapıyı açtığımda Addison'ı görmem gerektiğini bildiğim şekilde görmeye çalıştım ama tek gördüğüm genç bir kadındı.

Yüz ifadesi "*şimdi*" diye bağırان bir kadın.

Ona hiçbir şey söylemedim. Bunun yerine kenara çekildim ve kararı ona bıraktım. Birkaç saniyeden fazla sürmedi.

Eşiğimi aştı ve yanımda durarak avucunu göğsüme koydu. "Şimdi dersim için hazırım."

Bu çok açıktı.

Eğer kapıyı kapatırsam, her şey biterdi -tüm numara, tüm kendini inkar etme-.

Bileğini tuttum ve onu kendime çektim. Onu yalnız bırakma isteğim geçmişte kalmıştı. Artık o öğrenci, ben de öğretmen değildim. Tam burada, şu anda, o bir kadındı ve ben de ona sahip olmak üzere olan bir adamdım.

Ön kapıyı tekmeleyerek kapattım ve sırtını kapıya yasladım. Ellerim eteğini yukarı çekti ve parmaklarım saten tangasının üst kısmını buldu. Sabırsızca kalçalarından aşağı çektim.

Tatlı kıcını okşayarak, "Bunları çıkarmanı istiyorum." dedim.

İstenileni hızlıca yaparak onları kenara fırlattı ve ben de ona doğru geri çekildim. "Nasıl oldu da buraya geldin?" diye sordum.

Ellerinden birini kravatımın düğümlendiği yere götürdü ve çekiştirdi. "Beni sen

davet ettin."

Evet, yaptım. Kalçalarını bana doğru yuvarladı ve ben tüm hislerimi terk ettiğimi biliyordum.

Bunu yapmak için dikkatlice yapılandırılmış kurallar.

"Bir şeyi kafanıza koyduğunuzda kesinlikle ısrarcı oluyorsunuz."

"Aklımı sana taktım," dedi, sertleşmiş sikimi ona sürttüğümde nefes nefese kalarak.

"Biliyorum. Hiç şansım yoktu."

O daha tek kelime edemeden, ağzım onunkini alev alev yanan sıcak bir öpücükle kapladı.

Dudakları açıldı ve dilim içeri girdi. İşte o anda kontrolümü kaybettim. Vücudunu gergin kot pantolonuma bastırdı ve ben de içine girebilmek için fermuarını açmak istedim. Kalçalarını kendime doğru çektim ve onu kapıya doğru kaldırdım, ağzına o kadar şiddetli saldırdım ki, kollarını boynuma dolamak için kravatımı bıraktı.

Beyaz atletinin içinden göğsünü sıktım ve o da dudaklarını çekerek göğsünü bana doğru uzattı, bu sırada kotumun fermuarına doğru kıvranıyordu.

"Evet," diye tısladı ve ellerini omuzlarıma götürdü.

Başboş bir hayvanın üzerine binmiş gibi hareket ederek sırtını eğdi ve göğüslerini okşadı.

"Lanet olsun, Addison."

Bundan sonra ne yapacağını biliyordum çünkü aynı şeyi kamyonda da yapmıştı. Malzemeyi cehennem kadar sert meme uçlarının üzerinden aşağı çekti ve ağzımı ondan uzak tutamadım.

Onu ağzıma almadan önce sert, pembe uçlarından birini yalamak için başımı eğdim ve ondan çıkan gırtlak sesi tatmin ediciydi. Ellerimden birini ıslak, çıplak amını kot pantolonumun her tarafına sürttüğü yere getirdim ve parmağımın klitorisini sıyırdım.

"Siktir!"

"Evet," diye cesaretlendirdim, başımı kaldırdım ve ağzımı tekrar onunkine götürdüm. Sikmek tam olarak doğru kelimeydi. Şu anda kafamın içindeki bir numaralı şeydi.

Düzüşmek istiyorum ve düzüştükten sonra da düzülmek istiyorum.

Tanrım, ne lanet bir karmaşa.

Parmaklarımı onun şişmiş amına doğru götürdüm ve onu kızdırmaya başladım. "Çok ıslaksın," dedim, alt dudağını benimkinin arasına alarak emerken.

Ahlaksız ağzından çıkan her kelimeyle beni şok etmeye devam ederken, kalçaları elimin kayışını hevesli bir itişle takip etti.

"Senin yanındayken hep böyleyim."

Oh, Tanrım. Bu "Her zaman" anlamına mı geliyordu?

"Evet, her zaman. Evde. Okulda. Birinin senin adını söylemesi yeterli."

Parmağımı sularının arasında gezdirdim ve kollarımda titrediğinde parmağımı içine soktum.

"Çığlık attığını duymak istiyorum."

Tatlı nefesi beni baştan çıkarırken sormaya cesaret etti, "Peki bu hangi isim olacak? Kafamda iki tane var."

Onu kapıya doğru daha yukarı kaldırdım ve ikinci bir parmağımı içeri soktum. Elimi sürerken dilimle dudaklarının tadına baktım. Başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdirdiğimde göbeği sıkıştı ve işte o zaman dedim ki, "Bu lanet evde sadece bir adım var. Nedir o, Addison?"

* * *

Vücudum titrerken ve doruğa ulaştığımda, boşluğa doğru "Grayson" diye bağırmaktan kendimi alamadım.

Ev.

Beni kapıdan uzağa döndürdüğünde parmaklarının arasında zonkladığımı hâlâ hissedebiliyordum.

Bizi koridordan geçirip oturma odasına götürdü. Nefesim hızla geliyordu ve beni yavaşça ayağa kaldırırken nefesimi tutmakta zorlanıyordum.

İşaret parmağını ağzına götürüp yaladı ve beni hipnotize etmeyi başardı. Genelde gücü elinde tutan bendim, özellikle de Brandon gibi erkeklerle, ama onunla olan bu denklemde elimde hiçbir şey yoktu.

Ben orada dururken beni inceledi ve ne gördüğünü merak ettim.

"Soyun Addison," diye emretti, hırıltılı sesi tüm hassas noktalarımı okşuyordu.

Gözlerinde görebildiğim çatışmanın fikrini değiştirmesinden korkarak tereddüt etmedim. Ceketimi çıkardım ve yere attım. Sırada atletim vardı ve sonra karşısında çırılçıplak durana kadar eteğimi sıyırdım.

Bir elini saçlarının arasında gezdirdi.

"Sana nasıl karşı koyabilirim ki? Nefes kesicisin."

Yorumunun ardından kendimi yaramaz hissettim ve onun için bir dönüş yapmaya gittim. İşte o zaman durdum ve gördüm.

Orada, tam karşımda *ben* duruyordum. Tabandan tavana, duvardan duvara aynasında tepeden tırnağa çıplak ve kızarmış bir haldeydim.

Ben bir şey söyleyemeden arkama geçti ve parmakları aşağıya bakacak şekilde iri ellerini kalçalarımaya koydu.

"Gördün mü?" diye sordu ve aynada ağzını kulağıma doğru indirdiğini gördüm. "Nefes kesici."

Göğsüm hızla yükselip alçalıyordu ve avuç içleri üst uyluklarıma doğru kayarken, baş ve işaret parmaklarıyla leğen kemiğimi çerçeveledi; bir üçgen hiç bu kadar mükemmel olmamıştı.

"Ayna mı?" Onun yansımaya bakarak kaşlarını kaldırdım. "Tuhaf."

Aramızdaki yakıcı bağı koparmadan beni kendine doğru çekti ve sert sikinin kıcıma yaslandığını hissettim.

"Evle birlikte geldiler. Şu ana kadar onlardan nefret ediyordum," diye yanıtladı.

Başımı omzuna yasladım. "Ya şimdi?" Çıplak göğüslerimi avuçlarken durgun gözlerle onu izledim.

"Hâlâ karar veremedim." Meme uçlarını okşadı ve sonra sessizce "Kollarını tekrar boynuma dola" diye talimat verdi.

Kollarımı kaldırıp dediğini yaptığımda hâlâ inanılmaz derecede tahrik olmuşum. Ellerimi boynuna doladım ve saçlarının altında kenetleyerek vücudumu arkamdaki açgözlü adama tamamen gösterdim.

Sol elini göğsümde tuttu ve parmak eklemlerinin arkasını çıplak tümseğimi avuçlayana kadar vücudumda gezdirdi. Kalçalarımı öne doğru salladım ve inledim.

Daha fazlasını

istedim. "Seni

görmeme izin

ver." *Onu*

istiyorum.

"Beni görebilirsin."

"Seni çıplak görmek istiyorum. *Lütfen*," diye yalvardım, bunun benim karakterime ne kadar

aykırı olduğunu fark ederek. "Tamam. Ellerini başlarını belaya sokmayacakları bir yere

koyalım," diye önerdi.

boynuna doladı ve sırtıma yasladı.

Tam arkamda duruyordu ama köprücük kemiğini ve göğsünün üst kısmını görebiliyordum. Kravatını çıkarırken büyülenmişim ve gömleğini çıkarıp bir kenara attığında dönüp bakma içgüdüsüne engel olamadım.

"Hayır, Addison. Olduğun gibi kal," diye talimat verdi, neredeyse itaatsizlik etmem için beni cesaretlendiriyordu.

"Peki ya yapmazsam?"

Fermuarının sesini duydum ve sonra çenesi neredeyse omzuma değecek şekilde başını eğdi.

Gözlerimiz buluştu ve aynadaki ikilemde kaldı.

"Öğrenmek istemezsin."

Vay anasını.

Kot pantolonunu çıkarmak için gözden kayboldu ve ben de bir sonraki adımın ne olacağını bekleyerek dudaklarımı yaladım.

İşini bitirir bitirmez bileklerimden tuttu ve ellerimi boynunun arkasına yerleştirdi. Sertleşmiş aletini kıcıma doğru itti ve ben de memnun bir iç geçirdim.

Sonunda aramızda hiçbir şey kalmadı.

"Bunu hissediyor musun?" diye sordu, sikini yanaklarımın arasına sürterek.

Ağzım kurudu ve bir eli göğsümde, diğeri bacaklarımın arasında olmak üzere eski pozisyonuna döndüğünde söyleyecek söz bulamadım.

Kalçalarını tekrar bana doğru itti ve gözlerim kapanmaya başladı. "*Hayır.*"

Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

"*Evet,*" diye titrek bir nefesle başardım. "Onları açık tut." "Siktir,

evet. Bizi izle, Addison. Çünkü dayanamıyorum."

Sözleri tutkulu ve azap doluydu ve gözlerimi ayıramazdım.

denedim.

Parmakları kaygan klitorisimi bulurken başını eğdi ve kulağımı öptü. Diğer eli

Kalbim hızla atarken ve nefesim üç katına çıkarken meme ucumu çimdikledi. Bana dokunduğunu görebiliyordum ve sikini hissedebiliyordum, sıcak ve ağır bir şekilde kıcıma değiyordu ve ben onun vücudunu görmek istiyordum... hayır, görmeye *ihtiyacım vardı*. Hepsini görmek istiyordum.

"Sen," diye nefes

nefese kaldım.

"Peki ya ben?"

"Seni görmek istiyorum. Seni göremiyorum" diye neredeyse ağlayacaktım, içimdeki her şeyle ona bakmak istiyordum.

"O zaman arkanı dön," diye davet etti.

Yüzümü ona döndüm ve ilk kez Grayson'ı gördüm. Kafamdaki tüm hayallerden çok daha iyiydi.

Orada doğal haliyle durmuş, onu içime çekmeme izin veriyordu. Haklıydım, sol kolunda kuyruğunun ucu güçlü pazusuna dolanmış bir yılan dövmesi vardı. Tüm kasları kendini kontrol altında tutuyormuşçasına esnemiş ve gerilmişken buna çok fazla zaman harcamadım. Göğsünde çok az kıl vardı ve göbeğinden aşağıya doğru aynı koyu altın rengi kıllar kalkmış sikine doğru güzel bir iz bırakıyordu.

Bilinçaltımda, yumruklarının iki yanında kıvrıldığını gördüğümde mırıldandım. Muhtemelen gergin olmalıydım, ama saymayı beklerken, tik takları beklerken... Hiçbir şey duymadım. Sadece ortak nefes alış verişlerimizi.

"Yeterince gördün mü?"

Parmaklarımı sikinin etrafına sardım ve gülümsedim. "Henüz değil. *Bunu* içime soktuğunda izlemek istiyorum."

Avucumu onun sert uzunluğuna doğru okşadım ve saçlarını kavradı, böylece ona bakmak zorunda kaldım. Uçurumun kenarındaki bir adam gibi görünüyordu. Ne bekleyeceğimi bilmiyordum ama bana vereceği şeyi dört gözle bekliyordum.

Dudakları dudaklarıma değene kadar eğilerek, "Arkanı dön," dedi.

Ona tutunduğum yeri bıraktım ve bana söyleneni yaptım. "Dizlerinin üzerine çök."

Aynanın karşısına geçtiğimde dudaklarımın şehvetli kıvrımlarına engel olamadım. Bu işin nereye varacağını biliyordum ve hazırdım.

Arkamda durup prezervatifi yerine yerleştirirken ben de dizlerimin üzerine çöktüm ve ellerimin üzerine kalkmamın söylenmesini beklemedim. Pozisyonumu aldım ve kıcımlı sallayarak aynaya yaklaşmaya başladım, bu da göğüslerimin hafifçe bir yandan diğer yana hareket etmesine neden oldu.

Grayson arkamda dizlerinin üzerine çökerken çıkardığı ses insan sesi değildi. Kalçalarımı kavrayarak beni durdurdu ve sonra vücudu üzerimdeydi ve dudakları omzuma bastırdı.

"Senin neyinden kurtulamıyorum?"

Kalçalarını benimkilerle hizaladı ve siki bacaklarımın arasına girdi. Kalın uzunluğunun şişmiş dudaklarımın arasından kaydığını hissedebiliyordum. Aynaya baktım ve bana kıyasla ne kadar büyük olduğunu görünce heyecanımın arttığını hissettim.

"Hiçbir şey yapmadım. Sana hiçbir şey yapmadım."

Başını kaldırdı ve hararetli bakışları benimkileri yakaladı. "Tabii ki yapmadın. *Bu*," diye sordu, bu sefer daha sert bir şekilde beni iterek, "sana hiçbir şey gibi gelmiyor mu?"

"Tam da hayal ettiğim gibi hissettiriyor."

Kalçalarımı geriye doğru pompalayarak onu içime almaya çalıştım. "Peki bu nasıl?"

"Sert ve beni becermeye hazır."

Meme uçlarım boncuk boncuk olmuştu ve sikinin ucu ıslak dudaklarımın arasındaki açıklığı öptüğünde amım sıırılsıklam olmuştu. Bakışlarımı arkamda duran yoğun adama dikerek onu son bir santim daha ittim.

"Dersine geç kaldığım için başım derde girdiğinden beri bunu düşünüyordum."

* * *

Gözlerinin, sözlerinin ve vücudunu bana doğru sallamasının birleşimiyle sonunda başarmıştım. Sert bir hamleyle sikimi içine soktum, yuvarlak kıcını kalçalarımın doğru iterken çıkardığı erotik sesin tadını çıkardım.

"*Ahh, Tanrım*," diye haykırdı ama ben durmadım.

Elim saçlarına dolandı ve başını yukarı çekerek izlemesini sağladı.

Birisi burada görsel zevk almalı ve ben ne yaptığımı itiraf edemeyeceğime göre, bu kişi o da olabilir. Onun şehvetli vücudunun kremi kıvrımlarını incelemekten çok mutluydum ama sonra usulca "Bizi izle" dediğini duydum.

Ben kimim ki böyle bir ricayı görmezden geleyim?

Gözlerim aynada onunkilere takıldı ve içine daha derine ittim. Her ileri hareketimde gözleri benimkilere kilitleniyor ve sanki doyamıyormuş gibi parlıyordu.

Kalçalarımız her birleştiğinde göğüsleri sallanıyordu ve parlak dudakları açılıp bana *daha sert* dediğinde neredeyse boşalıyordum.

Bir kolumu beline doladım ve diz çökene kadar onu geri çektim, böylece sikimin üzerine çökebilecekti.

"Tanrım," diye küfrederek saçlarını omzunun üzerinden ittim ve elimin tersini yan tarafına, birleştiğimiz yere doğru gezdirdim.

Aynadaki iki insanı izlerken, onları birbirlerinden zevk alan bir erkek ve kadından başkası olarak hayal etmek zordu ve ben de tam olarak bunu yapıyordum. Onun tadını çıkarıyordum.

"Kendine bir bak," diye cesaretlendirdim, artık her türlü kuruntunun ötesindeydim.

Birlikte olduğum bu kadın - vücudu benimkini almak için yaratılmış bu muhteşem, şehvetli kadın - muhteşemdi. Elleri göğüslerini okşarken ve bizi birlikte izlerken, hiçbir şey beni bunun yanlış olduğuna ikna edemezdi.

Parmaklarım klitorisini buldu ve hafifçe ovuşturdu, kalçalarının kıpırdamasına ve bir çığlının onu terk etmesine neden oldu. "Şu haline bak, bacaklarını açmış burada oturuyorsun ve sikim o kadar derin ki

hiç gitmeyecek. *Tanrım*, Addison. Daha önce mükemmel olduğumu sanıyordum. Artık biliyorum."

Üzerimde sallanırken başını inkâr edercesine sallayışını izledim. "Mükemmel değil, asla mükemmel değil.

Tekrar, tekrar yap."

Kalçasını tuttum ve o "*Mükemmel değil, asla mükemmel değil*" diye mırıldanmaya devam ederken içine daldım.

"Addison," diye fısıldadım.

Kendini tekrarlamaya devam ederken gözleri aynada benimkilerle buluştu, bu yüzden tekrar içine girdim ve onun yerine inlemesini sağladım.

"*Benim için mükemmel*. Bize bak ve bana bunun mükemmel olmadığını söyle."

Altında hareket ettiğimde dikkatle izledi ve parmakları meme uçlarını sıkıştırdığında başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdirdim. Ondan her çekildiğimde sikimi görebiliyordum ve sonra kıvrımlarının arasında tekrar kaybolmasını izledim. İşte o zaman kaslarının etrafımda kenetlendiğini hissettim.

Kendi doruk noktam beni vurdu ve onun adını haykırdım. Gözleri kapandı ve vücudu gerilirken dudağını ısırdı ve benimkini haykırdı. Birlikte, nihai mücadeleye yeni teslim olmuş iki savaşçı gibi teslim olduk.

Bölüm On Dört

İşte...

Peri masalları diye bir şey yoktur. Kızlar olarak neden onlar hakkında hikayeler anlatıldığını bilmiyorum. Neden bizi hayal kırıklığına uğrattıyorlar?

Pine Groves'da bir kütüphane var. Üç sıra kitap olan küçük bir oda. *Hayali*

Kitapl

ar.

Uydurma hikayelerdeki uydurma karakterlerle dolu kitaplar. Şu anda böyle hissediyorum. *Kurgusal*.

Raftan çekmeden önce bir tanesinin sırtına dokunup başlığını okuyorum. Elimi üzerinde gezdiriyorum

kapağını

açıp çevirerek sayfaları gözden geçirin.

Tik, tik, tak.

Burada

duvarda bir saat var. Doktor benim için bir tane koydurdu. Düşünmek için buraya

gelmeyi sevdiğimi biliyor. Bu da bana bu kitabı da rafa onun koymuş olabileceğini düşündürüyor.

Öteki Boleyn Kızı. Onu kim takar ki zaten? En önemli çocuk öldüğünde *diğer* çocuk kimsenin

umurunda olmaz.

Sinirlenerek rafa geri koydum ve onun yerine çok özel bir şey aradım. Sözlük.

Açıyorum ve *F* harfine gelene kadar sayfaları

çeviriyorum. *F*, *peri masalları için*.

Gözlerim tanımın üzerinde gezinirken, bir netlik duygusuyla baş başa kalıyorum.

Ailem beni hayal kırıklığına uğratmıyordu. Sadece gerçekleri yanlış anlatıyorlardı. Peri masalları hayal edilemeyecek şeylerle dolu hikayelerdir.

Neden gerçeği söylemiyorsun? *Hepsinin* yalan olduğunu.

Bunlar, sahip olduklarımıza sahip olabileceğimizi *düşünmemiz* için bizi yanıltmaya ve aldatmaya yönelik hikayelerden başka bir şey değildir.

istiyo

rum.

İstediğime sahip olmama izin verilmiyor.

Prese sahip olamam... çünkü *ben* hayal edilemez olanım.

Kendi mutlu sonumu yok eden katalizör benim. Keşke biri prensi uyarmış olsaydı.

Tik, tik, tak.

* * *

Geçmiş...

Geçmiş...

Geçmiş...

Geçmiş...

Geçmiş...

Geçmiş...

Geçmiş...

Geçmiş...

Geçmiş...

Geçmiş...

Geçmiş...

Geçmiş...

Kral boy yatağına uzandığım yerden Grayson'ı görebiliyordum. O sessizce

Odasının

köşesinde, koyu renkli ahşap bir masanın arkasındaki deri koltuktan beni izliyordu.

Gömleğini çalmıştım, böylece üzerinde sadece kot pantolon kalmıştı ve yakasına sokulduğumda

kokusunu alabiliyordum. *Evet, haklıydım*. Bu sıcak seks kokusuydu.

"Fotoğraflarını beğendim," dedim duvarlarındaki siyah-beyaz kareleri incelerken. En solda üç

tane vardı, onları hemen tanıdım.

Pantheon, Colosseum ve Sistine Şapeli.

Pantheon, Colosseum ve Sistine Şapeli.

"Bunların hepsini sen mi aldın?"

Gözleri dikey olarak asılı duran resimlere kayd.

"Evet. Geçen yaz."

Yatağın kenarına doğru kaydım ama ayağa kalkarken dikkatimi ondan ayırmadım. Saçlarımı kulaklarımın arkasına iterek çıplak ayaklarımla yürüdüm ve önlerinde durdum.

Ona dönmeden önce parmağımı Kolezyum'un kalıntıları üzerinde gezdirdim. Bir ayağını dizinin üzerine koymuş, parmaklarını çıplak karnının üzerinde gezdiriyordu.

Daha önce hiç bu kadar seksi bir adamın yanında bulunmamıştım.

"Ne düşünüyorsun?" Söz konusu o olduğunda her şeyi merak ettiğim için sordum.

"Sadece yatak odama girip kişisel fotoğraflarım hakkında nasıl sorular sorduğunuzu merak ediyordum."

"Beni buraya sen taşıdın," diye hatırlattım şımarık bir göz kırpmayla.

Kaşlarını çatarak kabul etti. "Bu doğru. Ben düşündüm. Ben de senin ne kadar seksi olduğunı düşünüyordum.

sadece gömleğim."

Tam olarak ne bekliyordum bilmiyorum ama beklediğim bu değildi. Sanırım aklımın bir köşesinde pişmanlık ya da reddedilme bekliyordum, ama öğretmenim sonunda düşünülemez olanı kabul etmiş gibi görünüyordu. *Beni*.

Ona nazlı bir gülümseme vererek, çıplak kalçalarımı gıcıklayan materyali parmakladım ve onunla biraz oynadım. "Öyle mi?"

"Evet, Addison. Hem de çok."

"Şey, senin gömleğini giymeyi seviyorum. Beni seksi *hissettiriyor*."

Ayağıyla yeri itmiş olmalı, çünkü sandalyesi hafifçe geriye doğru sallandı. "Güzel. Belki seni içinde tutarım."

Bu fikir hoşuma gitti ve daha fazlasını söylemek üzereydim ki karşı duvarı ve ortasına yerleştirilmiş büyük siyah-beyaz bir fotoğrafı gördüm.

Çok güzeldi ve beni kendine çekti.

Pelüş halının üzerinde yürürken durdum ve resmi inceledim. Söyleyecek sözüm yoktu. Büyüleyiciydi.

Heykelde yan yatmış, kollarını başının üzerine kaldırmış ve kanatlı bir kadının boynuna dolamış çıplak bir kadın resmedilmiştir.

"Bu Cupid."

Grayson'ın sesi, o hipnotize edici, emredici ses beni buldu ve bedenimi titretti. "Peki o kim?"

"Bu Psyche."

İşaret parmağımı çıplak bedeni boyunca gezdirdim. Başından başladım, sonra göğsünün üzerinden aşağı indim ve ayak parmaklarına kadar devam ettim.

"Hikayeleri ne?"

Arkamdaki sandalye gıcırdadı ve Grayson'ın kollarını masaya dayayarak doğrulduğunu görmek için arkama baktım.

"Eros'un annesi Venüs, Psyche'yi bir şişeyi alması için Yeraltı Dünyası'na götürdü." Merakla kaşlarımı çattım... Tarih öğretmenime.

"Neden?"

Grayson bacaklarımı kontrol ederken ağzı yavaş bir gülümsemeye dönüştü. Gözleri tekrar yukarı çıkıp yüzümde durduğunda cevap verdi.

"Venüs, köylülerin Psyche'ye olan saygısını kıskanıyordu. Ondan bir tanrıça olarak bahsediyorlardı.

çünkü çok güzeldi ve bu Venüs'ü öfkелendirdi. Oğlu Eros'a, daha çok bilinen adıyla Cupid'e, onun intikamını almasını emretti. Ama Eros Psyche'ye bir kez baktı ve ona aşık oldu. Onun her yönden mükemmel olduğuna inanmış."

Bir ayağımdan diğerine geçtim ve sağ ayak parmaklarımı sol ayağımın üstüne bastırdım.

"Ama kimse mükemmel değildir."

Grayson başını salladı. "Hayır, kimse mükemmel değildir. Psyche bile."

Başımı hızlıca sallayarak kabul ettim ve devam etmesini bekledim.

"Psyche'nin babası kızının evlenmemesine çok üzülüyordu çünkü evlenemeyecek kadar güzeldi. Bu yüzden onu bir kahine götürdü ve kahin onlara Psyche'nin bir canavara kurban edilmemesi *halinde* hepsinin feci bir kaderle karşılaşacağını söyledi."

"Bu korkunç! Kendi kışını kurtarmak için mi ondan kurtuldu?"

Grayson'a sinirli bir bakış attım ama onun eğlendiğini görebiliyordum. Gözleri parlıyordu ve kalbimin daha sert çarpmasına neden olacak şekilde bana sırtıyordu. Bana *bu* dersi vermekten zevk alıyordu.

"Şey, evet. Onu kendisine söylenen yere bıraktı, ancak bir canavar gelip onu götürmek yerine..."

"Aşk Tanrısı mı yaptı?"

Grayson kıkırdadı ve sandalyesine geri oturdu. "Evet. Ama *o* bunu bilmiyordu. Onu hayatının sonuna kadar yaşayacağı, pırıl pırıl değerli taşlarla kaplı bir saraya götürdü. Her gece hava karardığında ona gelir ve sevişirlermiş ama kim olduğunu bilmesini yasaklamış... Bu bir sırmış."

Grayson'ın gözleri bana odaklandı ve daha önce dokunduğu her yeri ısıttı. Ben *onun* ve o anda bunu bir bakıştan daha fazlasıyla iletmiyordu.

"Psyche meraklıydı ama... çok meraklıydı. Sevgilisini görmek istiyordu. Ona kimin dokunduğunu *görmek* istiyordu. Bu yüzden bir gece yanında uyurken, yüzüne bir ışık tuttu ve lambası Cupid'in üzerine kızgın yağ damlatarak onu uyandırdı."

Başparmağımın tırnağını ağzıma götürdüm ve dinlerken kemirmeye başladım. Büyülenmişim.

Grayson bir an durup "Gergin misin?" diye sordu.

Başımı salladım. "Ne yaptı? Kızgın mıydı?"

"Mutlu değildi. Kendini ihanete uğramış hissetti, bu yüzden onu orada bıraktı." Öfkeyle ağzım açık kaldı.

"*Ne?* Bu onu da babası kadar kötü yapar. Onu kimsenin yaşamadığı bir saraya götürdü ve orada öylece bıraktı mı? Onu görmek istediği için mi? Bu hiç adil değil."

"Belki de öyledir. Ama olan bu." "Öyle mi?"

Bu çok boktan."

Grayson o zaman güldü, dolu dolu bir kahkaha. Omuzları sarsıldı, göğsü hareket etti ve dişleri bana doğru parladı. Onu istiyordum. *Kötü* bir şekilde.

"Tanrım, Addison, bana gerçekten ne hissettiğini söyle."

Gözlerimi devirerek ilerledim. "Madem adam gitti, o zaman nasıl oldu da heykelde onunla birlikte oldu?"

"Şey, Psyche onun peşinden gitti. Perişan haldeydi ve onu geri istiyordu. Kaçtığında Sarayda Venüs onu gördü ve korkunç olayları serbest bırakmaya başladı. Sonunda Psyche bir şişe almak üzere Yeraltı Dünyası'na götürüldü. Tek bir şartla... hiçbir koşulda şişeyi açmasına izin verilmedi."

Sanki bana sesleniyormuş gibi masaya yaklaştım ve ellerimi yukarı kaldırdım

gömleğinden.

"Ama yaptı, değil mi? Psyche bunu yapmayacak kadar meraklıydı."

Üst düğmeyi açıp göğüslerimin arasındaki düğmeye geçtiğimde Grayson'ın gözleri yaptığım şeye kayd.

"Bu doğru. Ona yapmamasının söylenmiş olması önemli değildi. Psyche bilmek istedi..."

Üçüncü düğme çözüldüğünde sözleri kesildi ve ben de geniş bir deri şeridi bırakarak kumaşı ayırdım.

"Neyi bilmek istiyordun?"

"Şişenin içinde ne olduğunu bilmek istedi."

Kollarından birini kolumdan aşağı ittim ve gömleğinin yere düşmesine izin vererek beni tamamen çıplak bıraktım.

"Tanıştığımız ilk gün bana meraklı olmamı söylemiştin. Bu da benim merakım. Şişenin içinde ne vardı, *efendim*?"

Kot pantolonunu açıp sikini serbest bırakırken Grayson'ın kaşları kalktı. O sertleşmişti, ben ıslanmıştım ve onu yeniden istiyordum.

"Bazen merak öylece kalmalı," diye öğüt verdi sandalyesini masadan uzaklaştırırken.

Masa

"Öyle mi olmalı?"

Yavaşça ayağa kalkarak arkamda ilerledi ve tüm vücudum beklentiyle titredi. "Evet. Psyche'ye şişeyi açmamasının söylenmesinin bir nedeni var."

Bu yanıştı. Bunu bana birçok kez söylemişti. Ama ben onu istiyordum ve

Hiçbir yerde.

"Peki bu sebep neydi?"

"Çünkü onu açmak sadece en ağır sonuçları doğuracaktır." "Hangisiydi?"

"Ölüm. Ancak ona okuyla dokunan Aşk Tanrısı tarafından canlandırıldı. Bu heykel onu bulduğu ve çok geç kaldığından korktuğu anı tasvir ediyor. Kızın ona uzandığı gibi o da kıza uzanıyor ve dokunuşu onu ölümsüz kılıyor."

Masasının üzerinde asılı olan alıntıyı okurken sözlerini tekrar tekrar düşündüm.

"Canavarlarla savaşan kişi, bu süreçte kendisinin de bir canavara dönüşmemesine dikkat etmelidir."

Birden aklıma başka bir soru geldi. "Canavarlarla savaşıyor musun?"

Grayson'la birbirimize duyduğumuz ihtiyaçtan daha fazla ortak noktamız olup olmadığını merak ettim.

Elleri çıplak omuzlarımı kavradıktan sonra kollarımda gezindi, sonra da ağzını kulağıma dayadı. "Hepimiz öyle değil miyiz?"

Ağızlarımız sadece birkaç santim açık kalana kadar başımı yana çevirdim ve bir cevap için bastırdım. "Senin canavarın ne?"

"Seninki ne?" diye karşılık verdi, zayıf kazma girişimime yanıt vermedi.

Beni mükemmelden daha az mükemmel yapacak tek şeyi ona söylemek yerine alıntı.

"Bunu kim yazdı?"

"Nietzsche. Friedrich Nietzsche."

Parmaklarımızı birbirine doladı ve sağ ellerimizi ikimiz de benimkini okşayana kadar yukarı kaldırdı.

Diğer elini aşağı kaydırıp kalçalarımın arasını okşamadan önce göğsümü okşadı.

"Ayrıca, *'Gerçek insan iki şey ister: tehlike ve oyun. Bu nedenle o*

kadını en tehlikeli oyuncak olarak görmek istiyor."

Parmaklarımız beni sıcak ve ıslak buldu ve titreyerek başımı omzuna yasladım. Orada kendimi güvende hissediyordum, sıcak nefesi kulağıma değerken kollarına sarılmışım. Korktuğum her şey, beni herkesin tanıdığı kişi yapan her şey yok olmuştu.

Burada, Grayson'ın evinde, beni kıran her şeyi bir kenara bırakabilirdim. Yarattığım illüzyona tutunabilirdim. Beni tamamlayacağı ve sonsuza dek mutlu yaşayacağımız bir hayal.

"Peki ya sen? Sen gerçek bir erkek misin?"

İki parmağımızı içime sokarken nefesimi içime çektim.

Ağzı kulağı buldu ve dudaklarının arasında lobumu emdi. Parmaklarımı meme ucumun üzerinde gezdirene ve kalçalarımı bacaklarımın arasındaki ellere sürtünceye kadar manipüle etti. Başımı çevirdim ve göz göze geldiğimizde tek görebildiğim hissettiğim aynı açlık ve ihtiyaçtı.

"Addison, sen ön kapımdan içeri girdiğinde oyun zamanı sona erdi." Dudaklarını dudaklarıma bastırdı ve kabul etti, "Ama diğer yarısı doğru. O kadar tehlikelisin ki senden kurtulabileceğimden emin değilim."

Burada mı karar vermemiz gerekiyordu?

Her karar bir seçimle birlikte gelir. Burada iki seçenek vardı -mutluluk ya da hayatta kalmak- ve onun tadı dilime çarptığında cevabımı biliyordum.

Çıplak ve tahrik olmuş bir halde, yüzüm ona dönük olacak şekilde hareket ettim. Bir adım daha yaklaşarak masasına yaslanmama neden oldu. Sırtım masanın kenarına değdiğinde beni kaldırıp masanın üzerine yatırdı. Kalçalarımı onun için açtım ve kot pantolonunu kalçalarından uzaklaştırırken ellerimi soğuk tahtaya dayadım.

"Neden seninle birlikte olmama izin verdiğime dair hiçbir fikrim yok ama nasıl duracağıma dair de hiçbir fikrim yok." Dilimin bir hareketiyle üst dudağımlı ıslatarak,

"Durmak istiyor musun?" diye sordum.

Kot pantolonunu çıkarıp kenara atarken masadan bir prezervatif aldı. Bana doğru yürüdü ve ellerini dizlerimin altına kadar kalçalarımın etrafında dolaştırdı ve sonra kığım masanın kenarına gelecek şekilde beni öne doğru çekti. Sert aleti ağrıyan ateşimin girişine dayandığında, dudakları dudaklarımı buldu ve "Hayır, istemiyorum" diye itiraf etti.

* * *

İşte...

"Addison?"

Doktor'un sesinin araya girmesi beni geçmişimden koparıyor. Burada uyuyakalmış olmalıyım. Etrafımdaki kitap sıralarına bakıyorum ve duyana kadar birkaç kez göz kırpiyorum.

Tik, tik, tak.

Evet, gerçekliğe geri döndüm, tamam.

"Saat dörtte gelip beni görmek gerekiyordu."

Duvardaki saat *beşi* gösteriyor, lanet olsun, terapide uyuyakalmışım. Ya burada uyu ya da orada uyu. Her iki durumda da, genellikle başka bir yerde olmayı dilememe neden oluyor.

"Ne okuyorsun?" diye soruyor, bana doğru yürürken.

Hala açık olan sözlüğe bakıyorum. Kapatmak için hamle yapıyorum ama Doktor parmaklarını sayfanın üzerine koyup çeviriyor.

"Peri masalları..."

Bana şüpheyile bakarken ben de ona

bakıyorum. "Neden peri masalları?"

Cevap vermeyi planlamıyorum, ama ne olduğunu anlamadan önce, "Neden olmasın? Tüm karakterlere sahibiz. Prens, prenses ve canavar."

Ben masadan uzaklaşırken Doktor bana odaklanıyor. "Böyle mi düşünüyorsun? Olanları düşündüğünde?"

Bana yardım etmesi gereken adamla omuz omuza gelene kadar masanın etrafında yürüyorum. Aslında o sadece beni *çözmek* istiyor, tıpkı berbat bir bulmaca gibi.

"Bilmiyorum. Neden bana söylemiyorsun, Doktor?"

Döndüğünü hissediyorum ve kafasının karıştığını biliyorum. "Addison?"

Ona bakmadan fısıldıyorum, "Ne oldu... peri masalı sona erdi." Tam uzaklaşacakken kolumda bir el hissediyorum. "Bitti mi?"

Beni anlamaya çalışan Doktor'un gözleriyle bu kez ben karşılaşıyorum. "Tabii ki. Prens olmadan peri masalı olmaz."

Elini çekene kadar gözlerim onunkilerde kalıyor.

"Onun hakkında benimle konuşabilirsin Addison."

Başımı sallıyorum. "Peki bu hangi *adam* olabilir?"

"İkisi de. Ama şu anda Grayson'ı kastediyorum. Konuş benimle, sana yardım etmeme izin ver." "Peki bunu neden yapayım?"

"Onun hakkında konuşmalısın."

"Hayır," diye mırıldandım. "Unutmam gerek. Onu tanıdığımı unut. Onun var olduğunu unutmalıyım..." *Onu yok ettiğimi unutmayı* düşünerek kapıya doğru yürüdüm.

"Addison?"

"Ne?"

"Olanlar senin suçun değildi." Ve işte, *hayal* bile edilemeyen ben.

Olanlar benim hatamdı, ama tüm iyi peri masallarında olduğu gibi, herkes yalana inanmayı seçti. *Tik, tik, tak.*

On Beşinci Bölüm

Geçmi
Ş...

Bayan Shrieve.

Akıl hocası mı? Öğretmen mi? Koç? Rakip?

Salı sabahı orada durup onu izlerken, endişelenmem gerekip gerekmediğine karar vermeye çalıştım.

Dün öğleden sonra içime aldığım adama olan ilgisi hakkında endişelenmeme gerek var mıydı?
İlgilendiği belliydi.

Bunu fark eden tek kişi ben değildim. Kendini tanıttığı o ilk gün gülmüş ve sanki onu öpmesini istiyormuş gibi eğilmişti. Bayan Shrieve'i suçladığımdan değil, çünkü ben de onun beni öpmesini istemiştim. Tek fark, ben başarmıştım ve o da bir gün önce her yerimi öpmüştü.

Ayrıca koşu yarışına davetini de unutamadım. Bu beni onun gizli niyetlerinin yarısı kadar bile rahatsız etmedi. Onu etkilemek için beni kullanmasına aldırmıyordum, özellikle de *benden* ekstra bir takdirle ayrıldığında.

Ona sahiptim, ona değil. *Rakip mi? Sanmıyorum.*

"Addison?"

Kahretsin, ben engelli koşu antrenörümü izlemekle meşgulken Jessica son beş dakikadır benimle konuşuyordu. Etrafımda döndüm ve yüzüme kendinden emin bir gülümseme yerleştirdim.

"Özür dilerim, bir an dalmışım."

"Yok artık. Son zamanlarda neyin var senin? Brandon onu aramadığını ya da mesaj atmadığını söylüyor ve kabul edelim ki evde olmaktan nefret ettiğini biliyoruz. Peki ne oldu?"

Bu doğrudu. Evde olmaktan nefret ederdim ama orada değildim, değil mi?

Cumartesi gecesi Grayson'la birlikte olmuş, ona pek de mükemmel olmayan yanımı gezdirmiştim ve Pazartesi öğleden sonra ve akşama kadar ona birlikte ne kadar mükemmel olabileceğimizi göstermiştim.

Aradaki saatleri sayarak -bir, *iki*, üç- ve saati izleyerek geçirdim. *Tik, tik,*

Tck.

Arabaların park ettiği yere baktım ama henüz gelmemişti, neredeydi? "Addison?"

"Bilmiyorum. Sadece son zamanlarda Brandon'la uğraşmak istemiyorum."

"Gerçekten mi? Okuldaki en popüler çocukla "uğraşmak" istemiyor musun? Eminim ki yapacak çok kişi var."

Doğrudan bir yüzleşmeden asla geri adım atacak biri değildim ve Jessica da buna cüret ediyordu.

Addy gelip oynasın.

"Öyle mi, Jessica? Kim gibi? Senin gibi mi?"

Umursamaz bir omuz silkmeye suçlamayı reddetti. "Hayır. Sadece söylüyorum."

Birdenbire bu okuldaki statümün değiştiğini ima eden kızın yanına giderek, "Söylediğin şey çok ilginç, değil mi?" diye sordum.

Kahverengi gözleri benimkilerle buluştu ve dudaklarında acımasız bir küçümseme belirdi.

"Brandon'ın canı sıkıldı... Başka bir yere gidecek. Sadece bilmek istersin diye düşündüm."

İlk aklıma gelen, *bırak* gitsin oldu ama Bayan Shrieve otoparka doğru el salladığında ve Bay McKendrick'i gördüğümde fikrim değişti.

Hayır, Brandon'a ihtiyacım vardı.

Brandon'a ihtiyacımız vardı. Suçlarımız için mükemmel bir kılıftı.

* * *

İşte...

"Hayatınızdaki erkekler hakkında konuşalım."

Doktor'a başımı sallayıp, "Sen de dahil misin?" diye soruyorum. "Oh, güzel. Bugün benimle konuşuyorsun."

"Dün seninle konuştum," diyorum hemen. "Evet, ama kelimeleri senden zorla almak zorunda kaldım."

Seni susturmanın tek yolu bu... açıkça. "O zaman öyleydi."

"Evet, şimdi de bu. Hazır kendini konuşkan hissediyorken, hayatındaki erkeklerden bahsedelim." Derme çatma ofisine geri döndük. O kendi sandalyesinde, ben de benimkinde.

"Hayatımdaki tek erkek sensin." Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu sana nasıl hissettiriyor?"

Tik, tik, tak.

Gözlerini bana dikti. Doktor'un hiçbir şey söylemeden çok şey anlatmak gibi esrarengiz bir tarzı var. "Benim sorum bu değildi."

"Hayır, o benimdi."

Sağ elinde bir kalem tutuyor ve nedense bugün kendimi bu kaleme hayran buluyorum.

"Sorularınıza cevap vermek için burada değilim."

"Ben de seninkine cevap vermek için burada değilim." Duraksıyorum ve sonra başımı yana eğiyorum. "Buradayım çünkü hepiniz burada olmam gerektiğini düşünüyorsunuz. Yine de sormaya devam ediyorsunuz."

Beni görmezden gelmeyi tercih eden Doktor devam etti. "Brandon, Daniel, baban?" *Onu* bilerek dışarıda bıraktı. Eğer bir tepki bekliyorsa, bunu alamayacak. "Bu adamlar-"

"Çocuklar. Onlar erkekti. Babam hariç."

"Tamam, bu *çocukların* her birinin hayatınız üzerinde büyük etkisi oldu. Sence de öyle değil mi?"

Sıkı dudaklarına vurmaya başladığında kalemi tekrar fark ediyorum. Düşünüyor, aklındaki kelimeleri beni yabancılaştırmadan sormaya çalışıyor.

"Evet, yaptılar."

"Peki ya Grayson?"

Gözlerim Doc'un meraklı gözleriyle birleşiyor, o da benim sonunda çözülmemi bekliyor... af dilememi ve tüm sırlarımı dökmemi. Tüm sırlarımızı. Ama bu olmayacak, çünkü pişmanlık hissetmiyorum.

İnsan affedilmeyi aramazken nasıl affedilmeyi arayabilir? "Hayatınızda büyük bir etkisi oldu mu?"

"O bir çocuk değildi."

"Hayır, değildi. Ne olmuş yani? Öyle miydi?"

"Hayatım üzerinde bir etkisi var mı?" diye sordum. "O benim öğretmenimdi. Tabii ki." "Bundan daha fazlasıydı."

"Sen diyorsun."

"Devlet diyor."

Elimi saçlarımda gezdiriyorum, tedirginim. Onların ne düşündüğünü düşünmek istemiyorum, şimdi değil, hiçbir zaman.

"Bunun kolay olacağını sanırsın," diye homurdanıyorum.

Doktorun kalemi tıklamayı bıraktı ve "Neden değil?"

diye sordu. Bir dakika cevap vermiyorum ve onun yerine tırnağımı ısırıyorum.

Gergin alışkanlık mı? Kafamın içinde hâlâ Grayson'ın sesini duyabiliyorum.

"Çünkü ne benim ne de *senin* söyleyeceğin hiçbir şey bir şeyi değiştirmeyecek."

Tik, tik, tak.

Kahretsin, bu artık bitemez mi? Onu şaşırttığımı söyleyebilirim. Sadece konuşmakla

kalmıyorum, duygularımı da gösteriyorum, ama sonra... eve biraz fazla yaklaşıyor.

"Addison? Bütün erkekler nereye gitti?"

Sorusunu metanetle ve kurnazlık yapmadan yanıtladığımda maske tekrar yerine oturuyor.

"Uzaklara."

Tik, tik, tak.

* * *

Geçmiş...

İyi bir oyuncu muyum? Ders için kütüphane kapısından içeri girdiğimde

McKendrick kasada Brandon'la konuşurken Akademi Ödülü'nü hak ettiğimi düşündüm.

Haki bir pantolon ve beyaz bir gömlek giymişti, benim dün giydiğimden pek farklı değildi.

-evinde, yatağında- ve bedenim anında bu adamla yaşadıklarını hatırladı.

Kapı kapandığında, o altın sarısı gözler Brandon'ın omzunun üzerinden kalktı ve benimkileri yakaladı.

Orada hiçbir şey aktarılmadı, hiçbir şey verilmedi.

Harika bir aktördü.

Brandon bana doğru gelirken gülümseyerek, "Selam Addy," diye selam verdi. Ben Bay McKendrick'i izlemeye devam ederken o şakağıma bir öpücük kondurdu ve bana sıkıca sarıldı.

Aklından ne geçiyor?

Merak etmem uzun sürmedi çünkü sınıfın geri kalanı gelmeye başladı ve bizi kitap sıralarının arasından geçirerek kütüphanenin arka tarafındaki çalışma bölümüne götürdü.

"Pekâlâ çocuklar, bugünkü saatinizi Anne Boleyn'i araştırmak için kullanın. Raporunuzu hafta sonuna kadar bekliyorum."

O devam ederken hepimiz kitaplarımızı masaların üzerine bıraktık, "Unutmayın, bir kütüphanedesiniz. Bu yüzden sesinizi alçaltın. Çalışmalarınızı kontrol etmek için yanınıza geleceğim ve elinizde bir şeyler olsa iyi olur. Oyalanacak bir saat değil. Anladınız mı?"

Brandon kaşlarını imalı bir şekilde oynattı. "Benimle oynamak ister misin?"

Beklediği gibi *güldüm*, ama tek düşündüğüm Hayır, *ben öğretmenimizle oynamak istiyorum*.

Bay McKendrick'in sesi düşüncelerimi yarıp geçerek, "Tamam, hadi başlayalım," dedi.

Brandon'ın elini tuttum ve bizi kütüphaneye götürmesine izin verdim. Ne kadar istesem de Bay McKendrick'le konuşmak için geri çekilemezdim. Yeterince ikna edici bir mazeretim yoktu.

Son sıralardan birine geldiğimizde Brandon beni içeri çekti ve kollarını boynuma doladı.

Bel.

"Brandon, kes şunu. Onu duydun."

Sırtını kitaplara yasladı ve kahverengi gözleri yaramazca parıldadı.

kot pantolonlu kıcıımı.

"En az yirmi dakika boyunca bizi kontrol etmeyecek."

Kalçalarını bana doğru çevirdiğinde Brandon'ın ereksiyonunu hissedebiliyordum, bu yüzden ellerimi omuzlarına koyarak onu durdurmaya çalıştım.

"Hadi ama. Atletizm takımında kalmak için ikimizin de bu dersi geçmesi gerektiğini biliyorsun. Ben zaten onun bok listesindeyim. Eğer atılırsam annem küplere biner."

Başka herhangi bir kızın külotunu eritecek bir şekilde sırttı. Sorun şu ki, bir adam külotumu yırtmıştı ve benim tek düşünebildiğim buydu.

"En azından beni mutlu etmek için öp. Benden kaçıyormuşsun gibi hissediyorum."

Gözlerimi devirdim ve mavi polo gömleğinin bir düğmesiyle oynadım. "Çok mutlu görünüyorsun.

Ereksiyonun içime işliyor."

Kıkırdadı ve kıcıımı sıktı. "Çünkü çok azdım. Hadi Addy, günler oldu."

"Ah seni zavallı şey. Günler mi? Bir elin var, değil mi?"

"Evet, ama senin amının yarısı kadar bile iyi değil."

"Erkek arkadaşına" kendi kemiğinden başka bir kemik atmaya karar vererek parmaklarını saçlarında gezdirdim ve sıkarak başını kendime doğru çektim. *Agresif* olmamı seviyordu, tıpkı benim Grayson'ın agresif olmasını sevdiğim gibi.

Belki de bu yüzden ona çekildim, çünkü hiçbir şeyin yanıma kâr kalmasına izin vermiyordu. *O* kararları veren bendim, ben değil.

Brandon'ın ağzını öptüm ve dudakları ayrılıp dili benimkine dokunmak için dışarı çıktığında tereddüt ettim.

Grayson'dan kimseye bahsetmeme izin yoktu. Hiç olmamış gibi davranmam gerekiyordu. Yani bu hâlâ erkek arkadaşımın çıkamam ve onu öpmem gerektiği

anlamına mı geliyordu? "Dalga geçmeyi bırak, Addy."

Haklı olduğuma ve bunun mümkün olan en iyi kılıf *olduğuna* karar vererek dilimi Brandon'ın ağzının içine soktum. Kontrollü, baştan çıkarıcı ve yaklaştığı anda zonklamama neden olan Grayson'ın aksine, Brandon beni acele ettiriyordu ve bu garip bir hal aldı.

Ağzımı geri çektim ve hala sert olduğunu fark ettim ve ben... *etkilenmemiştim*. Yine de bunu bilmesine izin veremezdim.

"Durmaliyız," diye fısıldadım. "Kendimi kaptırmak istemiyorum." *Tamamen yalan.*

"Ama-"

"Ama hiçbir şey. Ne dediğini duydun, bizi kontrol edecek ve eğer iş yapmadığımızı görürse-"

"Biliyorum. Boku yedik."

"Aynen öyle."

Ondan uzaklaştım ve sıranın en ucunda duran tarih öğretmenimizi gördüğümde gitmek üzereydim. Bacaklarını hafifçe açmış ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Ağzı sımsıkı kapalıydı ve gözleri Brandon ile benim aramda gidip geliyordu.

"*Kahretsin*," diye küfretti Brandon. "Başımız çok büyük belada." Hiçbir fikri yoktu.

"Daha önce kendimi açıkça ifade ettiğimi sanıyordum." Bay McKendrick'in sesi aramızdaki mesafeyi aştı.

Öğretmenimiz sırada yürümeye başladığında göz ucuyla Brandon'ın ayağa kalktığını görebiliyordum.

Yakalandık. Hiçbir yere gidemiyorduk ama şimdi ne yapmamız gerekiyordu? Ne diyecektim, özür dilerim mi?

Brandon arkamdan, "Özür dilerim efendim," diye mırıldandı.

Görünüşe göre, bu durumda özür dilemek gerekiyordu.

Brandon'ın yolundan gitmek yerine, çünkü o sinmekle büyük puan kaybediyordu, ellerimi kalçalarımın koydum ve özür dilemek için hiçbir şey yapmadım.

"Bir kitap arıyorduk."

Gözlerini benimkilere diken Bay McKendrick, tam önümüze gelene kadar yürümeyi bırakmadı. "Gerçekten mi?"

Brandon sonunda katkıda bulunmayı başararak, "Evet," diye kabul etti.

Bay McKendrick -şu anda önümde olan kişiydi- omzumun üzerinden arkamdaki çocuğa baktı.

"Peki onu buldun mu? Addison'ın kotunda mı?"

Bir kolunu kaldırdı ve sıranın diğer ucunu işaret ederek Brandon'a, "Git, bir ders kitabı bul, kütüphanenin karşı tarafına otur ve ödevini yaz. Yeterince açık anlatabildim mi?"

"Evet," diye homurdandı Brandon ve uzaklaşırken kolunun kıcıma sürtündüğünü hissettim.

Etrafımdaki sesleri dinledim ve kendi talimatlarımı bekledim. Beni karşılayan tek şey sessizlik olduğunda, diğer gergin alışkanlığıma başvurdum ve küçük tırnağımı ağzıma götürdüm. *Bir, iki, üç.*

Yüzündeki ifade sinirlendiğini gösteriyordu ve bir şey söylemeyeceği belliydi, ben de omuz silktim ve yürümeye başladım. Bileğimi tuttuğunda ona baktım ve sonra Grayson'ı bulmak için tekrar yukarı baktım.

Ahh, işte orada.

"Sen de aynısını yap ve bunu yaparken..." diye öğüt verdi, sesi kısık bir tona düşerek, "çok dikkatli ol, Addison."

"Neyin?" Cesaret ettim.

Yaklaşırken gözleri ağzıma kaydı. "*Ben.*" "Neden?"

Orada kol kola dururken sordum.

Sıranın bir ucundan diğerine ve sonra tekrar bana baktı. "Onun dilini ağzında istemiyorum."

"Ben de öyle."

"Ama yine de oradaydı."

İşaret parmağım nabzımın üzerinde dolaşırken bedenim kasılırken başımı salladım.

"Gerçeği saklamak için iyi bir kılıf." Kirpiklerimi kırıştırarak ona baktım. "Düşünmüyor musun,

Efendim?"

Bileğimin etrafındaki parmakları sıkılaştı ve sesi alçaldı. "Oyun oynamayacağım, Addison. Eğer parmaklarımı, dilimi ya da sikimi içinde bir yerde istiyorsan, her şeyin bittiğini merak eden çocuğa açıkça söyleyeceksin. Anladın mı?"

Bir kez yutkundum, kolumu çekerken utancımın ve kızgınlığımın yükseldiğini hissettim.

"*Kıskanıyorsun,*" diye tükürdüm.

Grayson ben kitap raflarına sırtımı dayayana kadar ilerledi. Artık bana hiçbir şekilde dokunmuyordu ama yüzündeki öfke dolu ifade bana yapabilseydi yapacağını söylüyordu.

"Peki ne yapmamı istiyorsun? Ondan ayrılayım mı?"

Beni hiç hayal etmediğim şekillerde etkileyen adama dik dik baktım ve onun altında çıplak olmanın nasıl bir his olduğunu hatırladım. Bana dokunmasını istedim. Onu ikna edebileceğimi biliyordum. Sahip olduğum tek şey

Yapmak istediğim şey, gözlerinde zorlukla dizginlenebildiğini gördüğüm canavarı kışkırtmaktı. Grayson, "Ne yaptığın umurumda değil Addison," demeden önce ellerini ceplerine soktu. "Sanırım biliyorsun."

"Bunun artık bir oyun olmadığını unutma. Beni istedin ve elde ettin. Ama benimle dalga geçme."

Gülümsememin cesur olduğunu biliyordum, neredeyse avuçlarımı kot pantolonumdan aşağı kaydırıp bacaklarımın arasını avuçlayışım kadar cesurdu.

"*Mmm*, ama seninle sevişmek için sabırsızlanıyorum." "Terbiyeli ol."

"İstemiyorum." Gözleri ovuşturduğum yere kayınca usulca güldüm. "Sen de benim istememi istemiyorsun."

"Ne istediğimin bir önemi yok. Herkes görebilir, o yüzden kendine gel."

Ağzına odaklandım ve kirli sakalının altında yanaklarının kırmızı bir renk aldığını fark ettim. "Şu anda ne yapardın... eğer kimse görmeseydi? Söyle bana."

"Hayır."

"*Evet*," diye meydan okudum ve bir an için pes edip dokunacağını düşündüm. Onun yerine koridoru kontrol etti.

"Kot pantolonunun fermuarını açar, sen i dizime yatırır ve uslu duracağına söz verene kadar o tatlı kıcını kızartırdım."

Grayson topuklarının üzerinde dönerek uzaklaşmaya başladı ve sonra kızarmış ve tahrik olmuş bir halde rafların yanında durduğum yere baktı.

"Kütüphanenin karşı tarafı. Bir ders kitabı bul ve lanet ödevini yaz."

Kaşlarımı kaldırdım ve başımı salladım, o kadar tahrik olmuşum ki başladığı işi bitirmek için elimi kotuma sokma ihtiyacı hissettim.

"Siz nasıl isterseniz efendim."

Bakışları tekrar belimin altına indi ve bedenim karşılık verdi. "Dokunma."

Bu emirden rahatsız olmalıydım ama olmadım. Bu onu daha çok istememe neden oldu.

On Altıncı Bölüm

Geçmi
Ş...

Öğle yemeği için zil çaldığında, kalabalık koridorlardan geçerek öğretmenler odasına doğru

Salon.

ilerledim. Bazı cevaplar istiyordum ve bu cevapları verebilecek tek kişi

orada olmak.

Bayan Shrieve, *Helene-Addison*'ın koçu.

Onu bulmak zor olmadı. Aslında o orada olduğu için genelde salondan uzak dururdum ama

bugün bir şeye ihtiyacım vardı ve o da bunu bana verebilirdi.

Tanrım, ben ne zaman böyle bir pislik oldum? Bir kadını kullanmaya karar verene kadar ondan

kaçmak mı? Bu hiç bana göre değildi ama Addison'ı gördüğümünden beri yaptığım hiçbir şey mantıklı

gelmiyordu.

Ellerimi pantolonuma sildim ve yasak bölgeye doğru bir adım attım. Etrafımda iş arkadaşlarım

duruyordu; bazıları benim yaşımdaydı, bazıları ise oldukça büyüktü. "Yetişkinler" için ayrılmış alana

girdiğimde kendimi gülümsemeye zorlarken buldum.

Bu çok saçmaydı. Hiçbir zaman özgüven eksikliği ya da tedirginlik hissetmemiştim ama şimdi

kendi pervasız davranışlarım yüzünden kendimi etrafımdaki herkese numara yaparken buluyordum.

Yalan söylüyor, dikkatli bir yüz ifadesinin ve başımı sallamanın ardına saklanıyordum.

"Selam, Grayson."

Rodney Fowler. Buradaki İngilizce öğretmenlerinden biriydi. Tahminimce otuzlu yaşlarının

sonlarındaydı ve daha çok ellili yaşlarının sonlarında gibi giyinmişti. Elini uzattı, ben de sıkı bir

tokalaşma ile elini tuttum ve adamı selamladım.

"Hey, Rodney. Nasıl gidiyor?"

"Güzel, dostum. Seni daha önce burada görmemişim. Sabahın nasıl geçti?"

Elini bıraktığında odaya baktım ve masalardan birinde oturan Helene'i gördüm, sarı saçlarını

her zamanki at kuyruğu şeklinde arkaya toplamıştı.

"Şimdiye kadar her şey yolunda. Sıra dışı bir şey yok."

Öğrencilerimden birini kütüphanedeki yığınlara karşı becermek istemem dışında. Oh, ve bu

dün öğleden sonra evimde becerdiğim aynı öğrenci olabilir.

"Peki, bu harika. Bir şeye ihtiyacın olursa bana haber ver. Bu yaşlılar zaman zaman zor

olabiliyor, özellikle de senin gibi bir acemi için."

Dışarıdan onaylayarak buzdolabına doğru elimle işaret ettim.

"Öğle yemeğimi yiyeceğim ve biraz rahatlamaya çalışacağım, anlıyor musun?" "Tabii, tabii. İyi günler dilerim."

Ona da aynısını dileyerek birkaç çalışanın daha yanından geçtim. Hedefim olan *Helene*'e

yaklaşırken el salladım, başımı salladım ve gülümsedim - hepsi sahte, hepsi yapmacıktı.

Karşısındaki boş koltuğun arkasında durup bana bakana kadar bekledim ve sonra ona bir

gülümseme verdim. Gözleri zevkle parladığında, hiçbir şey hissetmediğim için kendimden nefret ettim.

"Merhaba. Bu ne güzel bir sürpriz."

Sandalyeyi çekip oturdum ve ona istediğim şeyi hissettirmek için elimden geleni yaptım.

-*Cazibe*. Evet, resmileşti. Ben bir pislğim. "Öyle

mi?" Biraz alay ettim.

"Evet," dedi arkasına yaslanırken gülümseyerek. "Burada bizimle birlikte hiç yemek yemiyorsun."

"Boş zamanlarımı seviyorum, hepsi bu." "Ahh, fırtına öncesi sessizlik."

Kendime engel olamayarak, ağızımdaki gülümsemenin nihayet... gerçek olduğunu fark ettim.

"Evet. Onun gibi bir şey."

"Çok gizemli Bay McKendrick," diye flört etti. "Boş zamanlarınızda bizimle yapamayacağınız kadar gizli ne yaparsınız?"

Aklıma gelen görüntü, Addison'ın oturma odamdaki aynanın önünde elleri ve dizleri üzerinde cırılçıplak, ben onun arkasında, içinde, kontrolden çıkmış bir şekilde hareket ederken beklediğiydi.

"Oh, bilirsin işte. Her zamanki gibi."

Helene göz kırptı. "Bazıları için normal olan, diğerleri için o kadar da normal değildir."

Hadi canım.

"Ama burada olmana sevindim. Sebebi ne olursa olsun." "Bu konuda..."

"Evet?"

"Aslında buraya öğrencilerimden biri hakkında fikrinizi almaya geldim."

Önündeki masada parlak kırmızı bir elma duruyordu ve ben bunun sembolizmini merak ediyordum.

"Oh? Tamam, yardım edebilir miyim bir bakayım."

Şimdi... nasıl soracağım? Endişeli bir öğretmen gibi görünmeden nasıl sorabilirim? Helene'in bildiği kadarıyla ben de öyleydim.

"Addison Lancaster hakkında."

Adını söylemem bile zihnimde "suçlu, *suçlu*, suçlu" sloganları attırdı.

Helene elmayı aldı ve bir ısırık aldı. Dişleri gevrek kabuğa batarken, milyonuncu kez düşündüm: *Ne yapıyorum ben?*

"Addison için tüm hayatımı bir kenara atmaya gerçekten istekli miydim? O...eşsiz."

Evet, öyleydi ve o anda cevabımı almıştım. Temellerimi sarsan bu kız hakkında daha fazla şey öğrenmek için her şeyi yapmaya hazırdım.

Değişiyordum. Her şeyi riske atıyordum ve nedenini bilmem gerekiyordu. Neden bu kadar büyülenmişim?

Gözlerindeki çapkınlık kaybolurken, Helene'in sesi alçaldı ve yerine sempati geldi. Sempati ve acıma.

"Yürüyelim," diye önerdi ve masadan geriye doğru itti.

Onu koridora kadar takip ettiğimde buzdolabındaki öğle yemeğimi unutmuştum.

"Şimdiye kadar olanlar hakkında bir şey duymamış olmanıza şaşırdım."

Cahil gibi davranmaya çalışıyordum ama aklımın bir köşesinde görebildiğim tek şey mezarlıktı ve duyabildiğim tek şey Addison'ın sözleriydi - *onu öldürmüştüm*.

Sanki o zamanlar başına gelenlerin bir parçası değilmişim gibi hepsinden bahsetme şeklini silemedim. Bana karşı böyle davranmasının nedeni bu muydu? Orada olmadığım için mi?

Ne olduğunu bilmem gerekiyordu.

Helene'in bizi sınıfıma kadar geçirdiğini fark edince kapıyı iterek açtım ve içeri girmesini bekledim. Onu boş odaya kadar takip ettim, o sınıfın arkasına doğru ilerlerken ben de doğal olarak sıramın arkasına geçtim. Rahatsız görünüyordu ve bunun bana söylemek üzere olduğu şeyden mi yoksa benim hâlâ bir şey söylememiş olmamdan mı kaynaklandığından emin değildim.

"Addy her zaman şimdiki gibi değildi."

Bu tartışmaya başlamak için garip bir yoldu. Söyleyecek bir şeyim yoktu, bu yüzden Helene'in nasıl devam edeceğini merak ederek bekledim.

"Eskiden tatlı, mutlu bir kızdı. Zeki ve çok akıllı ama sessiz, neredeyse içe dönüktü.

İçine kapanıktı."

Addison'ın o halini gözümde canlandırmaya çalışıyordum ama onu karşılaştırabileceğim tek şey tanıdığım cesur baştan çıkarıcıydı. Hayal etmeye bile başlayamadım.

"İki yıldan biraz fazla bir süre önce Addy'nin kardeşi Daniel öldürüldü." Oh, *lanet olsun*. Yalan söylemiyormuş. Ne yapmıştı ki?

"Olay burada, okulda herkesin gözü önünde gerçekleşti."

Daha fazla bilgiye ihtiyaç duyduğum ama aslında istemediğim için bekledim. Ayağa kalkıp masanın etrafından dolaştım ve ellerimi masanın kenarına dayayarak arkama yaslandım.

"Ne oldu?"

Helene odanın önüne doğru yürümeye başlarken derin bir iç geçirdi.

"Günün son zili çalmıştı. Tüm çocuklar kapıya ve otobüs duraklarına koştu, bu hiç de alışılmadık bir şey değildi. Addy aşağı iner, caddenin karşısına geçer ve kaldırımında kardeşiyle buluşurdu, böylece otobüse birlikte binebilirlerdi."

Helene devam ederken söyleyecek tek bir kelime bile bulamadan kıpırdamadan oturdum.

"O gün geç kalmıştı. Bunu biliyorum çünkü matematik dersinden sonra beni takip edip engelli takıma nasıl katılabileceğini sormuştu."

O anda Helene'in yüzündeki ifade benim daha önce hissettiğim *suçluluk* duygusuydu, ama benim aksime, bu kadının bunu hissetmek için bir nedeni olmadığını biliyordum. Sanki sorumlu tutulmadığı zaman konuşmak daha kolaymış gibi gözlerini kaçırdı.

"Geç kalıyordu ve karşıdan karşıya geçmek için koştu. Daniel onu görmüş olmalı, bilmiyorum." Ellerini kalçalarına koyan Helene durdu ve kendini toparlamaya çalıştı. "Bugün bile neden kaldırımdan indiğini bilmiyorum. Olanlara şahit olan insanların anlattığı pek çok hikâye var ama sonuçta Daniel her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol etmeden yola çıktı. Birkaç saniye sonra kız kardeşinin ve tüm okulun gözü önünde yerde yatıyordu; hiç şansı yoktu."

Parmaklarımı çenemdeki kirli sakallara ve ağzıma doğru sürttüm. Addison yanlış *bir şey* yapmamıştı. Geç kalmıştı, hepsi bu.

Neden farklı bir şey düşünsün ki?

"Vay canına... Tamam. Bu pek çok şeyi açıklıyor." Duraksadım ve duvardaki gürültülü, rahatsız edici saate baktım, sonra Addison'ın her zaman saatini nasıl kontrol ettiğini ya da kulağına götürdüğünü düşündüm. Bana bunun geç kaldığı için olduğunu söylemişti. "Saatler ve saat mi?"

"Evet," diye onayladı Helene. "Ondan sonra Addy bir daha asla eskisi gibi olmadı. Annesi bana doktorların o gün hepimizin gördüklerine tanık olduğu için psikotik bir kriz geçirdiğini düşündüklerini söyledi. Saatler odaklanmasına yardımcı oluyor, bu da sürekli zaman kontrolünü açıklıyor. Ama dürüst olmak gerekirse, Addison'ın davranışları bir-sekiz yaptı. Sanki tamamen farklı bir insan olmuş gibi."

Helene'in üzgün olduğu belliydi, bu yüzden ona yaklaştım ve elimi uzattım. Omzunu rahatlatıcı bir şekilde sıkmak niyetindeyken, bunun yerine kollarını belime doladığında şok oldum.

Kahretsin, istediğim bu değildi.

Ellerim havada asılı dururken, sırtını hafifçe sıvazlamaktan başka çarem yoktu. Ceketine dokunduğumda sınıfımın kapısının açıldığını duydum. Arkama baktığımda gözlerim

kobalt mavisi ve içlerinde dönen duygular içimi kollarımdaki duygusal kadından daha etkili bir şekilde parçaladı.

Addison'ın gözleri belime kaydı ve sonra tekrar benimkilere geldi.

İhanet. Kıskançlık. Öfke.

Addison topuklarının üzerinde dönüp kaçarken hiçbir söze gerek yoktu ve hiçbir söz söylenemezdi.

Sınıfımın sessizliğinde Helene'in kolları bana sarılmış halde dururken tek düşünebildiğim, beni onun duygusal yükünden kurtaracak kadar onu nasıl rahatlatacağımı; böylece gidip kendi yüküme katkıda bulunabilirdim.

Ne kadar boktan bir durumdu?

* * *

Boş koridorda hızla ilerledim ve dolapların sonunda durup sırtımı soğuk metale dayadım. Birkaç nefes aldım ve gözlerimi kapattım.

Bir, iki, üç. Bir, iki, üç.

Sınıfa girdiğimde gördüklerimi düşünmek istemiyordum. Onunla birlikte. O anın doğruluğu.

Aptal değildim. Onunla birlikte olması gerekenin ben değil, o olduğunu biliyordum. Ama bu önemli değildi. Ona sahip olmasına izin veremezdim; ona ihtiyacım vardı. Kaosu durdurdu.

Parmaklarımı uzun saç tellerimin arasından geçirip sıkarken bileğimdeki saatin işkencemin zamanını tutuşunu dinledim.

Tik, tik, tak.

"Addison?"

Adımı haykıran derin sesle gözlerim fal taşı gibi açıldı.

Hayır! Hayır, beni böyle görmesine izin

veremezdim. Güçlüydüm, kendime

güveniyordum. Ben- "Addison?"

Buldum.

Grayson önümde durdu. Yüzü sıkıntılıydı ve gözlerinde yeni, daha önce görmediğim bir şey vardı - acıma.

Orada tam olarak ne konuşuyorlardı?

"Düşündüğün gibi değil."

Mesafe koyma ihtiyacı hissederek, "Çekil," dedim.

Grayson kaşlarından biri kalkarken ellerini kalçasına koydu. "Affedersiniz?"

"Yolumdan çekil."

Kenara çekilmek yerine kıpırdamadan durdu, vücudu büyük ve aşılmazdı. Bir tuğla duvarı aşmaya çalışıyor olabilirdim. "Sanırım kiminle konuştuğunu unutuyorsun."

O anda, hissettiğim tüm endişe gitti ve yerine öfke geldi. *Onunla benim hakkımda* konuşuyordu. "Kiminle konuştuğumu çok iyi biliyorum. Sen biliyor musun?"

"Bu da ne demek oluyor?"

Dolabı iterek gömleğim onunkine değene kadar ilerledim. Uzaklaşmalıydı ama uzaklaşmadı.

"Şu anda karşınızda kimi görüyorsunuz? Öğrencini mi yoksa dün içinde olduğun kişiyi mi?"

Cevap vermeden önce yutkundu ve boğazının hareket edişi beni büyüledi. I

ona ulaşmak istedim.

"İkisini de görüyorum," diye itiraf etti. "*Tek* gördüğüm sensin."

Öfkeme rağmen benim olmasını istediğim ağzıma konsantre olurken sessizce öfkelen dim.

"Ama şimdi başka bir şey görüyorsun. Sana ne söyledi?" diye sordum.

Hazırlıksız yakalanmış gibi görünüyordu. "Ne?"

"Sana bir şey söyledi. Hepsinin yaptığı gibi bana bakıyorsun." "Peki bu nasıl oluyor?"

"Sanki benim için üzülüyorsun," diye tükürdüm. "Beni *becermen i* istiyorum. Bana acımanı değil."

Grayson hiçbir uyarıda bulunmadan omuzlarımdan tuttu ve beni sertçe dolaplara doğru yönlendirdi. Etrafımızdakilere aldırmadan içeri doluştu ve kulağa açıkça tehdit gibi gelen bir sesle söz verdi.

"Tek istediğin bu, değil mi? Hızlı bir sikiş mi? Bunu Brandon'dan da alabilirdin. Ama sen benden daha fazlasını istiyorsun, tıpkı benim senden istediğim gibi."

Ağzı yakındı, o kadar yakındı ki eğilirsem...

"*Yapma.*"

"Hayır mı?" Nefesi dudaklarımda üzerinde süzülürken fısıldadım. "Hayır. Burada olmaz."

"Sana ihtiyacım var," diye itiraf ettim nefes nefese. "Senin için yanıp tutuşuyorum."

Grayson o kadar hızlı uzaklaştı ki sanki elektrik çarpmış gibiydi. "Okuldan sonra," diye söz verdi. "Evet?"

"Beni takip edin... kamyonetim."

Geri çekilirken gözleri vücudumda yakıcı bir iz bıraktı ve daha ne kadar beklemem gerektiğini görmek için saatime baktım. Saniye ibresinin *sessizce* on ikiye doğru ilerlemesine hiç şaşırmadım.

Bir kez daha çılgınlığı susturdu.

* * *

Saat üç buçukta günün son zili çaldı. Çantamı aldım ve son öğrencinin peşinden kapıdan çıktım, çıkarken ışıkları kapattım.

Kapıyı kilitledim ve yapacağım şeyin yanlış olduğunu bilerek otoparka doğru yola çıktım. Bunu dün de biliyordum ama kamyonetime doğru ilerlerken Addison'ın arabasına yaslandığını gördüm ve bunu umursayacak gücü kendimde bulamadım.

Brandon'ın söylemiş olması gereken bir şeye gülüyordu. Başını arkaya eğmişti, yüzünde güneş parlıyordu ve dudaklarındaki gülümseme, onu oraya koyduğu için onu yumruklamak istememe neden oldu.

Güzel. Şimdi lanet bir ergeni kısıkanıyordum.

Yola çıktığımda Brandon beni gördü ve el salladı. "Yarın görüşürüz, Bay McKendrick."

Jeste karşılık verdim ve diğer elimi cebime soktum.

Gözlerim Addison'ın kilerle buluştuğunda, "Evet, yapacaksın," diye cevap verdim ve eklemeyi edemedim, "Bu gece ödevini yaptığından emin ol. Sadece birkaç gün kaldı ve o raporu Cuma günü masamda istiyorum."

"Biliyorum, biliyorum. Boleyn hatunu."

"Bu o olmalı."

Brandon, Addison'ın arabasının kaputunda duran çantasını aldı ve onun yanağına bir öpücük kondurdu. Kapının kilidini açıp içeri girdiğimde dişlerim sıkılmıştı.

Kamyoneti çalıştırdım ve Brandon'ın uzaklaştığını görmek için ön camdan dışarı baktım. İşte o zaman gözlerimin Addison'inkileri bulmasına izin verdim.
Arabasında oturuyordu ve ben yerimden kalktığımda arabasının takla attığını duydum.
Evet, caddeye çıkarken düşündüm. Bu sefer
beni takip et.

* * *

Dönüp takip etmeden önce önümden birkaç arabanın daha gitmesine izin verdim.
Sokaklarda gezindikten ve trafiğin içinden geçtikten sonra otoyola girdi. Bizi nereye götürdüğünü merak ediyordum. Özel bir yer olması gerektiğini biliyordum çünkü insan içine çıkmamızın imkânı yoktu. Rampadan çıktı ve ben de artık okuldan uzaklaştığımız için onu daha yakından takip ettim.

Yaklaşık on beş dakika sonra, toprak bir yola saptık ve eski bir kapıda durmadan önce bir mil kadar ilerledik. Kamyonetin kapısını açarak aşağı atladı ve yanıma geldi. Bir elini saçlarının arasından geçirerek, rüzgâr gömleğini yakalayıp tüm kaslarını şekillendirirken bana doğru yürümeye başladı.

Adam cehennemden daha ateşliydi ve görünürde tarih öğretmenim yoktu.

Hepsi Grayson'ın işiydi.

Bir elini arabamın tavanına dayayıp camı indirmemi işaret ederken gözlerini benden ayırmadı. Camı indirdikten sonra kollarını kapıya dayadı, böylece yüzlerimiz sadece birkaç santim aralıktaydı.

"Arabayı park et,
Addison." "Park etmek
mi?"

"Evet," diye cevap verdi, sesi kadifemsi ve emrediciydi. "Evimin önüne park ettiğin ilk seferde seni ne yaparken bulduğumu hatırlıyor musun?"

Beni deli ediyordu ve bunu biliyordu.

"Evet."

"Bunu tekrar yapmanı istiyorum, burada. Sadece benim için."

Bunu sınıfta onun önünde yaptığım zamankinden farklı olmamalıydı ama pencereye doğru eğilip dili alt dudağımın tadına baktığında aniden gergin hissettim.

Bu farklıydı.

Diğer zamanların aksine, burada üstünlük ondaydı ve bunu biliyordu.

"Sağ elin direksiyonda, sol elin külotunun içinde ve gözlerin, o güzel lanet olası gözlerin, onları tüm zaman boyunca bende tut."

Anahtarları kontaktan çektim. Onları aramıza getirerek parmağımda sallandırırdım ve o aldığı anda ağzımın kenarı kıvrıldı.

"O kadar tatmin olana kadar onları geri istemiyorum, zar zor yürüyebiliyorum."

Kot pantolonumun fermuarını açıp elimi direksiyona koyduğumda, "Seninle işim bittiğinde, sürünecek gücün varsa şanslı olacaksın" diye söz verirken gözlerinde ilkel bir şey parladı.

Bana doğru uzanarak çenemi tuttu ve yüzümü ona çevirdi. "Bunun için hazır mısın?"

Parmaklarımı emebilmesi için sol elimi ağzına götürdüm ve parmaklarımı kot pantolonumun içine indirirken göbeğimin sıkıştığını ve zonkladığını hissettim.

Parmaklarım içime kayarken dudaklarım bir iç çekişle aralandı ve "Öyle misin?" diye sordum.

Elimin kot pantolonumun içinde kaybolduğu yere baktı ve konuşma zamanının bittiğini gösteren iki kelime söyledi. "Sikeyim evet."

Bununla birlikte arabamın şoför kapısını açtı.

On Yedinci Bölüm

Geçmiş...

Arabanın kapısını açtığımda Addison'ın her nefes alışında göğsünün nasıl kabardığını fark ettim.

aldı ve sikim sertleşti. Yaptığım her hareket için endişelenmekten bıkmıştım ve şu anda kendime

durmamı emrettim.

Arabasında oturuyordu ve kemeri hâlâ bağlıydı. Bir eli direksiyonu kavırıyor, diğer eli de kot

pantolonunun içine giriyordu. Başını koltuk başlığına çevirip gözleri benimkilerle buluştuğunda, tam da

hayal ettiğim gibi görünüyordu: Kötü bir kız.

"Bu hoşuna gidiyor, değil mi? Benim seni

izlemem?" "Evet," diye yanıtladı. "Senin de

hoşuna gidiyor."

"Kesinlikle hiçbir şikayetim yok."

Gırtlaktan bir inilti çıkarken kendine nasıl dokunacağını çok iyi bildiği belliydi. Nefes alma

ihtiyacına engel olamadığım gibi bundan sonra ne yapacağıma da engel olamıyordum.

Pantolonumun düğmelerini ve fermuarını açtım, sonra elimi içeri soktum ve sert horozumun

etrafına sardım.

"Göster bana," dedi tahrik edici bir sesle. "Biraz

talepkârlık, değil mi?"

"Benim görmek istediğim kadar sen de bana göstermek istiyorsun."

Çenesini okşadım, ona bir şekilde dokunmak istiyordum. Addison'ın etrafını saran bir çekim

gücü var gibiydi ve kıvrımlı vücudu ve arsızca kirli ağzıyla beni içine çekmeye devam etti.

Aklımın bir köşesinde, arabasının kapısını açtığımda bunun olacağını biliyordum ama onun da

bunu istemesi? *Bunu* beklemiyordum.

Kararlılığımın ne kadar sarsıcı olduğunu bildiğimden, ona kararlı bir şekilde "Dokunmak yok"

dedim.

Gözleri benimkilerle kilitlendi ve gözlerinden çılgılık gibi yükselen soru şuydu: *Neden?* Cevap

vermek yerine, çünkü mantıklı bir nedenim yoktu, arabanın içine daldım, kendi elimi direksiyona

koydum ve ağzımı onun ağzına götürdüm. Dilimi dudaklarının arasına soktum ve ağzımın içinde

inlediğinde tüm vücudunun öne doğru eğildiğini hissettim.

Dudaklarımı onunkilerden ayırdım ve "Dokunmak yok" diye tekrarladım.

Koltuğunda kıvranmaya devam etti. "Tamam, dokunmak yok. Göster bana."

Başparmağımı ıslak alt dudağına sürttüm ve sertleşmiş sikimi serbest bırakmak için

pantolonumu araladım. Gözleri ereksiyonuma odaklandı ve işaret parmağımı ağzına daldırdım. Beni

emmeye başladığında kalçaları kalktı ve kendini daha sert becerdi.

Direksiyonu tutarken parmak eklemleri bembeyazdı ve dudaklarının arasına ikinci bir

parmağımı soktuğumda, ne istediğimi tam olarak biliyormuşçasına bunu kabul etti. Sonunda, kendime

dokunmak ya da ölmek zorunda kaldığımda, parmaklarımı ağzından çektim ve sabırsız sikimden

aşağıya inci gibi bir damla pre-come sürdüm.

Ondan sadece birkaç santim ötedeki ereksiyonumu okşamaya başlarken kendimi arabasının

yanına yaslardım. O beni izlerken parmakları vücuduna girip çıkıyordu ve bu çok uzun sürmedi.

Toplarım sıkılaştıkça ve kaslarım gerildikçe doruk noktamın beni pençelediğini hissedebiliyordum.

Ancak, "Tatmak istiyorum" diye fısıldayana kadar yıldırım gibi hareket ettim ve arabanın içine

eğilerek kemerini çözdüm.

Nefes kesiciydi. Çok güzeldi. Onunla o kadar derine inmiştim ki artık kimse beni kurtaramazdı.

* * *

Boşalmaya o kadar yaklaşmışım ki titriyordum, ta ki o hareket edip bir adım geri çekilene kadar. "Hadi Addison. Arabadan çık."

Durduğuna inanamıyordum ama *durmuştu* ve şimdi benim de *durmamı* istiyordu. Kotumun fermuarını isteksizce çekerken sesi boğuk çıkıyordu.

Neler oluyordu? Yanlış bir şey mi yapmışım?

Dışarı çıkarken kendi kıyafetlerini düzelttiğini fark ettim ve tüm vücudumun tepki verdiğini hissettim. Bana doğru yürüdü, yüzümü avuçladı ve ağzımı aldı.

Öpüşme sıcaklık ve seks doluydu ve dili benimkinin üzerinde gezinirken, temastan dolayı inledim. Ellerinden biri belime dolanırken diğeri saçlarımı sıktı ve ben de avuç içimi acı verecek kadar sert bir ereksiyonun üzerine sürerek karşılık verdim.

"Lanet olsun sana," diye uyardı. "Yaptığımız şey *bu* mu? Sonu iyi bitmeyecek, bitemez."

Yüzüne dokundum, parmak uçlarımı elmacık kemiklerinin üzerinde gezdirdim. "Hiç bitmek zorunda değil.

Seni asla incitmem."

Alnını benimkine dayayarak başını salladı, burunlarımız hafifçe birbirine sürtündü. "Beni endişelendiren kişi *sen* değilsin."

"O zaman kim?"

"*Diğer* herkes!" diye vurguladı beni bırakıp arkasını dönerken. "*Kahretsin*, Addison! Sen aptal ya da saf değilsin. Bu yanlış!"

"*Hayır*. Doğru olan tek şey bu," diye açıklamaya çalıştım, arkasına geçtiğimde, ona ulaşma konusundaki çaresizliğimin beni yönlendirdiğini hissediyordum. Sırtına dokunarak usulca, "Beni gören ilk kişi sensin," dedim.

Alaycı bir ses çıkardı ve arkasını döndü.

"Kimsenin umurunda olmayacak. Anlamıyor musun? Kıçımı çekip götürürken kimse durup sormayacak bile.

Bu *yasadışıdır*. Bunu anlıyor musunuz?"

"Tabii ki anlıyorum! Ben aptal değilim." Parmağımla onu işaret ederek, "O zaman neden buradasın?" diye sordum.

Parmaklarını hayal kırıklığıyla saçlarının arasından geçirdi ve "Bazen hiçbir fikrim olmuyor" sözleri ağzından çıkarken, öfkem beni kör etti.

Ondan uzaklaşmak için ani bir dürtü hissettim ve koştum.

Nereye gittiğime dair hiçbir fikrim yoktu ama kamyonetinin önüne park ettiği kapının önünden hızla geçerken tek bildiğim uzaklaşmam gerektiği idi.

Tarlaya doğru koştum ve belime kadar uzanan kır çiçekleri arasında ilerledim. Çayırdaki ilerlemeye devam ettikçe kilometrelerce yayıldılar ve etrafımı sardılar. Sanki pistteymişim gibi kaslarımın harekete geçtiğini hissedebiliyordum ve nefesim bir ritim buldu.

Hiçliğin ortasındaydım, yapayalnızdım. *Bu yeni bir şey değil, hem de hiç değil*.

Etrafımdaki seslerin farkına varırken ayaklarım yumuşak çimlerin üzerinde ilerliyordu. Ağaçlarda cıvıldaayan kuşlar, dallar arasında ıslık çalan rüzgâr ve sonra... beni kovalayan birinin uzaktan gelen ayak sesleri.

Grayson.

Rekabetçi doğamın devreye girdiğini hissederek daha da zorladım, bacaklarım hızlandıkça

Açık alanda zikzaklar çizerek ilerliyordum. İçimde dolaşan adrenalin, onun tepkisinden duyduğum rahatsızlıkla daha da arttı.

Sola doğru koştum ve bana yaklaşıırken bir dalın çıtırtısını duydum. Sert bir el kolumu yakalayıp beni kendine çekene kadar koşmaya devam ettim. O kadar hızlı oldu ki ayağımı kaybettim ve altımızdaki çimlerin üzerine yuvarlandık.

Bir gümbürtüyle yere indiğimde, üstümdeki ağırlığından dolayı homurdandım ve kollarımı tutup başıma sabitleyene kadar altında çırpındım.

"Addison, sakın ol."

"Seni de bilmiyorum'unu da sikeyim!" Ben de bağırdım ve kalçalarımı onun altında yukarı kaldırdım. Ellerimden birini serbest bırakarak onu tokatlamak için kaldırdım ve yanağını yakaladım. Yüzünü buruşturarak bileğimi tekrar yakaladı ve tekrar sıktı ve bu sefer ağırlığını üzerime verdiğinde, onun her şeyini hissettim.

"Bana vurmayı kes yoksa yemin ederim sonuçlarından hiç hoşlanmayacaksın."

Saçları dökülüp yüzlerimizi dünyadan gizlerken gözleri bana alev alev bakıyordu.

"Bırakın gideyim."

Bileğimi sıkıca kavrayarak tısladı: "Bana tokat atacaksan *olmaz*." "Tokat atmayacağım."

Yüzünde şüpheci bir ifadeyle sessizce "Söz mü?" diye sordu.

Hiçbir şey için söz vermeyerek ona tekrar dedim ki, "İzin ver.

Beni. Bırak." dedim.

Kollarımı temkinli bir şekilde bıraktı ve ben de ellerimi saçlarının arasına soktum. Onu aşağı çekerek, istekli ağzımı onunkine bastırdım ve dili dudaklarımdan kayarak geçtiğinde, inledim ve ona doğru eğildim.

Bacaklarımı açtığımda, vücudunun benimkiyle doğal uyumuna hayret ettim. Ellerinden biri kalçamdan dizime doğru kaydı ve beline doğru çekti, bu da nefes nefese kalmama ve kendimi ona sürtmeme neden oldu.

"Grayson..." Ağzını kaldırdığında nefes nefese kaldım.

Saçlarımı yüzümden uzaklaştırırken ağzından çıkan tek kelime "*Evet*," oldu. "Bu sefer durma."

Yanımda diz çökmek için geri çekildi ve yüzündeki mücadele belirgindi - ama arzu da öyleydi. Pantolonunu indirdi ve ben de kot pantolonumun fermuarını açarak tekmeleyerek pantolondan çıktım. Tangamı aşağı sıyırdım ve cebinden cüzdanını çıkarırken onu izledim.

"Bunlardan birine ihtiyacın olacağını mı düşündün?"

Gümüş paketi ağzına götürdü ve yırtıp açmadan ve prezervatifi takmadan önce bana neredeyse vahşi bir bakış attı. Çıplak kalçalarımın arasına girip sikinin başını ağrıyan amcığımla aynı hizaya getirdiğinde ihtiyaçtan titriyordum.

İçime doğru iterken, "Ah, lanet olsun," diye küfretti. "Umut ediyordum, Addison. *Tanrım*, umuyordum.

Seni düşünmeden duramıyorum. Yanlış olsa bile bunu."

Bacaklarımı beline doladım ve elimi saçlarının arasından geçirerek köşeli yüzünden uzak tuttum. "*Bu* nasıl yanlış olabilir?"

Boynuma sokulmadan önce sanki yardımı olacakmış gibi gözlerini kapattı. Dişleri tenimi buldu ve omzumu hafifçe ısırırken kalçalarını benimkilere doğru itti, ben haykırırken sikini içimde daha derine soktu.

Hiçbir cevabı yoktu ve üzerimde hareket etmeye başladığında benim de yoktu.

* * *

Mükemmel bir resimdi.

Çimlerin üzerinde saçları dağılmış bir şekilde yatarken Addison dokunulmaz görünüyordu ama ben ona dokunuyordum ve bunun bedelini eninde sonunda ödeyeceğimi biliyordum.

Onu kovalarken aklımda tek bir şey vardı; onu yakalamak ve benim yapmak. Şimdi burada, altımdaydı, o *an için* benim olmuştu.

Onun üzerinde yükseldim, kollarımı başının yanına koydum ve çiçeklere ve çimenlere karışmış saç tellerine dokundum.

Bir tanrıçayı andırıyordu ama vücudu sikimin etrafında sıkılaşp ağzı bir hıçkırıkla ayrıldığında ne kadar insan olduğunu anladım.

Parmaklarımı altımdaki çimlere ve toprağa sokarak içinde hareket etmeye devam ettim. Kalçalarımı yuvarlarken sikim derinlere kayd ve sonra yavaşça geri çekildim, *tekrar* yapmam için yalvarıp yakarmadan önce zevki dışarı çektim.

Parmakları kıcımlı kazıyordu, beni sert kalçalarının arasına çekerken tırnaklarının yanaklarımda iz bıraktığına şüphe yoktu.

"Oh, Tanrım," diye inledi. Dudakları çenemdeydi, kulağıma doğru öpüyor ve yalıyordu, orada lobumu emdi ve bana "*Daha sert. Daha sert istiyorum.*"

Kıcımlı avuçladım ve kalçaları yukarı ittiğinde onu sıktım ve yerinde tuttum.

Diğer elimi başının üzerine koyup kalçalarımı sabit bir şekilde sallamaya başladığım anda hareket etmeye başladı. Defalarca kendini bana sürttü, kalçalarının her sert hamlesinde leğen kemiğime süründü ve hepsi bu kadardı. İçimde kalan tüm kibarlık gitmişti.

Addison benimdi ve ona sahip olacaktım.

* * *

Grayson kıcımlı bıraktı ve iki elini başımın yanına koydu. Tek uyarım buydu. Ondan sonra beni aldı ve sertçe sikti.

Alt dudağımlı ısıırken saçları etrafımıza döküldü. Kalçaları sikini içimde daha derine pompalamaya başladı ve çekerken çıkardığı ses sanki acı çekiyormuş gibi geliyordu.

Çok güzeldi. Kafesteki bir hayvanın sonunda özgür kalması gibi.

Yüzünden aşağı damlamaya ve burnundan düşmeye başlayan ter dilimin üzerine indi. Tuzlu tat damağıma çarptığında, çıkardığı yumuşak uğultuya engel olamadım. Yanıt olarak hırladı ve dilini ağzıma soktu ve kalçaları beni yere yapıştırırken, bu anı asla unutamayacağımı biliyordum.

Öğleden sonra güneşi parlıyordu, yumuşak, ezilmiş çimenler altımdaydı ve etrafımız pembe ve beyaz kır çiçekleriyle çevriliydi. İlkeldi, dünyeviydi ve başını geriye atıp bağırırken içime boşaldı.

Grayson beni *hep* görmüştü ama ben onu ilk kez gerçekten görüyordum.

On Sekizinci Bölüm

İşte...

Doğru ve yanlış.

Her biri beş harften oluşan iki kelime, *çok* farklı anlamlara ve *çok* farklı sonuçlara sahip.

"Benimle konuşursan ne olacağını düşünüyorsun?" "İyi bir şey olmayacak."

Doc'un duvarıma yapıştırılmış siyah-beyaz fotoğrafa baktığını görmek için dönüyorum.

Aşk Tanrısı'nın Öpücüğüyle Canlanan Psyche.

Geceler boyu burada yatarken hayal etmeme izin verdiğim tek şey bu. Mermer hapisanemden

kaçmışım ve o gelip beni bulacakmış gibi davranıyorum. Ama hapsedildiğim yerin kapısına baktığımda

ve Doc'un adının altında kendi adımlı gördüğümde, *bunun* asla olamayacağını biliyorum.

Doktor tekrar konuşmadan önce başıyla onaylar.

"Ona sırrını açıp güvenirsen ne olacağını düşündün?"

Bileğimdeki saate uzanıyorum ve parmağım ile izini sürüyorum. "Tam olarak ne oldu?" "Peki neydi o?"

Gözlerimi kaldırarak sıkı bir gülümseme veriyorum ve "İyi bir şey yok" diye tekrarlıyorum. "Tamam," diye kıkırdıyor Doktor. "Bunu sana vereceğim."

"Ne kadar nazıksınız."

"Kimse senin burada olmana *iyi* diyemez, değil mi? Hadi, Addison. Benimle çalış. Sana yardım

etmeme izin ver ya da en azından bana söyle... Yaptığın şeyi neden *yaptın*?"

Ahh, Doc çok zeki - ne olduğunu söylemeden kağıt üzerinde ne olduğunu kabul etmemi

sağlamaya çalışıyor.

Sorun şu ki, ben onun peşindeyim. Onun oyununu biliyorum.

Her zaman bir seçeneğimiz vardır. Asıl karar şudur: doğruyu mu seçeriz, yanlış mı? Yoksa gri

alandan, ikisinin arasında bir yerde mi dolaşıyoruz?

"Addison?"

"Evet?"

"Bu boş oda yalnızdır. Boş bir kalp de öyle."

Bana ayrılan küçük alana, mermer sarayına bakıyorum ve gözlerim duvardaki fotoğrafa geri

döndüğünde söyleyecek hiçbir şeyim olmadığını fark ediyorum.

O haklı. Yalnızım ve kendimden başka suçlayacak kimsem yok.

* * *

Geçmi

Ş...

"Hey, konuş benimle."

Grayson'ın yanına doğru kayarak kulağımı kalbinin üzerine koydum. *Güm, güm, güm.*

"Addison?"

Çenemi göğsüne dayadım ve başımı kaldırıp ona baktım. "Tamam, konuşalım."

Saçımd an pembe bir çiçek kopardı, yavaşça döndürdükten sonra aşağı indirdi.
burnuma değdi. Sırtarak doğruldum ve yanına diz çökerek gömleğimi çekiştirdim. Yuvarlandı

Bana doğru döndü ve dirseğini yukarı kaldırarak başını ellerinin arasına aldı. "Bekliyorum."

"O kadar sabırla değil, belirtmek gerekir ki," diye belirttim.

Ağzını kapatır gibi yaptı ve ben de gülmekten kendimi alamadım.

saçını. "Beni nasıl gördüğünü seviyorum."

Yüzündeki ifade son derece seksiydi, ama aynı zamanda bir miktar kendini uyarma da içeriyordu. "Öyle mi? Bazen sana baktığımda ne gördüğümü bile bilmiyorum."

"Daha fazlasını görüyorsun."

"Daha fazlasını mı?"

Kolunu uzatıp sıcak parmaklarını yanağımda gezdirirken iç çektim. O anda, sanki kendi dünyamızdaymışız gibi etrafımdaki tüm seslerin kaybolduğuna yemin edebilirdim.

"Tüm *bunların* altında ne olduğunu görüyorsun," dedim, vücudumu aşağı yukarı işaret ettikten sonra sadece bir tişörtle diz çökmüş olduğumu fark edip güldüm. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

Grayson parmaklarını boynumun hizasında gezdirdi ve elimi tutmadan önce kolumda bir yol izlerken gözlerimi kapattım.

"Sana bakıp da yaptığım her şeyi görmemek mümkün mü?"

Parmaklarımızı çıplak göğsüne götürerek, kalbinin atışlarını duyana kadar hareket ettirdi. *Bir, iki, üç. Bir, iki, üç.*

Çok istikrarlı. Çok güvenli.

Dizlerim tenine değecek şekilde yanına yaklaştım ve o zaman ellerimizi bırakıp dudakları kulağıma değecek şekilde oturdu.

"Saymayı bırakmanın zamanı geldi, Addison. Bırak gitsin ve benimle rahatla. Seni güvende tutacağım."

Başını eğip dudaklarını boynumun kenarına bastırdığında yutkundum ve yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldüğünü hissettim. Sessizliğin sadece sessizlik olmasına izin verirken parmakları benimkilerin etrafında sıkılaştı ve onları hareketsiz tuttu.

"Şimdiden sana bu kadar ihtiyacım olması beni korkutuyor," diye itiraf ettim.

Ağzı kulağımanın kabuğuna değdi ve itiraf etti: "Ben de öyleyim."

Daha da yakınlaşmak isteyerek kucağına tırmandım ve boştaki kolumu boynuna dolayarak ona sarıldım. O da belime sarılarak beni kendine çekti.

"Daniel'in kaza geçirdiği gün ne oldu?"

Alnımı onunkine bastırdım ve sadece o yanımdayken gelen sıcaklığı ve güvenliği hissettim.

yakı

n. "Zaman durdu," diye fısıldadım.

"Anlat bana."

O kadar yakındık ki burunlarımız birbirine değiyordu. "Zaten biliyorsun. Bayan Shrieve sana anlattı." "Ona gittim çünkü anlamak istiyorum. Görmeme yardım et. Bana her şeyini göster, Addison.

Kimse'nin görmediği kısımları *bana* göster."

Gözlerimi kapattım, beni yıkan anıyı tekrar anlatabilmek için bunun sağladığı anonimliğe ihtiyaç duyuyordum. "Geç kalmıştım. Babam benimle atletizm takımına katılmam konusunda konuşuyordu. Bunun iyi bir fikir olduğunu söylemişti.

Baba-kız gibi ortak bir noktamız olabilir."

"Yani Helene ile engelleri mi seçtin?" Grayson bir eliyle sırtımı sıvazlarken sordu. "Helene mi?"

Oh, Bayan Shrieve? Evet." Kendimi küçümseyen bir kahkaha attım. "Daha önce hiç

bir atletizm yarışması."

Derin bir nefes aldım ve geçici olarak göğsüne dokundum. Başını salladığında iki avucumu da ona dayadım ve devam ettim.

"Olaylara bakınca bunu umursamamam gerektiğinden eminim... ama umursuyorum. Onun için kaydoldum ve şimdi gelip beni görecektir zamanı bile bulamıyor."

"O zaman neden hala yapıyorsun?"

Sorusu kafamın içinde yankılanırken endişemin arttığını hissedebiliyordum. Kimse neden devam ettiğimi anlamamıştı. Hepsisi bunun zafer için olduğunu düşünüyordu. Kimse bunun her şeyi tüketen suçluluk duygusunu durdurmaya çalışmak olduğunu bilmiyordu.

"Çünkü eğer bırakırsam, her şey boşa gitmiş olacak. Öyle değil mi?"

Grayson küçük bir omuz silkme hareketi yaptı, anlamaya çalıştığı belliydi ama anlayabilir miydi? Kimse anlayabilir miydi?

"Yani bunun yerine takımın en iyisi mi oldun?"

"Hayır, o şanstı."

"Şans ve yetenek. Unutuyorsun, seni o pistte ve o engellerin üzerinden sanki bunu yapmak için doğmuşsun gibi uçarken gördüm. Bu şans değil."

"Ne olduğu önemli değil. Hiçbiri değil. Tüm boş zamanımı antrenman yapmaya ve en iyisi olduğumdan emin olmaya harcıyorum çünkü daha az olsaydım..."

"Sonra ne oldu? Daniel bir hiç uğruna mı öldü? Bunu sana kim söyledi?" Savunmaya geçerek başımı salladım. "Hiç kimse."

"Saçmalık," diye karşılık verdi Grayson kaşlarını çatarak bana.

Tereddüt ettiğimi hissedebiliyordum. Yalan söylediğimi biliyordu. Annem ve babamla tanışmıştı. Büyük, mutlu bir aile olmadığımız herkes için aşikârdı, ama Grayson gibi zeki biri için? Lancaster'ın işlemlerini sağlayan tek şeyin yalanlar ve gerçekçi olmayan beklentiler olduğunu anlaması uzun sürmezdi.

"*Bununla işimiz bitmedi, tamam mı?*"

Onu daha önce de bu modda görmüştüm. Bu öğretmen moduydu ve bunun peşini bırakmayacağını biliyordum ama şu anda *daha fazlasının* peşindeydi.

Ben de ona verdim.

"Daniel o gün bana doğru baktı. Lise ile ilkököl arasındaki yaya geçidine doğru koştum. Etrafta başka çocuklar vardı, ışığın değişmesini beklerken gülüşüyor ve konuşuyorlardı. Nedense yolun üzerinden ona baktım ve sanki zaman durmuştu. Yaya geçidi sinyalinin bip sesini bile duymadım ve sonra o gitti."

"Tanrım," diye küfretti Grayson parmakları belimde sıkılaştırırken.

"Belki zamanında gelseydin?" Gerçekten bir cevap beklemeden önerdim.

"Yine de olabilirdi. Bilmiyorsun ve asla da bilemeyeceksin."

Gözyaşlarım akmaya başladığında gözlerimi ellerime indirdim ve kıpırdandım. Kendimi toparlamaya çalışıp başaramayınca, beni endişeyle inceleyen adama baktım.

Sadece kendinizi değil, size inanan herkesi hayal kırıklığına uğrattığınızı birine nasıl açıklarsınız? Ve kırık kalbinizden geriye kalanları sunmadan bu sırla onlara nasıl güvenirsiniz?

Cevap basit, *yapamazsın*. Onun yerine, Grayson'a kalan parçalanmış parçaları verdim.

"O benim küçük *kardeşimdi*. Ona ulaşamadım... Onu kurtaramadım. Diğer herkesle birlikte orada öylece durdum, kamyon gibi..."

"Oh, Addison. Hey, sorun yok. Başka bir şey söylemene gerek yok."

Grayson beni kollarına çekti, böylece göğüslerimiz birbirine değecekti. Kalp kalbe.

Ellerimi boynunun arkasında dolaştırdım ve ona sarıldım.

Konuşurken bir türlü duramıyordum. Bir türlü kontrol altına alamadığım gözyaşlarım gibiydi. "Bir an Daniel orada duruyordu, sonra...sonra, yerdeydi...sadece Yolda yatıyordu. Gözlerini açmıyordu... bana bakmıyordu ve kan vardı... etrafında çok fazla kan vardı. Sadece bir şey söylemesini istiyordum, *herhangi bir şey*... ama hiç söylemedi ve sonra beni götürdü."

"Kim yaptı?" Gözyaşlarım omzuna ve sırtına düşerken Grayson sordu. "Bayan Shrieve. Beni ondan uzaklaştırdı... gitmesine izin vermem için beni zorladı."

Yüzümü saçlarına bastırdım ve kendimi sakinleştirmeye çalışarak derin bir nefes aldım.

"*Bir, iki, üç. Bir, iki, üç.* Bundan sonra duyabildiğim tek şey yaya geçidi sinyalinin tekrar tekrar çalmasıydı. Önümdekenden başka bir şeye odaklanmaya çalışarak saymaya başladım."

Grayson hafifçe geri çekildi ve gözleri benimkileri tuttu, sabit ve ciddiye. "Yani saymak yeni bir alışkanlık mı? Kazadan beri mi?"

Güvenmenin ve benden kalan son parçaları sunmanın zamanı gelmişti.

"Evet. Gergin veya endişeli olduğumda beni sakinleştirmeye yardımcı oluyor... Güvenlik battaniyesi gibi, sanırım."

Sol bileğime uzandı ve oradaki saati daire içine aldı. "Sürekli zaman kontrolü ile aynı mı?"

"Evet ve hayır."

Yere baktım ve saate dokundum.

"Doktor bana bunun bir takıntı olduğunu söyledi... Farkında bile olmadan yapmam *gereken* bir şey, muhtemelen o gün geç kaldığım için. Sınıfınızdaki ilk gün komik olan da buydu. Geç kaldığıma inanamamıştım. Zaman konusunda takıntılıyım. Bunu herkes bilir. Hep görmek ya da duymak istiyorum... ve şimdi deli biri gibi konuşuyorum." Güldüm, ama mevcut konunun ışığında yersiz geldi - belki de deliydim. "*Kahretsin.*"

"Hayır, hayır. Yapma bunu."

"Ne yapmayayım? Bu kadar berbat olduğum için utanmayı mı? Artık normal olmanın *nasıl* bir şey olduğunu bile bilmiyorum. O günden önce kim *olduğumu* bile bilmiyorum."

Grayson omuzlarımı sıkıca kavradı ve beni hafifçe salladı - beni kendi kafamdan çıkarmaya çalışıyordu.

"Addison, hiç kimse tüm bunları yaşayıp aynı şekilde çıkamaz. Kim senden o kız olmanı istiyor? Çocuk ya da yetişkin, bu seni deli yapmaz. Seni insan yapar."

"Öyle mi?" *Deliliğimin* yersiz bir öfkeye dönüştüğünü hissederek alay ettim. "Bunu bir de diğerlerine anlat. Tokatlayacak birine ihtiyacı olmadıkça benden kaçan babama ya da *sırf* kazandığımdan emin olmak için her atletizm yarışına gelen anneme söyle. Çünkü eğer kazanamazsam... o gün geç kalmamın ne anlamı vardı? Bu son iki yılı atlatmamın *tek* yolu başka biri olmaktı. Eğer en iyi ve en popüler bensem, kim bana acıyabilir ki?"

Grayson ellerimi tuttu ve nazıkçe sıktı. "Sanırım çoğu kişi için bu, biri öldüğünde hissedilebilecek en kolay duygu-"

"Hasarlı mı?"

"Ben de acı çekiyorum diyecektim." Grayson bir elini kendi saçlarının arasından geçirdi ve ensesini kavradı. "Bu yüzden beni çekici buluyorsun, haksız mıyım? O zamanlar seni tanımadığım için mi?"

"Gerçekten mi?"

"Evet, Addison. Dürüst olmanı istiyorum, lütfen. Her zaman." "İlk başta, evet. Ama şimdi değil."

"Neden, ne değişti?"

"Sana söylemiştim. Bana baktığında daha fazlasını görüyorsun." Yüzünü ellerimin arasına aldım ve gözlerimin onun üzerinde dolaşmasına izin verdim. "Ve sana baktığımda, ilk kez her şeyin mümkün olduğunu görüyorum."

"Kahretsin," diye küfretti nefesinin altında. "Senin gibi birine karşı nasıl savaşılabirim?"

"Yapamazsın. İyi biri olabilirim Grayson. Uslu durabilirim. Sadece beni istediğini söyle. Her zaman benimle olmak istediğini söyle."

"Nasıl?" diye sordu, bileklerimi çevirerek. "Bu nasıl işe yarayabilir ki? Gizlice dolaşmamız gerekecek. Okul dışında birbirimizi zar zor görürüz." Bunu düşündüğüne bile inanamıyormuş gibi başını salladı ve çenemin altına dokundu. "Bunu istiyor musun? Böyle *yaşayabilir* misin? Her zaman ne söylediğine ve ne zaman söylediğine dikkat ederek? Kimseye hiçbir şey söyleyememek?"

"Sadece seninle olmak istiyorum, bu çok mu yanlış?"

"Hayır. Ama yasalar aksini söylüyor. Öğretmeniniz olarak konumum bunu imkânsız kılıyor. Doğru mu yanlış mı? Artık hangisinin doğru olduğunu bilmiyorum."

"*Bu* doğru. Tam burası. Sadece sen ve ben. Başka bir yerde olsaydık bunun bir önemi olmazdı." "Evet, ama başka bir yerde değiliz, Addison. Neyse o."

Grayson saçımı okşadı ve sonra hiçbir şey söylemeden bu hareketi birkaç kez tekrarladı. Bu kadar basit bir şey nasıl bu kadar rahatlatıcı olabilirdi?

"Keşke o kadar kolay olsaydı. Okul dışında olsaydınız hiçbir sorun olmazdı."

Hafifçe arkama yaslanarak bir elimi göğsüne koydum. Hayal kırıklığına uğramaya başlamıştım. Onun mesleğine engel olamadığı kadar ben de yaşıma engel olamıyordum. "Ama ben değilim ve sen yine de buradasın."

Gözleri gözlerime kilitlendi ve sanki ona kiminle birlikte olduğunu hatırlatmışım gibi kalbinin atışları hızlandı.

"Evet. Hâlâ buradayım. Bu size ne kadar risk almak istediğimi göstermeli."

Kaşlarından birini çizdim ve söz verdim, "Sana asla ihanet etmeyeceğim. *Asla*."

Grayson gözlerini kapatıp başını güneşe bakacak şekilde geriye doğru eğdi ve ben de elimde olmadan eğilip dudaklarımı boğazına dayadım, bariz tedirginliğini yatıştırmaya çalıştım.

"Hiç bilmiyordum." Şaşkınlık içinde tekrar konuşmadan önce dudaklarımı tutkulu olduğu kadar şefkatli bir öpücüğe boğdu. "Sadece birine dokunmak için her şeyi, özgürlüğümü bile riske atacağımı hiç bilmiyordum. Sadece sana dokunmak için."

"Peki şimdi biliyor musun?"

"Şimdi bir seçim yapmam gerekiyor."

* * *

Bir yıl.

Onunla sadece bir yıl sonra tanışsaydım ya da bir yıl *bekleseydim*, bunların hiçbiri sorun olmazdı.

Ama durum öyle değildi.

Kucağımda oturan kızı tutarken, çizgileri aştığımı ve yasaları çiğnediğimi biliyordum. Şok edici olan şey ise artık umurumda olmamasıydı.

"Ne düşünüyorsun? Söyle bana," diye cesaretlendirdi saçlarımı hafifçe okşarken.

"Ne yapmamız gerektiğine karar vermeye çalışıyorum."

Addison kaşlarını çattı. "Biz mi? Kendi kararlarımı kendim verebilirim Grayson. Onları benim yerime senin vermene ihtiyacım yok."

"Evet, ama bunlar doğru olanlar olmayabilir."

"Peki seninkiler?" diye suçladı kucağımdan ve benden uzaklaşırken. "Sen yapmıyorsun

benden farklı bir şey değil."

Sözümü dinletmeye kararlı bir şekilde öne atılarak onu çimlerin üzerine geri ittim ve üzerine çıktım.

"*Hayır*, değilim. Bir öğrencimle tarlanın ortasında çırılçıplak duruyorum. *Benim öğrencimle*. Bir dakika düşünmem lazım. Üç adım gerideymişim gibi hissediyorum çünkü burada duracağımı hiç düşünmemiştim. *Tanrım*, bu ne zaman benim hayatım oldu?"

"Sana bir şey sorayım," dedi Addison, mavi gözleri içtenlikle doluydu. "Eğer senin öğrencin olmasaydım, ne isterdin?"

Az önce anlattığı hikâyeden sonra cevabım kolay ve dürüstçe oldu. "Seni buradan götürmek ve yeni bir yerde yeniden başlamak için."

Dudaklarında daha önce hiç görmediğim güzel bir gülümseme belirdi. Tamamen farklı bir insan gibi görünüyordu. "Ben de seninle gelirdim."

"Bir günlüğüne mi?" Saçlarıyla oynarken şüpheyle sordum.

Kalbimi kapadı ve ciddiyetle "Sonsuza dek" diye yemin etti.

Addison'a göz kırptım ve yasalara göre hâlâ bir kız olduğunu hatırladım... "Sen benim öğrencimsin Addison."

Başını salladığında, buradan sonra nereye gideceğimizi merak ettim. "Peki, ne istiyorsun?"

Ne dediğimi anlayamadan ağzımdan "Brandon'ın gitmesini istiyorum" cümlesi çıktı ve aramızda dolaşmaya başladı.

Ayağa kalktı ve ağzımın kenarını öptü. "Bu çok kolay." "Mezun olmanı istiyorum."

Diğer köşeyi öperek, "Bunu yapabilirim," diye söz verdi.

Parmaklarımı saçlarının arkasına doladım ve gözlerinin içine bakıp çok net bir şekilde ifade ederken onu yerinde tuttum. "Sana *yardım* etmek istiyorum."

"Ben de istiyorum."

Yanağıma dokundu ve gözleri dalgalanarak kapanıp siyah kirpikleri kremi tenini süpürürken elimde olmadan onu öptüm ve "Bana ihtiyacının bitmesini asla istemiyorum" diye itiraf ettim.

Gözlerini açtığında usulca ağzımı öptü ve "O zaman geriye nasıl bir seçim yapmak kalıyor?" diye sordu.

Haklıydı, başka seçenek var mıydı? Doğru ya da yanlış, karar çoktan verilmişti.

On Dokuzuncu Bölüm

Geçmi

Ş...

"Addy! Hey! Bekler misin?"

Brandon.

Otoparkta bana sesleniyor ve peşimden koşuyordu, ben de duymamış gibi yapıyordum.

duydum. Kulaklıklarım takılı ve iPod'um kapalıyken güvendeydim. Ancak batı koridoruna

ulaştığımızda kolumu tuttu ve seçeneklerim tükendi.

"*Merhaba!*" diye bağırdı, elini yüzüme doğru sallayarak.

Kulaklıklarımın beyaz kablosunu çekerek dışarı çıkmalarını sağladım ve her zamanki tatlı gülümsememi takındım. "Brandon? Özür dilerim. Seni duymadım."

"Belli ki," diye alay etti ve çantasının askısını omzunun üzerinden yukarı çekti. "Hangi

cehennemdeydin sen?"

Buna nasıl cevap vereyim? Hmm... Grayson ile, bilirsiniz, *Bay McKendrick*?

"Ev ödevleri ve eyalet için antrenmanlarla boğuşuyorum. Ayrıca annem-"

"Kapa çeneni."

Kaşlarım şaşkınlıkla kalktı ve ellerimi kalçalarımın koydum. "Affedersiniz?"

"Yalan söylemeyi bırak."

O haklı. Ama bunu bilmiyordu ve elinde kanıt da yoktu. Onun ruh halinden hoşlanmadım, bu

yüzden bir adım öne çıktığında geri çekildim.

"Benden kaçıyorsun," diye suçladı. "Hafta sonundan beri."

Çenemi kaldırdım ve karşılık verdim. "Bu doğru değil. Dün gece sana mesaj attım." "*Konuşmamız mı gerekiyor? Bu sayılmaz!*"

"Öyle düşünmediğiniz için üzgünüm. *Meşguldüm.*"

"Benim için çok mu meşguldün?"

"Kimse için çok meşgulüm!" Diğer öğrencilerin dikkatini çekecek şekilde bağırdım. Bunlardan

biri de sırttan Jessica'ydı.

Brandon alay ederek, "Evet, doğru" diye cevap verdi.

"Ne dedin sen?" diye sordum ve sonra başımın yanındaki dolaba bir yumruk indirerek

sıçramama neden oldu.

Yakına eğildi, fısıldarken sesi tehditkârdı, "*Evet* dedim, *doğru*. Başka birini mi beceriyorsun?"

Yutkundum ve gözlerimi önümdeki sinirli adamdan ayırmamaya dikkat ettim. Asla geri adım

atmadım, yalan söyledim. "Hayır. Ama artık *seni* sikmeyeceğim."

Brandon diğer elini başımın yanına koydu ve tısladı, "Sen bir yalancısın. Beni aptal mı

sanıyorsun?"

"Yalan söylemiyorum."

Brandon güldü ve sesi çok acımasızdı. "Seni takip ettim." Oh

kahretsin. Aklıma hemen Grayson geldi.

"Ne demek beni takip ettin? Bunun kulağa ne kadar ürkütücü geldiğini biliyor musun?"

Sakin ol, dedim kendime. *Suçlayıcı bir şey söyleme.*

"Ürkütücü mü? Kız arkadaşım birileriyle yatıyor diye aptal olmaktansa ürkütücü olmayı tercih ederim.

Peki kim o?"

Başımı sallayarak dün ne görmüş olabileceğini hayal etmeye çalıştım ama suçlu gibi görünmeden sormadım. Bunun yerine cahil numarası yaptım. Belki yeterince sinirlenirse bana anlatırdı.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum." "Dün, Addy!"

Yine ellerini başıma vurdu. Birkaç kişi durdu ama bizi birlikte görünce karışmak istememiş olmalı ki kimse yaklaşma zahmetine girmedi.

Tehlikede olup olmadığımı bilmek güzeldi.

"Dün hiçbir şey yapmadım. Eve gittim."

"Hayır, yapmadın. Sana söyledim, seni otoyola kadar *takip ettim*."

Kahretsin, bu hiç iyi değildi.

Bir, iki, üç. Bir, iki, üç.

Bu hiç de iyi değildi.

"Ama geri dönüp antrenmana gitmem gerekiyordu. Sana *on* tane mesaj attım ve tek aldığım cevap şu oldu,

Konuşmamız gerek!" Öfkeli sözlerini dolap kapısına bir yumruk daha atarak noktaladı.

"*Brandon!*"

Koridorda gürleyen ses bana o kadar tanıdık geliyordu ki, nerede olsa tanıyabilirdim.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen? Geri çekil! *Şimdi!*"

Brandon beni küçümseyerek bir aşağı bir yukarı baktı. "İşimiz *bitti*. Bu iş bitti, sürtüğ."

Tam o sırada Bay McKendrick aramıza girdi. Karşı duvarı işaret edip, "Kapa çenenini ve geri çekil!" diye emrederken beni fark etme zahmetine bile girmede. Kımıldı!"

Brandon koridorun diğer tarafına, kışının dolaplara çarptığı yere doğru geri geri yürürken gözleri benimkilerden hiç ayrılmadı.

"Sen orada kal ve sessiz ol, birazdan biraz konuşacağız. Diğer herkes sınıfına! Bu sizin sabah eğlence programınız değil."

Geniş omuzlarını karşımda görmek beni rahatlattı. Her zaman olduğu gibi, Mr. McKendrick Kendimi güvende hissettim, sanki hiçbir

şey bana zarar veremezmiş gibi. "İyi misin?"

Dönüp bana yaklaştığında yüzüne odaklandım. Dudağımı ısırırken beni sabitleyecek somut bir şeye ihtiyaç duyarak çantamın askısına dokundum.

"Evet, iyiyim," demeyi başardım.

"Tamam." Gözleri sessizce beni inceliyordu ve daha fazlasını söylemek istediğini ama söyleyemediğini anlayabiliyordum. "Bana burada ne olduğunu anlatmak ister misin?"

"O bir yalancı. Olan bu."

Öğretmenimin dişlerini sıkarken çenesinin gerildiğini gördüm. Omzunun üzerinden bakarak, kısık ama yine de yüzde yüz etkili bir sesle, "Sana sessiz olmanı söylediğimi sanıyordum. Bir dakika içinde *seninle* ilgileneceğim."

Brandon kollarını kavuştururken gözlerim onunkilere kilitlendi, önce benim konuşmama sinirlendiği belliydi.

Arkadaşlarından biriyle gizlice buluştuğumu, bunun da onu aptal ya da daha kötüsü yatakta kötü biri yapacağını düşünüyordu. Aramıza girenin bu *adam* olduğunu öğrendiğinde ne hissedeceğini merak ediyordum.

"Ne oldu burada?" Bay McKendrick bana bakarken sordu.

Ona Brandon'ın artık gittiğini söylemek istedim, ama söz konusu çocuğun kulak misafiri olup spekülasyon yapma riskini almak istemedim, bu yüzden umursamazca omuz silktim.

"Biz ayrıldık, o kızdı."

Bir an için gözleri yumuşadı ve Grayson aradan sıyrıldı, sonra hızla kenara itildi ve tarih öğretmenim yeniden ortaya çıktı.

"Başka bir şey
var mı?" "Ne
gibi?"

"Sana zarar verdi mi?"

Başımı salladım ve rahatsız bir şekilde ayaklarımın üzerinde kaydım. Hayır, Brandon bana zarar vermemişti ama ödümü koparmıştı. Sert davranması değil, *bizi* yakalamış olabileceği düşüncesi ve daha da önemlisi - beni takip etmeye devam edecek miydi?

"Hayır. Ben iyiyim."

Buna bir an bile inanmadığı belliydi ve tam daha fazlasını söyleyecekken sözü kesildi.

"Addison? Burada neler oluyor?"

Başımı sesin geldiği yöne çevirdiğimde Bayan Shrieve'in koridorda aceleyle bize doğru geldiğini gördüm. Üzerinde her zamanki eşofman altı yerine siyah kalem etek ve pastel mavi bir bluz vardı.

-Ve birden kendimi eski öğrencim gibi hissettim.

Cevap vermek zorunda kalmaktan kurtuldum çünkü onun yerine Bay McKendrick cevap verdi.

"Onunla bir sonraki dersine kadar yürür müsün lütfen? Ben Brandon'la biraz sohbet edeceğim."

Brandon'la konuşmasında endişelenecek bir şey olmadığını biliyordum ama bu endişemi durdurmadı ve otomatik olarak saatime bakmak için kolumu kaldırdım.

Hiç vakit kaybetmeden, sakinleştirici bir sesle söz verirken sesi sinirlerimi yarıdı: "Bir şeyin yok. Daha çok vaktin var. Bayan Shrieve ile git, tamam mı?"

Bana söyleneni yaptım ve koçuma doğru yürümeden önce kolumu indirdim. Grayson dönüp Brandon'ın önüne geçerken o da koluma dokunmak için uzandı.

"Haydi, Addison. Bay McKendrick işin aslını öğrenecektir."

Evet, öyle düşünmüştüm ama sorun şu ki, bu ifadedeki "o" oydu.

* * *

Genç bir çocuğa meydan okumak istemem yanlıştı ama bunu yumruklarımla çözme havasında olduğumu itiraf edecek kadar dürüsttüm.

Ama bu olmayacaktı. Şu anda, temel içgüdülerimi dizginlemem ve olmam gereken olgun bir yetişkin gibi davranmam gerekiyordu.

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup Brandon'ın duruşunu taklit ederek, "Ee," diye başladım. "Tüm bunların ne anlama geldiğini bana anlatmak ister misin?"

"Pek sayılmaz."

Cevap asık suratlıydı ve Brandon ayaklarına bakarken, ellerini Addison'ın başının yanına vurduğu görüntüyü unutmaya çalıştım.

"Bu gerçekten bir soru değildi. Dik dur ve konuşmaya başla, *şimdi*."

Brandon dolapları itti ve 1.80'lik bedenimden birkaç santim daha kısa olan boyuna göre ayağa kalktı. Bana defolup gitmemi söylemek istediği belliydi ama hiç şansı yoktu.

"Kavga ettik, tamam mı?"

"Açıkçası, ama neden bir kıza böyle davranmanın doğru olduğunu düşündün ki?"

"Ne gibi? Sert seviyor, kiminle sevişiyorsa ona sorun."

"Bu kadarı *yeterli* Bay Williams."

Brandon'ın gururu incinmişti. Omuzlarının çöküşünden ve bana bakmayışından bunu anlayabiliyordum ve işte bu, ağzına inen herhangi bir yumruk kadar etkiliydi.

"Bakın, ikinizin arasında ne olduğu umurumda değil." *Bu lanet bir yalan.* Bittikleri için çok mutluydum. "Önemsemediğim şey öğrencilerimin güvenliği. Kimseye bu şekilde davranmayacaksın. Beni duyuyor musunuz? Ve özellikle genç bir bayanı duvara çarpıp ona bağırmayacaksın, *asla*. Bir erkek böyle davranmaz. Kendinden utanmalısın."

Brandon gözlerini devirdi ve içimden *onu* bir dolaba çarpmak geldi.

"Uzaklaştırma alacaksın. Buna değdi mi? Eşyalarını topla. Müdür Thomas'ı ziyaret edeceğiz."

Çantasını almak için eğildiğinde bekledim ve "Her neyse" diye mırıldandığını duydum. "Neydi o?" diye sordum.

"Her neyse dedim. Çok seksi ama kafadan çatlak."

Kendimi hiçbir zaman şiddet yanlısı bir adam olarak görmemiştim ama Brandon'ın sözleri beynime işlediğinde, kırmızı bir pus kararımı bulandırdı.

O dolaplara yaslanana kadar iki adım ilerledim. Zar zor tanıdığım bir sesle, "Şu anda çeneni kapatman gerekiyor. Ana ofise gidene kadar tek kelime daha duymak istemiyorum ve uzaklaştırma cezanı bittiğinde Addison Lancaster'dan *uzak* duracaksın."

Brandon yutkunup başını sallarken gözleri büyüdü. Haddimi aşmıştım ama bana göre olağandışı görünecek kadar da değil.

"Kendimi ifade edebildim mi?" Soğukkanlı, hesaplı ve kendimce son derece ciddi bir tonda sordum.

"Evet. *Efendim*."

"Güzel."

Kenara çekilerek Brandon'ın önümden uzaklaşmasını izledim ve sessiz kalması gerektiğini anlamış olmasını umdum çünkü fiziksel tepki vermeden daha fazla bir şey dinleyebileceğimi sanmıyordum.

Brandon'ın şansına, mesajı almış görünüyordu. Ne yazık ki benim için, bu onun şüphelerini körükledi.

* * *

İşte...

"Bu gece haberleri izleyebilir miyim?" Doc'un yanından geçip ortak alana doğru ilerlerken soruyorum. "İzleyebilirsin ama aradığını bulamazsın."

Odanın hemen içinde duruyorum ve Pine Groves tesisinin diğer birkaç sakininin etrafta dolaştığını ve koltuklarda oturduğunu görüyorum.

"Peki neymiş o?"

Doktor sessiz bir düşünceyle beni inceliyor.

"Seni ne kadar iyi tanıdığımı unutuyorsun Addison. Cevapların peşindesin ama onlar hâlâ hiçbir şey bilmiyor."

"Öyle mi?" diye sorarken bir tutam saçımı kulağımın arkasına itiyorum. "Neyi?"

"Bir şey biliyor *musun*?"

Odanın içinde biraz daha ilerliyorum ama duyma mesafesinden çıkmadan önce, günlerimin çoğunu etrafında dönerek geçirdiğim adama dönüp bakıyorum. Ona burada olduğum sürece mükemmelleştirdiğim içi boş gülümsememi veriyorum. Bu benim *yeni* güvenliğim ve sonunda ona gerçeği söylerken hiçbir şeyi ele vermiyor.

"Hayır, hiçbir şey bilmiyorum."

Ama ben otururken *onun gittiğini* düşünüyorum.

Yirminci Bölüm

İşte...

On beş gün.

Kütüphane kapısının dışında durup bir an düşündüm. Doktor haklıydı. Dün geceki haberler bana hiçbir şey söylemedi. Tek bir şey bile. Ne kadar zamandır burada olduğum dışında.

Komik, daha çok on beş yıl gibi geliyor.

Alnımı tahtaya dayayıp gözlerimi kapatırken önümdeki kapı kolunu kavırıyorum. Kanın kulaklarımın etrafında hızla aktığını duyabiliyorum ve dürtüye boyun eğmemeye çalışıyorum ama işte orada

-Bir, iki, üç.

"Orada olduğunu biliyorum Addison," diye sesleniyor Doc'un sesi kapının diğer tarafından.

Nasıl? Burada olduğumu nereden biliyor?

"Saydığımı duyabiliyorum."

Kahretsin, sesli mi yapıyorum?

Kolu çevirip kapıyı iterek açıyorum ve Doc'u geçen gün oturduğum masada otururken buluyorum. Kapıyı arkamdan kapattım ve duvardaki saate baktım, saat öğleden sonra 3'tü, her zamanki toplantı saatimiz.

"İçeri gel, içeri gel." Beni öne doğru salladı.

Bugün neden benimle burada buluşmak istediğini bilmiyorum ama yaklaştıkça önünde açık duran iki büyük kitap görüyorum ve merakım doruğa çıkıyor. Boş koltuğa geçip oturuyorum.

"Burada ne işimiz var?" Başka bir şey söylemeyi planlamadığı belli olduğunda soruyorum.

Doktor koltuğuna geri oturuyor, parmaklarını ilk kitabın üzerine koyuyor ve bana dönük olana kadar çeviriyor. Aşağı bakıyorum ve mor başlıklı çiçeğin güzelce resmedilmiş bir resmini görüyorum ve ne olduğunu hemen anlıyorum. O da biliyor.

Bu tartışmayı bana ofisinde fotoğrafı gösterdiği gün yapmıştık. "Aconite."

Gözlerim onunkilerle birleşmek için yukarı kayıyor ve her türlü duygudan yoksun olduklarından emin oluyorum

-Ne de olsa benden almaya çalıştığı şey bu, bir yanıt. "Zehirler

Kraliçesi."

Sessizce oturup asıl konuya gelmesini bekliyorum. Konuyu tekrar açtığına göre bir amacı olduğu belli.

"Ama sen bunu zaten biliyorsun. Bana bunun ne anlama geldiğini söylemiştin?"

Kalbim göğsümün içinde gümbür gümbür atıyor. Sanki "anlamış" gibi parmaklarını şıklatarak, "Mücadele etmeden", işte buydu. Yani, onu yutan kişi ölmeden önce fazla mücadele edemeyecek."

Ne yaptığını biliyor. Zorluyor.

Beni dürtüklüyor, tepki vermemi bekliyor ve *lanet olsun*... neredeyse işe yarıyor.

"Avcıların bunu kurtları felç etmek için kullandığını biliyor muydunuz? Kurt banı adı da buradan geliyor. Doza bağlı olarak hızlı, neredeyse anında etki eder." Kitabı bana doğru iterken sessizce beni düşünüyor. "Ama senin de bildiğin gibi bazen birkaç saat sürebilir."

Ben önümdeki sayfaya bakarken o arkasına yaslanıp bekliyor. Gözlerimi kırıştırmaya çalışırken gözyaşlarımın oluştuğunu hissedebiliyorum.

Konuşmamı istiyor. Beni kırmaya çalışıyor.

Gözümden kaçan bir damla yaşı siliyorum ve elimi sayfanın üzerine koyuyorum. Çiçeğin resmine dokunuyorum ve sonra Doktor'un sabit bakışlarını arıyorum. İkinci kitabı bana doğru kaydırıyor.

"*Aşk Tanrısı'nın Öpücüğüyle Canlanan Psyche*. Duvarındaki fotoğraf bu. Saatin dışında yanında getirdiğin tek şey."

Gözlerim ikinci resme kayıyor ve sanat tarihi kitabındaki siyah-beyaz heykele bakarken her zamanki *tik, tik, tik sesini* duyabiliyorum.

Anılar içime doluyor ve kendime olan zayıf hakimiyetimi bastırmakla tehdit ediyor. Bir bakış, bir öpücük, yatıştıran bir ses fısıltısı...

"Addison?"

Doktor'a göz kırpıyorum. İfadesi yoğun, odak noktası değişmiyor ve Psyche'yi göstererek, "Eros onu canlandırdığında dudaklarında zehir yoktu," diyor.

İki elimi de geri çekip kucağında kavuşturuyorum. Ona söylemek, içimi dökmek istiyorum ama nasıl yapabilirim?

Sonra benden kopukmuş gibi gelen bir sesle, "Hayır, ama tam o sırada ona getirdi. aynı."

* * *

Geçmiş...

Saat üç buçuktu ve günün son zili çalmıştı. Çantamı aldım ve evime doğru yürüdüm. Araba. Grayson'la konuşmam gerekiyordu ve bütün gün fırsat bulamamıştım.

Onu her gördüğümde ya bir öğrenciyle ya da bir öğretmenle birlikteydi. Okulda ona bu konuda yaklaşmamın imkanı yoktu.

Brandon benim yüzümden uzaklaştırılmıştı. Suçlu hissetmemeye çalışıyordum ama o her konuda haklıyken bu çok zordu.

"Nasıl bir duygu? Herkesin önünde terk edilmek?"

Asitli sesiyle arabamın önünde durdum ve Jessica'nın peşimden geldiğini görmek için döndüm. Onunla uğraşacak havada değildim ama son zamanlarda iyice şirretleşmişti ve nedenini bilmiyordum. Belki de öğrenmemin zamanı gelmişti.

"Benimle sorunun ne?" Ben talep ettim.

Bana alaycı bir bakış atarken iki başparmağını da sırt çantasının askılarına sokmuştu. bitti.

"Oh, hiç bir şey, *Addy*."

"Evet, bu çok açık." Homurdandım ve çıkardığım ses kendi kulaklarıma bile çirkin geldi. "Eğer istiyorsan

Brandon, o tamamen senin. Umurumda değil."

Genç kızlar acımasız olabiliyor. Bunu bilmeliydim çünkü geçen yıl boyunca her zaman en nazik ben değildim.

"İzin verdiğin için teşekkürler. Biliyor musun, dünyaya geri dönme zamanın gelmişti. Görünüşe göre, sen Küçük Bayan Mükemmel *değilsin*. Bunu bilmek güzel."

"Öyle olduğumu hiç söylemedim."

Jessica'nın ağzı çirkin bir hırıltıya dönüştü. "Hayır, ama kesinlikle öyle davranıyorsun."

Bu gün bir türlü bitmek bilmiyordu. Her geçen saniye daha da boktanlaşmaya devam ediyordu. "Ne. Ne. Sen. İstiyorsun?"

"Herkesin senin gerçekte ne kadar utangaç bir ezik olduğunu görmesini istiyorum. Aynı eski

daha önce."

Tik, tik, tak.

Oraya gitmiyordu, değil mi?

İçimdeki öfke kabarıırken çantam kolumdan aşağı kaydı.

"Neyden önce, Jessica? Eğer bir sürtük gibi davranacaksan, bırak içindekileri döksün."

Bir kaşını kaldırdı ve sert bir kahkaha attı. "Daniel öldüğünden beri herkes senin etrafında dolanıyor. Hepimiz bunun senin hatan olduğunu biliyoruz. Ama bu iki yıl önceydi, zamanı-"

İşte o an oldu. Ona doğru atıldım, saçlarından bir tutam yakaladım ve onu kendime doğru çektim.

Sadece birkaç santim uzağındayken bağırdım, "Kapa çenen! *Sakin* onun adını söyleme."

Kolumu tırmaladı, tırnakları derime batıyordu ama ben bırakmayı reddettim. Ne cüretle onun adını ağzına alır?

"Sen delirmişsin!"

O haklıydı. O anda kendimi deli gibi hissettim. Ama arkamdan neler döndüğünü bilmem gerekiyordu.

"Kim söyledi bunu?" Saçını daha sert çekerek

sordum. "Bırak şu lanet saçımı!"

"Cevap ver bana," diye tısladım, kızgın bir kedi gibi tükürerek.

"*Brandon*. Senin bir ucube olduğunu söyledi! Seni siktiğinde sayılıyormuşsun."

Şok olmuş ve utanmış bir halde onu ittim ve arabaya yaslandım. Yüksek sesle mi saydım? *Kahretsin*, hep kafamın içinde olduğunu sanırdım.

"Sonunda *normal* birini becermek onun için iyi olmuş olmalı."

Son yumruğu mükemmel bir zamanlamayla gelmişti ve ben daha ne olduğunu anlamadan elim havalandı ve yanağına çarptı.

Jessica'nın ağzı şok olmak ya da üzülmek yerine çarpık bir gülümsemeye dönüştü. "*Zaman doldu,*

Addy. İlerleyin."

Bununla birlikte Jessica arabasına doğru yürüdü. O gözden kaybolurken gözlerim kamyonetine yaslanmış, yüzünde ciddi bir ifade olan adama takıldı.

Ne zamandır orada duruyordu?

Brandon'la birlikte açığa alınmak üzere olduğumu bildiğim için içimi çektim ve çantamı almak için eğildim. Şu anda Grayson'a bakmak bile istemiyordum. Kendimi yenilmiş hissediyordum ve gerçekten de herkesin düşündüğü gibi bir deli olduğuma inanmaya başlamıştım.

Bunu uzaklaştırılmak *için bilerek* mi yaptım? Brandon konusunda kendimi suçlu hissettiğim için mi? Bu noktada kim bilebilirdi ki?

Arabamın kilidini açtım ve tam onun yaklaştığını hissettiğim anda çantamı içeri attım. Yakın durmuyorduk ama sanki bana dokunuyormuş gibi hissediyordum.

"Bana bunun ne hakkında olduğunu söylemek ister misin?"

Her zamanki gibi sesi beni yatıştırdı ama yine de onunla yüzleşmeye cesaret edemedim. Kendimi bir çocuk gibi, onun *öğrencisi* gibi hissediyordum.

"Sadece beni rapor et ve bu işi bitir. Uzaklaştırılırım ve tüm bu berbat gün sona erer."

Tam arabama binmek üzereydim ki, eli tavana doğru hareket etti ve benim adım onunkinden düştü.

Dud

akla

r.

"Addison, bana bak."

Yer değiştirip bana söyleneni yaptığımda yüzümdeki ıslaklığı hissedebiliyordum. "Ne oldu?"

Gözyaşlarımı sildim ve başımı salladım. "Yok bir şey, sadece gitmem gerek. Annem öğrendiğinde beni öldürecek."

"Hey, konuş benimle. Anlaşma buydu, değil mi?"

Sonra güldüm ve etrafımıza bakındım. Görünürde kimse yoktu. "Hâlâ istiyorsan benimle sonra buluş. Sonra konuşuruz."

"Gelemem. Gidip babamı görmem gerek." "Lütfen?"

İçini çekti, hayal kırıklığına uğramıştı. "Nerede?" "Daniel'la birlikte olacağım."

Geri çekildi ve sordu, "Bu iş bitti mi? Jessica'yla burada ne oldu?" "Evet." "Emin misin?"

"Söylemek istediği şeyi söylediğine eminim."

"Müdür Thomas'ı görmen için seni içeri götürmeliyim, bunu biliyorsun, değil mi?" "Evet."

Yorgun yüzünü ovuşturdu. "Arabana bin ve eve git. Eğer rapor ederse, o zaman..." İddiasını desteklemesi gerektiği söylenmedi ama Jessica'nın bir şey söyleyeceğinden şüpheliydim.

Kolumdaki çizikler onun da bu işe dahil olduğunu kanıtlıyordu.

"Anlıyorum."

"Güzel. Şimdi git."

Arabama bindim ve uzaklaşırken dikiz aynamdan onun kayboluşunu izledim. Gerçekten söylenmesi gerekenler hakkında daha sonra konuşma şansımız olacaktı.

* * *

Hay sikeyim. Bugün daha iyiye gitmiyordu.

Addison'ın arabası otoparktan ayrılırken, önceliklerimin nerede olduğunu merak etmek zorunda kaldım.

Bu sabah Brandon'ı bir öğrenciyi tehdit ettiği için uzaklaştırmıştım ve bu öğleden sonra - şimdi mi? Otoparktaki bir kavgadan sonra Addison'ın gitmesine izin verdim.

Sikeyim.

Helene ön taraftan çıktığında neredeyse kamyonetime varmıştım.

Suçluların yakalandıklarında nasıl hissettiklerini hep merak etmişimdir ve attığı her adımda kendini bana daha da yaklaştırırken göğsümün sıkıştığını ve avuçlarımda terlediğini hissedebiliyordum. İşte buydu, *yakalanmıştım.*

"Grayson."

Daha çok yüzümü buruşturmak gibi gelse de gülümsemeye çalıştım ve o da bana gülümseyerek karşılık verdiğinde kalbimin etrafındaki yumruğun yavaşça gevşediğini hissettim.

"Seni yakaladığıma sevindim."

Güzel kelime seçimi. Bilerek mi söyledin?

"Öyle mi?" Gergin hissederek ve bundan nefret ederek sordum. Kendime olan güvenim nereye gitmişti? Nemli ellerimi ceplerime soktum ve rahat görünmeye çalıştım.

"Evet. Bu sabahtan sonra günüm kontrolden çıktı." Bu duyduğum en hafif ifadeydi.

"Acaba dışarı çıkıp yemek yemek ister misin? Biraz gevşeriz." Kahretsin, bana çıkma

teklif ediyordu. *Düşün, Grayson.*

"İsterseniz sadece arkadaş olarak."

Hızlı düşün.

Çantasının askısını kolundan yukarı doğru silkti ve benim tek düşünebildiğim Addison'ın da aynı şeyi sırt çantasıyla yaptığı oldu.

"Aslında ben de tam babamı ziyarete gitmek üzereydim."

Bu yalan değildi. Gidip onu ziyaret etmek üzereydim ki Addison onun yerine benimle buluşmak istedi.

"Oh," diye cevap verdi Helene ve yalan söylediğimi düşündüğünü anlayabiliyordum.

Belki bugün Oakwood'a gitmeden önce babamı görmeye gidebilirdim.

"Burada bir ailen olduğunu bilmiyordum."

"Evet," diye zekice bir cevap verdim. *Tanrım, kendine gel.* "Geri taşınmamın sebebi o. Pek iyi değil."

"Bunu duyduğuma gerçekten üzıldüm," dedi ve beni rahatlatmak için yaklaştı. Neden ona karşı hiçbir şey hissetmiyordum? Hissetseydim hayat çok daha kolay olurdu. Kolumdaki eline baktım ve sonra tekrar yüzüne döndüm.

"Konuşacak birine ihtiyacın olursa..."

"Tamam."

Sıkı bir sırtıış verdi. "Çünkü *çok* konuşkansın."

Kıkırdadım. "Özür dilerim. Sanırım aklım başka yerde."

Yanımdan geçti ama son anda durdu ve "Sabah Addy'yi rapor etmek için seninle gelmemi ister misin?" diye sordu.

Bir anda kalbimin etrafındaki sıkı yumruk geri döndü. Yüzümü ona döndüm ve ne düşündüğünü merak ettim ama her şeyi gördüğü açıktı.

Kavga, Addison'la konuşmam ve son olarak Addison'ın tepki vermeden gitmesine izin vermem -Öyleyse bu numara niye? Neden yemeğe davet ettiniz?

"Tabii. Sabah herkes için daha kolay olur diye düşündüm." Ne zaman böyle lanet bir yalancıya dönüştüm? Özellikle Brandon'la olan olaydan sonra. Addison'a bununla yarın ilgileneceğimizi söyledim."

Bir an sessizlik oldu ve on saniyeden çok on dakika gibi geldiğine yemin edebilirim. "Nasıl karşıladı?" Helene sordu.

"İyi değil."

"Bu onun koşu antrenmanını bozacak." "Evet."

Eminim."

Omuz silkti. "Oh iyi. Kuralları biliyor. Bu onları esnetmek istemediğim anlamına gelmiyor. Anlıyor musun?"

Bir cevap bile veremedim. Addison'la olan konuşmamı düşünmekle ve uygunsuz bir şey yapıp yapmadığımı hatırlamaya çalışmakla meşguldüm. Hayır, hiç sanmıyorum.

Ona istediğim gibi dokunmamıştım. Arabaya dokunduğumdan emin oldum.

"Çok yazık, beni gerçekten hayal kırıklığına uğrattı. Ailesinden bahsetmiyorum bile. Eyalette yarışamazsa çok üzülecekler."

Bir an için bu düşünceyi düşünür gibi oldu ve ben de Addison'ın kendisinden beklentilerini karşılayamadığı için hayal kırıklığına uğrayıp uğramadığını merak ettim. "Pekala, babanı ziyaret edebilmen için gitmene izin veriyorum."

"Teşekkürler. Minnettarım."

Helene arabaya doğru ilerledi ve kapıyı açıp benim olduğum yere bakarken

Ayakta durarak seslendi: "Sabah Müdür Thomas'ın ofisinde görüşürüz. Yedi kırk beş nasıl?"

Gülümseme numarası yaparak, "Mükemmel!" diye karşılık verdim.

Kapıyı kapattığında, yaklaştığından beri ilk gerçek nefesimi verdim ve Addison'a uzaklaştırma aldığını nasıl söyleyeceğimi düşündüm. Ailesi öğrendiğinde neler olacağını ve ödeyeceği bedeli biliyordum.

Mükemmel mi? Yakınından bile geçemezsin. Hayır, gerçekleşmeyi bekleyen bir felaketi dene.

Bölüm Yirmi Bir

Geçmiş...

Darülaceze tesisinin otoparkına girdim ve sessizce oturup bir hemşirenin yaşlı bir kadını ön kapıdan geçirdi.

İnsanlar buraya tek bir şey için geliyordu: dünyayı geride bırakmak. Ben de bu yüzden mi buradaydım? Şu anki dünyamı geride bırakmak için mi?

Kontrolümün olmadığı *bu* duygusal krizde kendimi kaybetmek, böylece başka türlü yaptığım korkunç seçimlerle yüzleşmek zorunda kalmamak için mi?

Başımı koltuğa yaslayarak gözlerimi kapattım. Kendime burada geçireceğim bir saatin onu ne zaman görebileceğim konusunda bir fark yaratmayacağını söyledim ve sonra Addison'ın arabasına binmeden önce bana nasıl baktığını hatırladım.

İlk kez yenilmiş gibi görünüyordu.

Kamyonetten inip kapıyı çarparak kapattım ve yanlış yönlendirilmiş bir öfkeyle girişe doğru hışımla ilerledim. Öfkeliydim ve ön kapıdan içeri girerken kızgınlığımın arttığını hissettim.

Eğer babam hastalanmasaydı, buraya hiç dönmemiş olacaktım. Bana daha önce söyleme zahmetine girseydi, ona daha erken ulaşabilirdim, onunla ilgilenebilirdim ve asla... asla *ne?* Denver'a geri mi taşındı? Yerel bir lisede iş mi bulurdu?

Addison'la tanıştın mı?

Odasının önünde durup duvara yaslandım ve elimi yüzümde gezdirdim.

Bana bak, suçlayacak birini bulmaya çalışıyorum. Adam gibi adam.

Hayatımı mahvetmeye karar vermem babamın suçu değildi. Bu sadece ve sadece benimdi.

Buna sahip çıkma zamanım gelmişti.

"Oh, Bay McKendrick. Sonunda biri sizi ele geçirdi."

Duvarı iterek babamın hemşiresini görmek için döndüm. Başımı iki yana salladım, bir an kendimi iğrenç bir şekilde düşünürken yakalandığım için rahatsız olmuşum.

"Hayır, özür dilerim. İşten sonra uğradım."

"Oh," diye onayladı.

Koluma dokunduğunda, gözlerinde sadece ölümden kaynaklanan bir sempati vardı.

Midem düğümlendi ve onun gittiğini anladım. "Ne zaman?"

"Yaklaşık on dakika önce. Size ulaşmaya çalıştık ama..." *Ama* okulda oyalanıyor, Addison'a göz kulak oluyordum. Onu dakikalarla kaçırmıştım... sadece dakikalarla.

"Tamam," diye mırıldandım, başka bir şey söyleyemiyordum.

"Özür dilerim. Buraya ziyarete geldiğinizi düşündüğünüzde bunun bir şok olduğunun farkındayım." Şok olmuşum. Birkaç saniye önce babama öfkeliydim ve şimdi? Şimdi ölmüştü. "Evet," diyebilirdim. Bana söylediği şeyi hâlâ aklım almıyordu. "Huzurluydu. Öldüğünde uyuyordu."

Huzurlu.

O huzur içindeydi, ben ise bir tür cehennemdeydim.

"Onu görebilir miyim? Taşındınız mı-?"

"Hayır," diye nazikçe araya girdi. "O hâlâ içeride."

Odanın kapı kolunu çevirdi ve kapıyı bir aralık iterek açtı. "Senin için arayabileceğim biri var mı?"

Yanından geçerken pencerenin yanındaki tek yatağı gördüm. "Hayır. Kimse yok."

"Tamam. O zaman acele etme ve hazır olduğunda bana haber ver."

Arkama bakmadan babamın yattığı yere doğru yürüdüm. Oda sessizliğiyle boğucuydu ve yaklaştıkça birinin pencereyi açtığını fark ettim. Bazılarının pencereyi açarak ruhu özgürleştirdiğine inandığını biliyordum. Acaba onunkini de özgürleştirmiş miydi?

Yatağın yanına oturdum ve elini tuttum. Dokunduğumda serindi ve üzerine eğildiğimde bir damla gözyaşının aktığını hissettim.

Denver'a veda etmek için eve dönmüştüm ve bir şekilde bunu da berbat etmeyi başarmıştım. *Tanrım*, amaç duygum boka *sarmıştı*.

Vücudum titrerken "Özür dilerim," diye özür diledim. "Tanrım. Çok özür dilerim."

Bu adamı her şekilde hayal kırıklığına uğrattım. Bana aşıladığı tüm ahlaki kuralları çiğnemekle kalmadım, bana en çok ihtiyaç duyduğu anda onu hayal kırıklığına uğrattım.

Kahretsin, ben hiçbir mutluluğu hak etmiyorum.

Başımı kaldırıp pencereden dışarı baktım, kendi kaçışımı arıyordum ama korkunç seçimlerimden kaçış yoktu. Onlar yapılmıştı.

Yapabileceğim tek şey... onları *yapmaktan vazgeçmek* miydi? Bu mümkün müydü?

Güneş yer değiştirmiş ve yavaş yavaş batmaya başlamıştı. Şimdi odaya giren ışınlar, babamın yatağının yanındaki çekmecelerin üzerinde duran parlak bir şeye çarpıyordu.

Elini bırakarak ayağa kalktım ve ne olduğunu görmek için ona doğru ilerledim. Orada, düz bir yüzeyin üzerinde, tek bir kâğıt yaprağının üzerinde duran bir kalem vardı. Ortasına karalanmış bir alıntı vardı.

Nietzsche.

Babam her zaman onun eserlerinin hayranı olmuş ve yazma sevgisini bana aktarmıştı. Notu elime aldım ve yazdığı kelimelere dokundum.

Gri,

"Sevgiyle yapılanlar her zaman iyinin ve kötünün ötesinde yer alır.

Anlıyorum.

Baba

Notayı yumruğumda sıktım ve ağzıma götürdüm, kendimi tutmaya çalışıyordum. Bana *hâlâ* bir şeyler öğretiyordu ve ben burada *hâlâ* onun derslerinden bir şeyler öğrenmeye çalışıyordum.

Gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırırken, kâğıdı cebime soktum ve bir kez daha çekmecelerin üzerinde duran kalem gözüme çarptı. Elime aldığımda, onun eski sadık kalemi olduğunu fark ettim.

Bir öğretmen olarak, her zaman yazacak güzel bir şeylere sahip olmakla övünürdü ve bu ona 50. doğum günü için verdiğim kalemdith.

Güzel bir altın kaplaması olan siyah renkteydi ve yan tarafına baş harfleri kazınmıştı-G.M.
-Tıpkı benimki gibi.

Onsuz hiçbir yere gitmezdi ve şu andan itibaren ben de gitmeyeceğim.

* * *

İşte...

Tik, tik, tak.

Son otuz dakikadır Doktor'un ofisinde oturuyorum ama tek kelime etmedi.

Genelde sessizlikten keyif alırdım ama bugün bu beni endişelendirmeye başladı.

Nedir bu? Yeni bir taktik mi?

Eğer öyleyse, eskileri daha çok sevdiğimi itiraf etmek beni şaşırttı. Bu sessizlik sinir bozucu.

Dün kütüphanede Colorado'daki flora ve faunayı tartışacağımızdan neredeyse emindim ama şu ana kadar hiçbir şey olmadı.

Kalemine dokunma alışkanlığım ve ona odaklanma konusundaki yeni meşguliyetim dışında hiçbir şey.

Rahatsız ediciydi. Müdahaleciydi. *Tanıdık*ti.

"Kaleminizi görebilir miyim?"

Sessizliği ilk bozan ben oluyorum ve Doktor'un gülümsemesi yavaşça beliriyor. "Neden? Sadece bir kalem."

Gözlerim onunkileri buluyor ve ona sesleniyorum.

"Yalan söylüyorsun." "Söylüyor muyum?"

"Evet."

Doktor omuz silkerek kalemi uzatıyor ve şöyle bir bakıyor. Ben de gözlerimin siyah ve altın renkli kılıfın üzerinde gezinmesine izin verdim. Keşke diğer tarafını da görebilseydim.

Tik, tik, tak.

"Yalan söylediğimi nereden biliyorsun?"

"Bir hastaya yalan söylemeniz etik değil mi?"

"Yalan söylediğimi nereden *biliyorsun*?"

Sinirlenmeye başlayınca gözlerimi deviriyorum ve ayağa kalkıyorum.

"Sadece yapıyorum." "Nasıl?"

Kollarımı kavuşturuyorum ve

konuşmayı reddediyorum. "Addison?"

"Ne?" Bunun düşündüğüm şey olup olmadığını ve daha da önemlisi Doktor'un neden

o.

"Bana güvenmelisin."

Doc'un ayağa kalkıp kalemi bana uzatmasını izliyorum. Ona uzanıyorum ve *sanki* burada benimle odada.

Buraya geldiğimden beri ilk kez saatin gürültülü tik takları duruyor. Dikkatle kalemi kaldırıp çeviriyorum ve yan tarafına kazınmış *G.M.*'yi görüyorum; aniden odadaki en gürültülü şey kalbim oluyor.

* * *

Geçmiş...

Mezarlığın kapısından içeri girip adımımı attığımda güneş nihayet batmıştı. yeşil çimlerin üzerine düştü. Bir gün içinde her şey son derece karmaşık hale gelmişti.

Mezar taşlarının arasında hızlı adımlarla yürüdüm, kenarlarda filizlenen çiçeklere basmamaya dikkat ettim.

Brandon beni takip etmişti... *bizi* takip etmişti. Ya antrenman için geri dönmeseydi?

Hareketlerim sadece pervasızca olmakla kalmıyor, Grayson'ın özgürlüğünü de tehlikeye atıyordu. Tek bir yanlış hareketinde kariyeri biterdi, hapse gireceğinden bahsetmiyorum bile. Benim yüzümden her şeyini kaybedebilirdi.

Ondan bunu istemeye hakkım olduğunu bana düşündüren neydi?

Doktor bana her zaman *tek bir seçimin bir zamanlar yürüdüğü tüm yolu değiştirebileceğini* söylerdi. Bahsettiği şey bu muydu?

Belki de doğru seçimi yapmamın, yani veda etmemin zamanı gelmişti.

Bencil olmamayı seçebilir ve Grayson'ın artık bir zorunluluk olarak hissettiği şeyden kurtulmasına izin verebilirdim.

"Addison?"

Gecenin içinden gelen derin ses, benimle burada buluşmasını söylediğim adama ait değildi. Hayır, önümde duran adam ailemden biriydi.

"Baba... Burada ne yapıyorsun?" *Ve ne zaman gidiyorsun?*

"Neden burada olduğumu sanıyorsun?" diye sordu, başını çevirip oğlunun yattığı yeri işaretleyen taşa bakarken sesi tiksintiyle doluydu.

"Özür dilerim. Aptalca bir soruydu."

"Evet, öyleydi," diye onayladı ve kolunu kaldırarak şişeyi getirdi.

Viski. Acısını dindirmek istediğinde başvurduğu şeydi. Beni bir psikiyatriste gönderdiler ama ihtiyacı olmadığına yemin etti.

İçki daha ucuzken neden doktora gidelim?

"Ben gideyim o zaman."

"Hayır," diye cesaretini kırdı. "Kal. Her gün özür dilemelisin."

Sanki bana tokat atmış gibi başımı geriye attım. "Buraya özür dilemeye gelmedim." Bir salınımla döndü ve bana nefretle tükürdü. "Özür dilemelisin."

Bu üç küçük kelime bu kadar hasara yol açmamalıydı ama Brandon ve Jessica'dan sonra, genellikle bir şekilde dikişli tuttuğum yarayı derinlemesine kestiler.

"Özür dileyecek *bir şeyim* yok," diye vurguladım, kendime Doktor'un her zaman söylediği şeyi hatırlatarak

Ben.

Gitmek için döndüm ve sadece iki adım atmıştım ki bir el beni tutarak durdurdu.

Bileğimi. Beni etrafında döndürdü ve yüzünü yüzüme yaklaştırmadan önce beni kendine çekti.

Beni temin ederken nefesindeki alkol kokusunu alabiliyordum: "Üzülecek çok *şeyin* var. Toprağın altında olması bile senin suçun."

Kolumu kurtarmaya çalıştım ama babamın tutuşu daha güçlüydü. Yarın morluklarım olacağını biliyordum.

"Evet, *Addison*. Senin sayende."

İnkâr edercesine başımı salladım. "Bırakın

beni!" "Gerçeği duymak zor, değil mi?"

"Beni incitiyorsun!"

"Hayır. *Hayır*. Canım yanıyor!" diye bağırdı ve sesindeki azap belirgindi. Avuç içi yanağımla buluştuğunda ve elinin tersi yukarı kalkarken dudağımı yakaladığında bu hemen unutuldu. Gecenin içinde yankılanan çatırtı, yeni kanayan dudağımın acı veren zonklamasıyla aynı tempoda devam ediyor gibiydi.

Bana daha önce de vurmuştu ama hiç kimsenin görebileceği bir yere vurmamıştı.

Daniel'e olanlar için benden nefret ediyordu, ben de dönüştüğü şey için ondan nefret ediyordum.

Kontrolsüzce hıçkırarak, bir zamanlar taptığım o yüze baktım ve ona "Ben de acı çekiyorum" diyebildim.

Beni sert bir itişle bıraktığında tökezleyerek geri çekildim ve nefesinin altında tısladığını duydum. "Beni rahat bırak. Burada yetişen lanet çiçekler kadar zehirlisin."

* * *

İşte...

"Babam," diyorum gözlerimi kalemin üzerindeki oymadan ayırırken. "Babanın bununla ne ilgisi var? Anlamıyorum."

Tabii ki bilmiyor. Bunun kime ait olduğunu bildiği çok açık ve o kişi babam *değil*.

Bir adım geri çekilip sandalyeye oturuyorum, sanki beni iyileştirecekmiş gibi elimdeki şeyi sıkıca tutmaya devam ediyorum.

Sahibi olan adam gibi.

"Bunu ilk gördüğüm gece," diye söz konusu nesneyi kaldırıyorum, "babam yüzünden oldu. İçmeyi nasıl sevdiğini hatırlıyor musun?"

"Evet, biliyorum," diye onaylıyor Doktor ve tekrar yerine oturuyor. "Ne oldu? Anlat bana Addy." Ağzımda küçük bir gülümsemenin belirttiğini hissediyorum. "Bana uzun zamandır Addy demiyorsun." "Addy uzun zamandır burada değil."

O haklı. Çoktan gittiğini sanıyordum. Meğer sadece saklanıyormuş.

"Daniel'e olanlardan hemen sonra babam içmeye başladı. Bunu biliyorsun, birlikte yaptığımız seanslarda sana söylemiştim."

"Evet, hatırlıyorum. Hiç evde olmazdı. Geç saatlere kadar dışarıda kalır, içer ve ertesi sabah sen ve annen gittikten sonra geri gelirdi. Sorunlarından ve hayatındaki insanlardan kaçmanın kolay yolu."

Kalemi göğsüme doğru çekip kalbime dayıyorum. "O bir canavar."

"Yas tutuyor."

"Umurumda değil" kelimelerini ağzımdan tükürür gibi çıkarırken içimdeki öfkeyi hissedebiliyorum.

aşağılık.

"Evet, biliyorsun," diye sabırla işaret ediyor Doktor. "Aksi takdirde, bu kadar kızgın olmazdın. Sorun değil

Bunu kabul et."

"*Canavarlarla savaşan* kişi, bu süreçte bir canavara dönüşmemeye dikkat etmelidir' -sanırım bu dersin amacını kaçırdım."

Doktor dirseğini sandalyeye koyar ve bu ifade üzerinde düşünüyormuş gibi çenesini ovuşturur.

"Nietzsche, bu ilginç bir seçim. Dersin amacını kaçırdığınızı söylüyorsunuz. Bir ders Grayson sana öğretiyor muydu?"

"Bir hayat dersine ne dersin?" "Gerçeğe ne dersin?"

Kalemi kucağıma indiriyorum ve cevap vermeden önce üst kısmını parmaklarımın arasında çeviriyorum.

"O gece babamla dövüştüm ve şimdi lanet olası bir kafese kapatıldım - sanırım sonunda canavar ben oldum."

* * *

Geçmiş...

Olabildiğince hızlı koşarak çimlerin üzerinden geçtim ve yola çıktım. Hızla koştum. Otoparktan geçip tam kapıları aşmak üzereydim ki bir kamyon yoldan çekildi. Farlar beni kendi berbat reality şovumun yıldızı gibi aydınlattı.

Grayson.

Yan tarafa, spot ışıklarının dışına fırladım ve saklanacak bir yer aradım. Geçmesini bekledim ama beni görmüş olmalıydı çünkü motor gürleyerek durdu ve farlar söndü.

Bir sonraki duyduğum şey kamyonun kapısının açılmasıydı ve sonra onun çizmeli ayakları yere çarptı. "Addison?"

Giriş kapısının taş sütunlarındaki küçük oyuya girdim ve kendimi tutmaya çalıştım. Titriyordum ve dudağımın titrediğini hissedebiliyordum, bu yüzden kesik yeri ısırdım, gözyaşlarımla savaşmaya çalışırken acıdan irkildim.

"Addison?" diye seslendi gecenin içinde, tıpkı buraya ilk gelişimizde olduğu gibi. Beni bu şekilde, ezilmiş halde göremezdi, bir daha *asla*.

Bir kolumu belime doladım ve diğerini ağzıma bastırdım. Bunu ona yapmaya devam edemezdim. Onu hayatım olan bu felaketin içine çekemez ve beni iyileştirmesini bekleyemezdim.

Doktor bunu bile yapamıyordu, o yüzden Grayson'dan bunu istemek adil değildi. Bu kadar bencil olmayı bırakmanın zamanı gelmişti.

"Konuşmamız gerek," diye fısıldadı gecenin içine. "Nereye gittin?"

Kabul ettim, konuşmamız gerekiyordu ama şimdi değil. Orada saklanmış bir şekilde dururken, ilk kez gitmesini umdum.

İhtiyacımı anlamış olmalıydı çünkü bir sonraki duyduğum şey bir küfürdü ve ardından ayakları hareket etmeye başladı. Kamyonun kapısının açıldığını duydum ve saklandığım yerden çıkmadan önce arabayı geri çekip uzaklaşmasını bekledim.

Eve gitmek için kapıdan geçerken yolda bir şey gördüm.

Süslü görünümlü bir kalem di.

Elime aldım ve kasketin altın süslemesinin etrafında *Mont Blanc* yazdığını gördüm. Yan tarafında, el yazısıyla kazınmış *G.M.* harfleri vardı - kamyonundan düşmüş olmalı.

Ayağa kalktım ve onu kotumun cebine soktum, içimi bir sükûnet duygusunun kapladığını hissettim. O yanımda olmasa ve dudağım patlasa bile, ondan bir parçanın yanımda olduğu düşüncesi acımı hafifletti.

Bu gece bununla rahatlayacak ve yarın onu serbest bırakacaktım - bunu ona geri verdiğimde.

Yirmi İkinci Bölüm

Geçmiş...

Ertesi sabah aynanın karşısına geçtiğimde her zamanki halimden eser yoktu. Saçlarım dağılmıştı ve dudagım yarılmış, şişmiş ve morarmıştı.

Bu kapak artık yıpranmıştı. Kenarları yırtılmıştı.

Kapaticıyı kaptığım gibi açtım ve iyi bir kapaticı olmasını umduğum şeyi uygulamaya başladım ama on dakika sonra daha iyi görünmüyordu. Saçlarımı dağınık bir şekilde toplayarak bariz kusuru gizlemeye çalıştım ama hiçbir şey onu gizleyemedi. Alt dudagım bariz bir şekilde göze batıyordu.

Annem mutlu olmazdı.

Belki daha sessiz olursam ondan kaçabilir ve gerçekte ne olduğu hakkında yalan söylemek zorunda kalmadan idare edebilirdim. Nasıl olsa gerçeğe inanmayacaktı; inkâr güçlü bir duyguydu.

Odamdan çıkarken okul ceketimi elime aldım ve Grayson'ın kalemini gördüm. Onu kaptım ve eteğimin cebine koydum.

Bugün onunla konuşmam gerekiyordu ve bu mükemmel bir bahaneydi.

* * *

İşte...

Ertesi sabah doktorun ofisinin önünde dururken, planlanan seansım için erken geldiğimi fark ediyorum. Dün gece hiç uyumamıştım. Zihnim çok meşguldü. Dikkatim dağılmıştı.

Bana güvenmelisin.

Neden? Neden ona güvenmem gerekiyordu?

Grayson'la geçirdiğim o son günleri ve Doc'la şu anki seanslarımı düşünüp duruyorum.

Hiç karşılaştılar mı? Doc kalemi nasıl aldı?

Dün gece bunu düşünmekten başka bir şey yapmamıştım. Tüm bunlar ne anlama geliyordu?

Koridorda dikilerek hiçbir cevap alamayacaktım.

Vuruyorum -bir, iki, üç- ama bu sefer yüksek sesle saymadığımdan emin oluyorum.

Hareketlerimin farkındayım.

"Evet? Girin."

Doktorun sesi odunların arasından süzülüyor ve endişenin beni ele geçirdiğini hissediyorum. Aradığım cevapları gerçekten istiyor muyum?

Kapıyı itip açtım ve içeri baktım.

Seanslarımızın aksine, Doktor bana bakmıyor. Arka duvara yaslanmış masasının üzerine eğilmiş, bir günlük yazıyor. Günlük tutması beni şaşırtmadı. Eski moda birine benziyor.

"Addy?"

Kapıyı kapatıp odaya doğru bir adım daha atıyorum.

"Ben olduğumu nereden anladın?"

Kalemini yere bırakıyor ve deri koltuğunu bana doğru çeviriyor. "Nasıl kalabildin

uzakta?

"Kaşlarımı çatarak yaklaşıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Doktor elimdeki kalemi işaret ediyor. "Dün gece bunu ne kadar düşündün?" "Hiç durmadım."

"Aynen öyle."

Kafam karıştı, ellerimi kaldırdım, öyle *mi*?

Doktor ayağa kalktı ve masasının etrafından dolaşarak önümde durdu. "Konuşmaya hazır mısın?"

Birkaç yıl önce babamın yerine geçen adama bakıyorum. O, babamın

Hayatımda gerçekten güvendiğim tek kişi olduğunu keşfediyorum.

Omuz silkiyorum, hâlâ bilgi verme konusunda yüzde yüz kararlı değilim. "Benden ne istiyorsun Addy?"

"Bunu nasıl aldığını bilmem gerek."

"Bu kolay," diye cevaplıyor. "Grayson verdi onu bana."

* * *

Geçmi

Ş...

Okula rekor sürede geldim. Erkenciydim.

Arabamı park ettikten sonra dışarı çıktım ve etrafı taradım. Henüz burada değildi. Bu iyi bir şeydi.

Kot eteğimi düzelttim ve aceleyle içeri girerek ana binaya doğru ilerledim. ile

Göz temasından kaçınmak için başımı öne eğdim ve ilk dersime doğru hızlı adımlarla yürüdüm.

"Addison, seninle bir dakika görüşebilir miyim?"

Kesildi.

Bayan Shrieve. Harika. Tam da bu sabah ihtiyacım olmayan şey.

Koridorda durdum ve ona bakmak için döndüm. Yüzümü gördüğünde gözleri kısıldı. Ortadan kaybolmak isterdim ama kapana kısılmıştım ve kolunu kaldırdığında otomatik olarak irkildim.

"Bunu sana kim yaptı?" diye sordu yumuşak bir sesle, sonra koridorun kenarına çekildi ve benim takip et.

"Önemli bir şey değil," dedim, konuya girmek istemeyerek.

Tarih sınıfıma gidip Bay McKendrick'i beklemek istedim. Dersi bitiriyor olabilirdim.

Ama şu anda kendimi endişeli hissediyordum ve beni sakinleştirebilecek tek kişi oydu.

"Kesinlikle hiçbir şey *değil*." Bayan Shrieve derin bir nefes aldı ve sonra iç çekerek bıraktı.

"Dün Jessica ile tam olarak ne oldu?"

Lanet olsun, dünü biliyor muydu?

Grayson ona söyledi mi?

"Hiçbir şey," diye aceleyle cevap verdim, kendi kendime *lütfe bu işin peşini bırak* diye düşündüm.

"Addison? Konuşmaya başlamalısın. Son zamanlardaki davranışların... Bu sabah uzaklaştırma alacağının biliyorsun, değil mi?"

Annemin *bu* habere vereceği tepkiyi düşününce midem düğümlendi. Ellerini kullanmıyor olabilirdi ama iş hayal kırıklığını göstermeye geldiğinde en az babam kadar acımasız olabiliyordu.

"Eğer bana söylemeyecekseniz, belki Müdür Thomas'la konuşursunuz. **H a y d i**, Bay.

McKendrick bizimle orada buluşacak."

İhanet.

Adını söylediği anda hissettim.

İşin bu noktaya gelebileceğini bana söylemiş olması önemli değildi. Duygu yine de oradaydı. Sessizce takip ettikten sonra ana ofise girdiğimizde durdum, ofis boştu. Orada değildi.

Duvardaki saate bakan Bayan Shrieve'in bakışlarını takip ettim: Sabah 8.

"Burada bekle," diye talimat verdi ve Müdür Thomas'ın sekreteri Bayan Howard'a doğru ilerledi.

Öfkeyle elimi cebime attım ve kalemimi ikiye ayırmak istercesine kavradım. Başındaki çarpıntı, genelde *ondan* gördüğüm sakinliğin öfkeye dönüşmesinden kaynaklanan endişemden kaynaklanıyordu.

İhaneti dudağımdaki yaradan daha derindi.

"Görünüşe göre sen ve ben kaldık, Addison. Bay McKendrick bugün burada olmayacak." Ayağa kalktım ve Bayan Shrieve'in durduğu yere doğru ilerledim.

Bunu bana neden yapmıştı? Neden beni bununla yüzleşmek için yalnız bıraktı?

Müdürün büyük masasının önüne oturdum ve arkasındaki kel adamla yüz yüze geldim.

Koridordaki saatin sesi daha da yükseldi ve kulaklarımdaki çınlamayı bastırdı.

Tik, tik, tak.

Tüm sakinlik hissi kaybolmuştu.

Beni burada bırakmıştı ve o zaman gerçekten *yalnız* olduğumu fark ettim.

* * *

İşte...

"Ne demek Grayson sana *verdi*?"

Doktor otururken, "Neden oturmuyorsun Addy?" diye sorar.

"Oturmak istemiyorum!"

Histerinin beni ele geçirmeye başladığını hissedebiliyorum ama ne bekliyordu ki? Başından beri...ne?

"Grayson'ı tanıyor

muydun?" "Oturun lütfen."

Kıçımı her zamanki koltuğa yerleştirerek, mantıklı gelen tek şeyi mırıldanıyorum. "Sen ve o... benim hakkımda konuştunuz mu?"

"Hayır."

Yerimde duramayarak ayağa fırlıyorum ve kalemi ona doğrultuyorum. "Bu kadar gizemli olmayı bırak."

"*Dürüst* olacağım. Asıl gizemli olan sensin," diyor Doc ve duvar takvimine bakıyor. "On altı gündür."

"Ne kadar zaman geçtiğini

biliorum." "Biliyor

musun?"

"Evet!" Elinde olduğunu düşündüğüm cevapları alamamanın hayal kırıklığıyla bağırıyorum. "Benimle bir yetişkin gibi konuşmaya başlamaya hazır mısın? Bana güvenmeye?" Bir ileri bir geri volta atarak başımı sallıyorum.

Bir keresinde bu konu hakkında kimseyle konuşmayacağıma söz vermiştim. Bunu yaparsam sevdiğim tek insanı mahvedebileceğimi biliyordum.

Ama o kişi gittiğinde ve ben yapayalnız kaldığımda bu, tutulmamış bir söz sayılır mı?

* * *

Geçmiş...

Beş günlüğüne uzaklaştırıldı.

Annem iş yerinden aranmış ve hemen eve gitmem emredilmişti. Annem

Bu gece benimle anlaştı.

Arabama doğru koştum ve yaklaştığımda ön camda sileceklerin altında bir not olduğunu fark ettim. Notu elime aldım ve kâğıdı açtığımda şu kelimeleri gördüm: Bir, iki, üç, ucube kalın harflerle yazılmıştı. *Jessica*.

Buruşturdum ve arabanın kilidini açarak içeri girdim. Pistte koşuran çocuklara baktım ve öfkeyle kapıyı kapattım.

Okuldaki atletizm yılını ve herkesin beklediği yıldız olma yolundaki mükemmel koşum sona erdi. Müdür Thomas bana çok çalışırsam bunu telafi edebileceğimi ve hâlâ yarışabileceğimi söylemişti ama bu noktada tek yapmak istediğim pes etmektir.

Arabayı çalıştırdım ve eve gitme niyetiyle otoparktan çıktım. Ancak, varacağım yer orası değildi.

* * *

Bugün iş yoktu.

Bütün gece yatağımda uzanmış, tavana bakmış ve her şeyin tam olarak nerede yanlış gittiğine karar vermeye çalışmışım. Yönümü gerçekten kaybettiğim ve geri dönemediğim an ne zamandı? Bu süreçte bana en yakın adamı hayal kırıklığına uğratmayı başardım.

Tek hatırladığım onu ilk gördüğüm andı.

O zamandı.

Babam yazmıştı, *anlıyorum*, ama nedense yazarken aklından geçenin bu olduğundan şüpheliydim. Muhtemelen aşkı büyük ölçekte düşünüyordu, oğlunu parmaklıklar ardına atabilecek bir ölçekte değil.

Bir şeylerin değişmesi gerekiyordu. *Benim* değişmem gerekiyordu.

Bu sabah okula gitmek yerine tamamen başka bir yere gitmişim.

Eve döndükten sonra duştan yeni çıkmışım ki kapım gürültüyle çalındı. Bir kot pantolon giydim ve ellerimi ıslak saçlarımda gezdirdim. Bugün insanlarla uğraşmak istemiyordum.

Kapıyı açmadan önce gözetleme deliğiyle uğraşmadım.

Onu gördüğüme şaşırمامam gerekse de, önümde kaşlarını çatmış bir şekilde dururken nasıl görüldüğüne şaşırdım. Saçları yüzünün her tarafına dağılmıştı ve alt dudağı şişmiş ve yarılmıştı. Dün öğleden sonra benden uzaklaşan kıza hiç benzemiyordu.

Kapıyı yumruklayarak ona gitmesini söylediğimi hayal etmeye çalıştım. Geleceğimde onu düşünmeyeceğim ve nerede olduğunu, nasıl olduğunu, daha da kötüsü kimi sevdiğini merak etmeyeceğim bir zamanı hayal etmeye çalıştım. Bunun yerine kenara çekildim ve Addison hışımla evime girdi.

Havadaki gerginlik hissediliyordu.

Dün gece ona tek bir amaçla gitmişim, bunu sona erdirmek. Kendimizi kaptırdığımız bu çılgınlığı durdurmamız gerekiyordu ama şimdi karşımda dururken tek düşünebildiğim ona son bir kez dokunmaktı.

* * *

Eve dönerken Grayson'ı ya da bugün aklıma geldiği şekliyle *Bay McKendrick*'i unutmaya kararlıyım.

Hangi cehennemdeydi?

Ortadan kaybolmadan *önce -tabii, onu açığa alın- diyecek* kadar uzun süre aramak saçmalıktı.

Bu korkakların çıkış yoluydu ve evin yarısında kendimi U dönüşü yaparken buldum.

Her zamanki yerime park ettim ve ön kapısına doğru ilerledim. Kapıyı üç kez çaldım ve öfkemi dizginlemeye çalışarak her şeyi bitirip oradan çıkmaya karar verdim.

Ancak, ön kapı açıldığında ve karşımda sanal bir yabancı durduğunda bu karar pencereden uçup gitti. Dün geceyle bu sabah arasında bir zamanda Grayson değişmişti.

Alışkın olduğum uzun saçları gitmiş, yerine öğretmenimin temiz kesimli bir versiyonu gelmişti. Çenesindeki kirli sakal hala tanıdık geliyordu ve o kenara çekilip ben onun yanından içeri daldığımda, ona ikinci kez bakmaktan kendimi alamadım. Bu değişiklik o kadar beklenmedikti ki neredeyse öfkemi bastıracaktı ama sonra gözleri dudağıma kaydı ve ben de boktan sabahımı hatırladım. Kendimi herhangi bir meraka karşı çelikledim ve bunun yerine iki silahı da ateşledim.

"Bu sabahki de neydi?" "Bu sabah mı?"

"Evet. Biliyor musun? Açığa alındığım zaman."

Grayson bana yaklaşmadan önce kapıyı kapatıp kilitledi. İlk soruma cevap vermeden beni inceledi ve "Yüzüne ne oldu?" diye sordu.

"*Bana* ne oldu?" diye sordum, sesim her notada daha da yükseliyordu. "*Sana* ne oldu böyle?"

Beni geçip evin içinden mutfığa doğru yürürken hiçbir şey söylemedi. Ben de sessizce onu takip ettim, çünkü öyle yapacaktı ve bekledim. Üst dolaplardan birini açtı ve bir şişe alkol çıkardı.

Babamı hatırlayınca bir adım geri çekildim. Döndü ve itiraz edilmeyecek bir ses tonuyla tekrar sordu: "Yüzüne ne *oldu*?"

Dudağıma dokundum, yüzümü buruşturdum ve "Babam" diye cevap verdim.

"Bunu *baban* mı yaptı? Ne zaman? Dün gece mi?" Durakladı ve şişeyi tezgâhın üzerine koydu. Bana doğru yürüdü, başparmağıyla alt dudağıma hafifçe sıyırdı ve "Onu ihbar etmelisin Addison. Yoksa ben ederim. Ne ironi ama."

"Ne demek istiyorsun?"

"Babam dün öldü. Bu yüzden işte değildim."

Sözlerini öyle bir kopuklukla söylüyordu ki sanki bir yabancından bahsediyor gibiydi. Eğer ondaki dramatik değişim olmasaydı, umursamadığımı düşünebilirdim.

Ancak durum böyle değildi ve her şeyi bir araya getirmeye başladığımda... bu sabah ortalıkta görünmemesi, görünüşündeki fiziksel değişim ve tezgahın üzerinde duran alkol... Grayson'ın kaçmak istediğini anlayabiliyordum.

"İstiyor musun-?"

"Hayır," diye araya girdi ve nasıl hissettiğini çok iyi anladım. Daniel öldükten sonra da hiç konuşmak istememiştim. "Özür dilerim-"

"Konuşmayı kes," dedi, mutfak tezgahına çarpana kadar beni geri götürdü.

"Tamam."

Kenarı sırtıma batarken, Grayson'ın elleri yanıma indi ve beni içine hapsedti. Öne doğru iterek, vücudu benimkiyle aynı hizaya gelene kadar beni hafifçe geriye yasladı.

"Dün gece seninle olan ilişkiyi bitirmek için geldim ama sen kaçtın."

Ben de aynı şeyi planlıyor olsam da, ondan bu sözleri duymak canımı acıttı.

"O zaman *bitir*," diye alay ettim çenemi dışarı iterek. Beni babamın darbesinden bile daha fazla incitebileceğini ona gösterirsem lanetlenirdim.

Grayson sakallı yanağı yanağıma yaslanana ve dudakları dudaklarıma değene kadar başını eğdi.

Kulak. "Ben..." diye başladı ve sonra durdu.

Parmaklarımı başını örten kısa saç tellerinin arasına kaydırdım. "Sen mi?"

Dişlerini çenemden çeneme kadar uzanan bir çizgi boyunca kazıdı. Sonra başını kaldırdı ve baktı

Alt dudakımı emerken gözlerimin içine baktı.

Dudaklarımdaki kesikten gelen keskin acı beni irkiltti, ta ki dili çıkıp o kadar samimi bir hareketle kesiği yatıştırana kadar, tüm bedenimin titrediğini hissettim. Sonra acı dolu sözleri kulaklarıma ulaştı.

"*Yapamam.*"

Elini göğsüme götürüp kalbimin üzerine koyduğunda nefes almak zorlaştı. Hafifçe vurmaya başlarken tüm dikkatimi üzerinde tuttu-bir, *iki, üç. Bir, iki, üç.*

"İhtiyacım var..."

Bekledim, duymak istiyordum, *buna ihtiyacım* vardı.

Diğer eli belimin etrafında bir yol izledi ve eteğimin üst kısmında durdu. "Tekrar yaşadığımı hissetmeye ihtiyacım var."

Canlı kelimesi bana çok yabancıydı, özellikle de son birkaç yıldır başka bir şey hissetmiyordum. Ancak burada, bu adamın yanında, tıpkı benim onun kalbini saydığım gibi o da benim kalbimi saymaya devam ederken hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

"Her şeye ihtiyacım var."

Gözleri tekrar benimkilere dikildi ve parmakları gömleğimin altında kıvrılırken, "O zaman ihtiyacın olanı al," dedim.

Yirmi Üçüncü Bölüm

İşte...

Doktor sandalyeme oturup nihayet konuşmaya başladığımda beni acımasızca izliyor. "Onu takip ettim."

Bukelimeleri ilk kez yüksek sesle söyledim ve ağırlığını hissediyorum.

Doktor sessizce başını sallayarak *devam et* diyor ve ben de açıklanamaz olanı açıklamanın en iyi yolunu bulmaya çalışıyorum.

"Onu ilk gördüğümde yıllar sonra ilk kez huzur hissettim."

"Hatırlıyorum."

"Öyle mi?"

Doktor bana gülümsüyor ve küçük olmasına rağmen gülümsemesinin sıcaklığını hissediyorum. Sanki ona güvendiğim için benimle gerçekten gurur duyuyor.

"Evet. Okulun ilk haftasından sonra beni görmeye gelmiştin. Ne dediğini hatırlıyor musun?"

Beynimi zorlayarak o seansı hatırlamaya çalışıyorum ama okuldaki ilk haftama döndüğümde tek gördüğüm *o* oluyor.

"Hayır. Hatırlamıyorum."

"Sorun değil. Lafarasında söyledin, muhtemelen ilgisini bile fark etmedin." "Yine yapıyorsun."

"O da ne?"

"Doktor gibi ve gizemli olmak."

Doktor gülerek arkasına yaslanır. "Oh, şimdi nereden aldığını biliyorum." "Belki biraz," diye gönülsüzce itiraf ediyorum.

"Bildiğim iyi oldu." Doktor gözlerini kısarak bana şöyle dedi: "Ofisime geldin ve yerinde duramıyordun. Dikkatin dağılmış gibiydi ama kötü bir şekilde değil. O gün neyin farklı olduğunu sordum ve sen de bana iki yıldır ilk kez 'Hiçbir şey, sadece mutluyum' dedin."

Hah. Çok basit bir şeydi.

Beni ele veren şeyin bu olması inanılmaz görünüyor, oysa mutluluk tekrar hissetmeyi beklediğim son şey.

* * *

Geçmi

Ş...

Addison'ın tişörtünü, altındaki pembe dantel sütyeni ortaya çıkaracak şekilde yukarı ittim ve dizlerimin tehdit edildiğini hissettim. yol vermek için. *Evet*, çekip gitmenin canı cehenneme. Umabileceğim en iyi şey bir an için geri çekilip nefes almaktı.

Mutfağın diğer tarafına geçerek ona "Orada kal" dedim.

Darmadağınık. Gömleği göğüslerinin üzerinde kıvrılmış ve saçları darmadağınık bir halde tezgâha yaslanırken böyle görünüyordu ve ben daha fazlasını istiyordum.

"Çıkar şunu."

"Gömleğimi mi?"

Karşıdaki tezgâha yaslanarak durdum, viskiyi aldım ve kapağını açtım.

"Evet, gömleğin. Çıkar onu."

Addison tereddüt etmeden uzanıp gömleğini çıkardı ve fayans döşeli zemine bıraktı. "Eteği de," diye emrettim ve şişeyi dudaklarıma götürdüm.

Baştan çıkarıcı mavi gözleri her hareketimi takip ederken eteğinin üst düğmelerini açtı. Dilinin ucunu dudağındaki kesiğin üzerinde gezdirdi ve onu nasıl emdiğimi hatırlıyor olması gerektiğini biliyordum çünkü *lanet olsun ki* hatırlıyordum.

Addison'ın kıyafetlerini çıkarmasını izlemeye devam ederken alkolün sıcak yakıcılığı boğazımdan aşağıya doğru ilerledi ve eteği kalçalarından düştüğünde cebinden bir şey kayıp yere düştü.

İkimiz de aynı anda yere baktık ve aramızda parlak siyah bir kalem vardı. Tıpkı benimki gibi-

"Nereden buldun bunu?" diye sordum ve kalemin yerde yattığı yere doğru ilerledim.

Eğilip onu aldım.

"Dün gece düşürmüş olmalısın," dedi, "beni görmeye geldiğinde." Ayağa kalktım ve parmağımı oymanın üzerinde gezdirdim.

O haklıydı. *Bu*, şu anda hissettiğim şey, iyi ya da kötü değildi. Bunun ötesinde bir şeydi. Kalemi tezgâhın üzerine bıraktım ve onun önüne geçtim.

"Yaklaş," diye davet ettim parmağımın kıvrımıyla.

Çenesini kaldıran Addison iki adım attı ve ben elimle onu durdurup başımı sallayana kadar daha fazlasını yapmaya niyetlendi.

"Arkana dön. Bana *her şeyi* göster."

Vücudumu incelerken kirpiklerini indirdi ve bu sessiz incelemeyi bir dokunuş kadar kesin hissettim.

Yavaşça döndü ve sikim karşılık olarak zonkladı.

Sırtının kremisi teni göründü ve parmaklarımı üzerinde gezdirmek istedim. Eninde sonunda yapacağımı biliyordum ama şu anda... şu anda sadece bakacaktım.

Sırtı bana dönükken, bakışlarımın kışını örten pembe külotuna doğru kaymasına izin verdim. O danteli avuçlarımda *hissetmek* için sabırsızlanıyordum ama bana tekrar *hissettirmesini* istiyordum ve bunu yapmanın tüm gücü ele geçirmekten daha iyi bir yolu olabilir miydi?

Arkasından yaklaşırken bana dönüp bakmak üzere olduğunu fark ettim ve tam olarak ne olacağını bildiğinden emin oldum. Bir kolumu çıplak beline doladım ve ağzımı kulağına dayadım.

"Sana söylediğim her şeyi yapacaksın," diye talimat verdim. Yumuşak bir inilti çıkardı ve sikim titredi. "Anladıysan başını salla."

Addison çabucak başını salladı.

"Aferin kızıma. Bıraktığımda sütyeninin yere düşmesini istiyorum, sonra da ellerini tezgâhın üzerine koymanı istiyorum."

Yanıt alamayınca omurgamda bir heyecan hissettim. Ona emirler yağdırmaktan aldığım haz beni canlı hissettiriyordu. "Anlıyor musun?"

Addison'ın vücudu titredi. O da en az benim kadar emir vermekten zevk alıyordu.

Onlar.

Bu iyiden de öteydi. Bu oyunu oynayabilirim.

Onu bırakarak bir adım geri çekildim ve şişeyi ağzıma götürdüm, o bir yudum alırken sütyeni çabucak çıkardı. Askılar kollarından aşağı kaydı ve dantelli materyali çıkarıp bacağının yanından sarkıtığında omzunun üzerinden bakıp baştan çıkarıcı bir göz kırptı. Mutfağımın içindeki sıcaklık bir anda tavan yaptı.

Olabildiğince soğukkanlı bir şekilde, kaşları kalkıp sütyenini ayaklarının dibine bıraktığında bir içki daha aldım. Sonra istediğiniz kadar sakın olun, eğildi ve ellerini tezgahımın üzerine koydu.

Lanet olsun, hayatımda hiçbir şey bu kadar cazip olmamıştı.

Saçları dalgalanıyordu ve sıkı poposu bana doğru açılmıştı, şimdiye kadar gördüğüm en seksi, en kadınsı dantel parçasıyla kaplanmıştı.

Ama bu oyun, bu *alay* kanımı pompalıyordu. Sikimi kaldırıyor ve bana *hissettiriyordu*. Bu da tam olarak istediğim şeydi.

"Dokunulmaz görünüyorsun."

Bana baktı ve başladığımızdan beri ilk kez konuştu. "Umarım bu doğru değildir."

* * *

İşte...

"Son zamanlarda rüyada Daniel'i gördün mü?"

Soru duymayı beklediğimden o kadar uzak ki bir an için afalladım. "Hayır."

"Hmm."

Bu yanıtı nefret ederek, "Bu ne demek oluyor?" diye soruyorum. "Ne mi?"

"*Hmm?*"

"Bunun bir anlamı yok," diyor doktor. Sonra da o kurnaz doktor tavrıyla ekliyor: "Öyle mi olmalı?"

İçimde bir kahkahanın, gerçek bir kahkahanın kabardığını hissederek ağzım minik bir sırıtışa dönüşüyor. "Hiç sanmıyorum."

"Kazadan sonra birbirimizi ilk görmeye başladığımızda, bana onu mor çiçeklerle dolu bir tarlada hayal ettiğini söylemiştin."

Rüyalarımındaki tarlayı şimdi orada duruyormuşum gibi net bir şekilde hatırlıyor ve görebiliyorum. Bu bulmacanın tek yeni parçası çiçek. Doktor morun benim için neyi temsil ettiğini biliyor-ölümü.

"Grayson geldiğinde rüyaların durdu. Bunu fark ettin mi? Tam buraya not ettim." Yazmakta olduğu günlüğü eline aldı. "*Okulun ikinci haftası ve Addison meşgul görünüyor. Bu hafta hiç rüya görmedi. Ne değişti?*"

Ne söylemem gerektiğini bilmiyorum, bu yüzden sessizce oturuyorum, bunun geldiği yerde daha fazlası olduğunu hissediyorum

dan.

"Telaşlı sayma, saati izleme - onlar da durdu. Sence neden?"

Grayson etrafta olduğunda deliliğin durduğunu biliyordum, ama neden ben Şimdi duyuyor musun? Duvardaki saat neden birdenbire sadece duvardaki bir saat oluvermişti? "Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum.

"Elbette var. Beni dene."

Omuz silkerek Grayson'ın yanında her zaman hissettiğim tek şeyi söyledim. "Kendimi güvende hissetmemi sağladı." "Güvende mi?"

"Evet."

"Ama her zaman yakalanabileceğinin farkındaydın. Başınızın belaya girebileceğinin. Yine de kendini güvende hissediyor muydun?"

Böyle söylediğinde saçma gelmişti ama... "Evet. Onun yanında kendimi hep güvende hissettim.

Ondan

onu ilk gördüğüm anda."

"Addy?"

"Evet?"

"Bir takıntının yerine başka bir takıntı koymuş olabileceğini mi düşünüyorsun?" "Nasıl yani?"

"Grayson'daki gibi."

Tanrım, sadece adı bile içimdeki boşluğun her yeri kaplamasına neden oluyor. "Sence o senin yeni saplantın mı oldu? Seni mutlu eden biri mi?"

Bacağımın yanında duran kaleme dokunuyorum ve onu eve kadar takip ettiğimde hissettiklerimi hatırlıyorum. Sınıfa girdiğinde yaşadığım heyecan ve ağzı benimkiyle buluştuğunda hissettiğim coşku hâlâ oradaydı. Sadece onları yüzeyin altına gömmüştüm.

"Belki, evet. Ama hiçbir zaman *gerçekten* mutlu olduğumu sanmıyorum."

"Hayır mı?" Doktor soruyor ve cevabıma gerçekten şaşırmış görünüyor. "Hayır."

"O zaman neydin?"

Buna cevap vermek kolay. "Büyülendim."

"Ahh...evet. Belki ilk başta, ama hayranlıktan sonra ne oldu?"

Gözlerinin içine bakarak itiraf ediyorum. "Yasak."

Yirmi Dördüncü Bölüm

Geçmiş...

Ellerim önümdeki tezgahın üzerinde dururken gözlerimi kapattım ve Giysilerin hisirtisi. Grayson kotunu çıkarıyordu.

Serin havada meme uçlarım boncuk boncuk olmuştu ve bacaklarımın arasındaki ağrı beni yalvarmaya yaklaştırmıştı. Ama çok kesin konuşmuştu ve aksi söylenene kadar bir santim bile kıpırdamayacaktım.

"Bacaklarını aç," diye talimat verdi ve şişedeki sıvının şıpırdadığını duydum. "Konuşmak ve arkanı dönmek yok." Sırtımın alt kısmına bir çizgi çekti, külotumun kenarını izledi ve ekledi, "Sadece yapacaksın."

Aldığım her nefeste göğüslerim yükseliyordu ve ben sessiz kaldığımda şişeyi tezgâhın üzerine koydu ve dudakları yanağımın yanında gezinecek şekilde eğildi.

"Kabul ediyorsanız başınızı sallayın."

Yüzümü öne çevirmeye devam ederek başımı salladım ve sonra hafifçe kayarak omzumu yaladıgında ürperdim.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye söz verdi. "Ama şu anda seni yok etme ihtiyacı duyuyorum."

Ne demek istediğini tam olarak anlamamıştım ama arkama geçip parmaklarını kalçalarımın geçirdiğinde bunun önemli olmadığına karar verdim. Sert aleti kık yanaklarımın arasına bastırdı ve parmakları külotumun kenarına kıvrıldığında, onları dolduran neme engel olamadım.

Beklentiyle zonkluuyordum ve o daha yeni başlamıştı.

Grayson elbiseyi aşağı kaydırды ve onun çıplak bacaklarımın ve kıkımın arkasında diz çöktüğünü hissettim. "Dışarı çık," sözleri kulaklarıma ulaştığında hemen itaat ettim.

Yukarıdan baktığımda danteli bir kenara attığını görebiliyordum ve doğrulduğunda sert sikinin öne doğru çıktığını gördüm. Kıkımı avuçladı ve amım zonklamaya başlarken gözlerimi kapattım. Dışleri sol kık yanağıma batarken benden kaçan *ahh'a* engel olamadım.

Tezgâhı kavrayıp geri ittim ve ellerinden biri kalçalarımın arasına girdiğinde, yalvarma şeklinde bir inilti ortaya çıktı.

Tanrım, bana dokunmasını istiyordum. Şimdi içimde ona ihtiyacım vardı.

Anlamış olmalıydı çünkü iki parmağı kaygan sularımın arasında ileri geri kaymaya başladı. Dışlerimi sıkarak ve tek kelime etmemek için elimden geleni yaparak, sonunda bir sonraki talimatım gelene kadar bekledim.

"Arkanı dön."

Titrek bacaklarımın üzerinde ona doğru döndüm ve o da ayağa kalktı. Tezgâha yaslanarak bana bakmasını bekledim ve aynı zevki kendime de tattırdım.

Tamamen çıplak olan Grayson, kız öğrencilerle ilgili tüm fantezilerimi gerçeğin yanında sönük bırakıyordu. Uzun boyluydu, kaslıydı ve kız gibi beynimin hayal edebileceği hiçbir şey yoktu.

Orada durmuş vücudumun her santimini incelerken o kadar güçlüydü ki. Elleri güçlü kalçalarının yanında sıkı yumruklar halinde kıvrılmıştı ve siki tam bana dönüktü.

Öne doğru bir adım atan Grayson beni tezgâhın üzerine oturana kadar kaldırdı. Avuçlarını uyluklarımın üzerine koyarak, gözleri gözlerimi tutarken yavaşça onları birbirinden ayırdı.

Bağlantımızı koparmadan viski şişesini bıraktığı yere uzandı ve aldı. Dudaklarına götürdü, kehribar rengi sıvıdan uzun bir yudum aldı ve çektiğinde

"Arkana yaslan." diye emretti.

Emirlere uymak hiçbir zaman güçlü yanlarımdan biri olmamıştı, ama gözlerindeki bakış ve ağzından çıkan her kelimeyle beni daha da ıslatan ses tonuyla, itaat etmekten başka bir şey yapamadım. Böylece dirseklerimin üzerinde durana kadar arkama yaslandım.

Avucunu göğüslerimin arasında düzleştirdi ve çıplak tümseğime ulaşana kadar vücudumda aşağı doğru sürükledi ve elinin topuğunu bana doğru bastırdı. Bir yudum daha viski içerken ağzımı açarak doğruldum.

"Çok mükemmel. Her zaman mükemmel görünür ve davranırsın ama değilsin, değil mi?"

Benimle gerçekten konuşmadığını, daha çok kendi sanrılarını itiraf ettiğini biliyordum. Hararetli bakışları benimkileri bulup üzerimde aşağı doğru hareket ettiğinde, boğazımdan çıkan ses yüksek ve muhtaçtı ve dudaklarını neredeyse zalimce görünen bir şekilde bükmesine neden oldu.

Grayson şu anda kendi canavarıyla savaşıyordu ve bir şekilde o canavarın ben olduğumu biliyordum. Saçımı tuttu ve yüzümü kendine doğru çektiğinde yapmamam gereken şeyi yaptım. Konuştum.

"Mükemmel olduğumu hiç söylemedim. Ama hadi o zaman. Herkes sırasını savdı. Ben."

Kalçaları öne doğru itilirken gözleri kısıldı ve bacaklarımı beline doladım, onun yıkım markasını istiyor.

"Baban çoktan denedi," diye fısıldadı ve sonra karanlık ruh halinin tam tersine, ağzımdaki kesiği nazıkçe öptü. "Denedi ve başarısız oldu. Kırık halinle bile benim için mükemmelsin. Mükemmel bir muamma."

Dudakları dizlerimi titreten yakıcı bir öpücükle benimkini buldu.

Beni tutan adam ihtiyaçla titriyordu - içinde kaynayan kargaşayı doyurma ihtiyacı. Kısmen benim yarattığım kargaşa.

Grayson benim hayatıma huzur ve sakinlik getirirken, ben onunkine endişe ve kaos getirdim. Beni istediği gibi kullanmasını istedim. *Aldığım* şeyi ona geri vermek istedim, *huzuru*.

Başını kaldırdı ve parmaklarını ayak bileğime kadar takip ederken benden uzaklaştı. Topuğum tezgâhın üzerinde düz durana kadar bacağımı kaldırarak açık kalçalarımın arasına baktı. Başka bir şey söylemeden viski şişesini kaldırdı ve karnıma döktü, göbeğimde birikti ve sonra bacaklarımın arasından aşağıya doğru kaymaya başladı.

Şişeyi tekrar yerine koyarak, "Eğer içmiyorsan yasadışı değil," dedi.

Benden içmesinin yasadışı olduğunu söyleme *zahmetine* girmedim, ama ben bunu belirtmeyecektim.

Eğildi ve göbeğimi öptü, diliyle küçük girintiyi fiskelerken içimdeki sıvıyı emdi. Günahkâr dili karnımdan aşağıya ve tümseğime doğru yalayarak ilerlerken, kalçalarımın arasındaki her sarhoş edici nabız hissedebiliyordum. Bir sonraki hamlesini beklemek için gözlerimi kapattım.

Dilinin ucuyla klitorisime dokunduğunda beni fazla bekletmedi. İstemeden de olsa morarmış dudağımı ısırdım ve acıdan haykırdım.

O yukarı bakarken ben aşağı baktım ve iyi olup olmadığımı sormak yerine içeri girdi ve tekrar yaptı. Bu sefer beni dillerken izledi.

Sert bir *hayır* sesi duyduğumda saçlarını kavramak için uzandım ve o kadar kolay bir şekilde yer.

Sonra parmaklarını aşağı indirdi ve içime doğru itti ve ben saf bir coşkuyla inledim.

Onu izlemenin bu kadar heyecan verici olması mümkün olmamalıydı.

Göğüsleri öne doğru itilirken ve meme uçları sertleşirken, parmaklarımı daha derine sokmaya çalışarak kalçalarını yukarı itti.

Kendimi durduramayıp eğildim ve elimi çektiğimde ıslanmış klitorisini dudaklarımın arasına aldım. Tadı viski ve seks gibiydi ve ben doyamıyordum.

Addison'ın uyarılması, sularının parmaklarımdan aşağı damlamasına neden oldu ve içine yaptığım her itişte avucumu daha da kapladı. O kadar ıslaktı ki, sikimi tutup boşalana kadar mastürbasyon yapmak istedim. Gözleri beni hiç terk etmedi ve dilimi tekrar tatmak için aşağıya daldırdığımda, dudaklarını ayırdı ve onu çığlık attırmak istememe neden olacak şekilde inledi.

Üzerimde o kadar güçlü bir etkisi vardı ki, bir bakışıyla bıçağı elime alır ve isterse *kendimi* yok ederdim.

Ama benden bunu istemiyordu. Vücudu onu almam için bana yalvarıyordu. Ben de öyle yapardım.

Elimi vücudundan kaydırarak ayak bileğini tuttum ve belime dolayarak öne doğru çektim.

"Sıkı tutun," dedim ve eğilip dediğimi yapınca onu tezgâhtan kaldırdım ve ikinci bacağı belime dolandı.

Onu yatak odama götürmek niyetiyle döndüm, ama kendini vücuduma çekip ereksiyonuma sürtündüğünde yönümü kaybettim ve bunun yerine kendimi yemek odamda buldum.

Bir sandalyeyi yolumdan çekip onu masanın üzerine yatırdım, sonra da geri çekilip nihai felaketimi seyrettim. Saçları koyu renkli tahtaya yayılmış, kızarmış yanakları ve kremi teni tam bir tezat oluşturuyordu ve tek düşünebildiğim, onun şimdiye kadar gördüğüm en lezzetli şey olduğuydu.

Ayaklarını tahta zemine düz basacak şekilde büküp ayırırken gözleri benimkileri buldu. Ellerini başının arkasına koydu ve bir iç çekişin serbest kalmasına izin verdi ve alabileceğim tek şey buydu.

Günaha lanet olsun. Uzun zaman önce teslim olmuştum. O artık benim kişisel günahımdı.

Üstüne doğru süründüm ve parmaklarını saçlarımın arasından geçirip bacakları etrafımı sararken saçlarımı çekti. Onda utangaç bir şey yoktu ve ayağa kalkıp dudağımı kan akıtacak kadar sert ısırduğında bunun kasıtlı olduğunu anladım.

"İşte, şimdi bir nedenin var."

Başını tuttuğumda parmaklarım saçlarında sıkılaştı.

"Ne için bir sebep?"

Dudaklarını büken kurnaz gülümseme, beni tam olarak hangi bölümün *iyi ve kötü ile* karşı karşıyaydık.

Ağzını kulağıma dayadı ve "Beni çığlık attırmak için bir neden" diye fısıldadı.

Ne? O nasıl...?

"İsteddiğini söylemiştin. Şimdi bir sebebin var. O yüzden *sık* beni ve çığlık attır bana."

Aklımı kaçıırıyordum.

Bunu yüksek sesle söylediğimi bile hatırlamıyordum ve o gülmeye başladığında, akıl sağlığımın bozulduğunu hissettim ve kalçalarımı ileri iterek sert bir hamleyle ona girdim.

"Kes şunu!" diye bağırdım, nefesim kesilmiş bir halde onun üzerinde gezinirken. Gözleri benimkilerle buluştu ve "Yap beni" diye alay etti.

Ağzım onunkine çarptı ve dudağımı incittiğimi biliyordum çünkü benimki şimdi

benim sikim kadar sert zonkluyordu. Onun içinde hareket etmeye başladığımda oda dönüyormuş gibi hissettim. Parmakları tenime batarken elleri sırtımdan aşağı kayıyordu ve tırnaklarının her tırmağında kan çektiğine ikna olmuştum.

Düşmek böyle bir şey miydi?

Lütuftan düşmek mi? Kurban mı? Yoksa Addison'a aşık mı olacak?

Emin değildim ama içeri girip çıkmaya devam ettikçe, onu ve doğru bildiğim her ideali ihlal ettikçe, bana bir şeyler olduğunu biliyordum.

Bir avucumu başının yanına koyarak yukarı doğru ittim ve hayatımın altüst oluşunun sebebine baktım. Kalçalarını döndürürken göğüslerini avuçladı ve yozlaşmayı yapanın ben olmadığımı anladım.

Yanağını iterek yüzünü başka yöne çevirdim, böylece artık zayıflığıma tanıklık etmek zorunda kalmayacaktım. Kendimi boynunun uzun çizgisini incelerken buldum ve ilk kez onu gerçekten incitme dürtüsü hissettim. Onu ikiye bölmek için.

Addison hayatıma girmişti ve tek başına onu mahvediyordu. *Öyle değil miydi?*

Morarmış yüzüne ve şişmiş dudağına baktım ve aniden, hissettiğim tüm öfke boşaldı ve yerine tam olarak babamın tahmin ettiği şey geldi - sevgi.

Ne yapıyordum ben?

Yüzünü tekrar bana çevirdiğinde yanağını okşamak için hareket ettim.

"Beni hayatta tutan şeyi neden yok etmek isteyeyim ki?" Ağzım onunkini bulduğunda ve bedenlerimiz bir bütün olarak hareket etmeye başladığında sordum.

* * *

Kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki, Grayson'ın vücudu benimkine bastırırken bunu hissedebileceğinden emindim. Bacaklarım ona sıkıca sarılmış ve parmaklarım sırtını pençelerken, onu kendim kadar tutsağım haline getirdim.

Grayson'ın kasları kalçalarının her hamlesinde esniyordu ve içime her girişinde bedenimi dağlıyormuş gibi hissediyordum. Elleri saçlarımda geziniyordu ve ağzı benimkinin tadına bakarken, kendini kaybedişinin keyfini çıkarıyordum.

Kısa bir an için, uzak tuttuğu öfkesine tanık olmuştum. Beni asla incitmeyeceğini bilsem de, yüzümü ittiği anda kalbim korkuyla çarpmıştı.

Sarhoş edici mi yoksa rahatsız edici mi?

Karar veremedim. Ama bir kez bile ne olacağını sorgulamadım.

Aksine, bu adamın elinden kazanacağım huzuru neredeyse memnuniyetle karşılıyordum.

"Bana neler oluyor?" Düzensiz sesi düşüncelerimi böldü ve sonra yüzünü boynuma gömdü.

Dağılmaya başladığında elimi saçlarının arkasında gezdirdim ve omzumda gözyaşları hissettiğime yemin edebilirdim. Kalçaları hızlandı ve ben ona tutunurken, şehvetini, ihtiyacını ve arzusunu içimde söndürmesine izin verdim.

Cezalandırıcı bir ritim tutturdum ve vücudunun üzerimde gerildiğini hissettiğimde, kalbim gibi benimki de tepki verdi.

Tam orada, onun yemek masasının üzerinde, bana her şeyini vermiş olan adamın etrafında paramparça oldum.

olmak.

Yirmi Beşinci Bölüm

İşte...

Bugünkü seans yorucuydu.

Geçmişteki anıları yeniden yaşamak hoşlandığım bir şey değil. Aslında normal şartlar altında kaçınmak için her şeyi yapabileceğim tek şeydir - ama bu durumla ilgili hiçbir şey normal olarak adlandırılmaz.

Geçici yatağıma oturup duvardaki siyah-beyaz fotoğrafı çekiyorum ve Psyche'yi inceliyorum. Belki de uzun vadede canavar tarafından ele geçirilmek daha kolay olurdu.

Gözlerimi kapatarak resmi göğsüme götürüyorum ve bunu bana veren adamı düşünerek uzanıyorum. İlk kez hatırlamak için kendime *izin* veriyorum. Diğer tüm anılar herkesin yanlış dediği şeylerin kaba bir şekilde gözümün önüne gelmesiydi.

Ama sahip olduğumuz şey yanlış değildi. Yanlış *mydi*?

Sorunu çözmeye, karıştırdığımız çalkantılı suları sakinleştirmeye çalışmakla *o* kadar meşguller ki, fark etmedikleri şey onun sakinleştirici güç olduğu ve onsuz suların her zaman dalgalı olacağı.

Hayatıma nasıl devam edebilirim ve onun artık olmadığını nasıl kabul edebilirim?

Kitabı kapatmamı ve hayatımın bu bölümüyle işimin bitmesini istiyorlar ve unutmam gerektiğine katılsam da... bu korumak için, kovmak için değil.

Acı, asla geçmiyor. Onu bir parçama, Daniel'ın saklandığı parçaya sıkıştırabilirim ve onu hiç kaybetmemeyi umabilirim. Ama burada kalırsam, kırgın kalırsam, sonunda onu unutacağım. Beni yapacaklar.

Yatağımda doğrulup yanımdaki komode uzanıyorum ve kaleme dokunuyorum. Sonra bileğimdeki saate bakıyorum.

Belki mi? Sadece belki.

Kalemi alıp geceliğimin cebine sokmadan önce saatin düğmelerini açıp sehpanın üzerine bırakıyorum.

Saymak yok, tik tak yok, endişe yok.

Tanrım. Onunla bir dakika, sadece bir dakika daha geçirmek için neler vermezdim.

O her zaman beni topraklayan, her şeyin *doğru* görünmesini sağlayan kişiydi. Bir daha nasıl olabilir ki?

Ona bu hayattan kaçma ve beni geride bırakma hakkını veren neydi?

Doktor bana bir şey anlatmaya çalışıyor, ben de anlamaya çalışıyorum. Beni iyi şeyleri hatırlamaya teşvik ediyor. Yaptıklarımızı kabullenmemi teşvik ediyor.

Ama neden?

Evet, delilik anları vardı, ama biraz delilik olmadan aşk nedir ki? Yanlış değildi.

Hayır, sadece yanlış anlaşıldı.

* * *

Geçmiş...

"Ne düşünüyorsun?" Yanımda yatan adamı incelerken sordum.

Grayson ve ben yemek odasından yatak odasına geçmiştik ve şimdi bembeyaz çarşaflarının üzerine uzanmıştık. Bana en yakın olan kolunu geriye doğru bükmüş ve başının arkasına doğru açmıştı, diğer kolunu ise avuç içi göğsüne gelecek şekilde dayamıştı.

Başını yastığa koydu ve bana cevap vermek yerine, "Ne yapıyoruz?" diye sordu. Burada mı?"

Yanına oturdum, çarşafı yanımda getirdim ve göğsümün üzerinde tuttum. Bir şeyim yoktu. Onun için bir cevap, istediği bir cevap değil.

Kendine hiç benzemiyordu. Sadece görünüş olarak değil, duygusal olarak da.

"Bunun nereye gidebileceğini düşündüğünü bilmiyorum," dedi, görünüşe göre kendi kelime

ler. Her şeyi bitiriyordu. Sesinin tonu nihai gibiydi.

Arkasını döndüğünde usulca "Gitmemi istiyor musun?" diye sorduğumu duydum. "Gitmeliyim."

Cevabı evet değildi ama kesinlikle hayır da değildi. Kafasının karışık olduğunu biliyordum. O an, onu rahatlatmak için her şeyi yapardım. Bir başkasına el uzatma ve yükünü hafifletme ihtiyacını daha önce hiç duymamıştım. Ama bu kadar acı çekerken ona nasıl yardım edebilirdim ki?

Çarşafı göğsüme bastırarak ayağa kalktım ve boş yatağın üzerinden kolunu uzattığı yere baktım.

"Ne istediğini bilmiyorum Grayson."

Esprili olmayan bir kahkaha atarak diğer kolunu gözlerinin üzerine koydu. "Evet, biliyorsun. Ama şu kapıdan geçmeli, giysilerini giymeli ve buradan defolup gitmelisin. Bunu ilk seferinde yapmalıydın."

"Yaptığım her şey sana yakınlaşmak içinken bunu neden yapayım ki?"

Çarşafı bırakıp orada olma isteğimi kanıtlayarak Aşk Tanrısı ve aşkının büyük fotoğrafına doğru yürüdüm ve sonra Grayson'a dönüp baktım.

O benim aşkı mıydı? Psyche'nin yaptığı gibi onu takip etmek için her şeyi yapar mıydım? "İkimiz de biliyoruz ki yapmam *gerekeni* asla yapmam."

Grayson'ın gözleri durduğum yerde beni buldu ve sonra iki elini başının arkasına koydu. "Bu doğru. Sen bilmiyorsun, değil mi?"

Hiçbir şey vermiyordu, sadece medeni davranmak için ihtiyaç duyduklarını sunuyordu. Onu meşgul etmenin bana bağlı olduğuna karar vererek duvarda asılı siyah-beyaz resmi işaret ettim.

"Bunu gerçekten seviyorsun, değil mi?"

Başını sallayarak odanın karşı tarafındaki üç kişiye baktı. "Onları ben de seviyorum. Ama Psyche ile ilgili bir şey beni çağırıyor. Beğendiniz mi?"

"Evet," diye cevap verdim içtenlikle. "Gerçekten çok iyisin. Bunlar harika, ama bu..."

"Evet?"

Fotoğrafla bir kez daha yüzleştim. "Ona bakış şekli, sanki-" "-onu kurtarmak için yapmayacağı şey yok mu?" Grayson düşüncelerimi sonlandırdı. "Evet.

Sanki hayatı buna bağlıymış gibi ona tutunuyor."

"Öyleydi. Sadece bunu bilmiyordu..."

Son kelime bir fısıltıya dönüştü ve beni çıplak ve utanmaz bir şekilde yatağının ucuna döndürdü. "Belki de bu yüzden bu kadar sıkı tutunuyordur, çünkü onun düşündüğünden daha fazlasını biliyordur?"

"Belki de kendini bırakmayı öğrenmesi gerekiyordur," dedi gözünü kırpmadan.

Bunu onun için kolaylaştırmayacaktım. Eğer buna bir son vermek istiyorsa, bunu yapacak kişi o olmalıydı. Kelimeleri söylemesi gerekecekti.

"Peki kameran nerede, yoksa sadece telefonla şanslı bir çekim mi yapıyorsun?" "Hayır, telefon yok. Eski usul, Addison. Masamın arkasındaki dolapta."

Ahşap dolaba doğru yürüdüm, kapaklarını açtım ve Nikon fotoğraf makinesinin yanında zoom objektifiyle birlikte durduğunu gördüm. Ağzımın kenarlarında bir sırtış hissettim, fotoğraf makinesini elime aldım ve kayışını başımın üzerinden geçirdim, böylece fotoğraf makinesi göğüslerimin arasında duruyordu, sonra ona doğru döndüm.

Yatağın onun tarafına doğru yürüdüm, parmaklarımı çarşafın üzerinde gezdirdim ve ellerinden birini başının arkasından aşağı indirmesini izledim. Dizimi şiltenin üzerine koydum ve şilte alçalınca diğer bacağımı belinden yukarı doğru kaydırarak üzerine oturdum.

"Kaç yaşındaydın sen?"

Kaşları havaya kalkarken, bu soruyu farklı bir şekilde sormam gerekip gerekmediğini düşündüm.

"Otuz iki, neden?"

"Kimin dijital kamerası yok ki?"

Grayson gözlerini devirdi ve başını yastığa doğru salladı. "Dijital bir kameram var. Benim de bir film kameram var."

Diz çökerek Nikon'u yüzümün önüne getirdim ve vizörden bakmaya başladım ona.

"Yapma," dedi yumuşak ama kararlı bir sesle. Yüzündeki sıkıntılı ifade bana onun hayatında sakinleştirici bir güç *değildim*.

Ben tam tersiydim.

Hantal kamerayı kenara çekip, "Sakın...?" diye sordum. "Çok yakından bakma."

Nikon'u indirerek çenesindeki kirli sakala dokundum. "Neyi görmemden korkuyorsun?" Çıplak bedenimin hiçbir yerine dokunmadan beni öldürmeyi başardı.

"Dönüştüğüm her şeyi."

* * *

İşte...

"Peki Addy, bugün ne hakkında konuşacağız?"

Kaşlarımı kaldırıyorum ve kendimi işaret ediyorum. "Ben mi seçeceğim?" "Elbette. Son birkaç gündür çok soru sordum." "Ben de öyle," diye hatırlatıyorum ona.

"Çalışmaların nasıl gidiyor?" Omuz silkiyorum. "Geliyorlar."

"Sence sınava hazır olacak mısınız?"

İstenmeyen bir *şeymişim* gibi Pine Groves'a bırakıldığım anda, bir daha kimsenin benden kurtulmasına izin vermeyeceğime yemin etmişim. Ayrıca, şimdi bir ömür önceymiş gibi gelse de, bir keresinde mezun olmak için bir söz vermişim. Bu, o sözü yerine getirmeye en çok yaklaştığım andı.

"Evet, sanırım öyle."

"Hiç sormadım, GED'ini burada tamamlamak istemenin sebebi neydi? Neden okula geri dönmedin? Buna izin verirlerdi."

İnanamayıp ağzım açık kalıyor. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Ailemi tekrar görmek zorunda olmam yeterince kötüyken, beni umursamadıkları yaptıkları *sıfır* ziyaretle oldukça açıkken. Neden o okula geri döneyim ki?"

"Orada seni önemseydiği belli olan insanlar var."

Sinirlendiğimde, soruları sorma teklifini değerlendirmem gerektiğini şimdi görebiliyorum.

"Ne gibi?"

Kime söyleyeceğini biliyorum. Doc'la görüştüğüm onca zaman boyunca öğrendiğim tek şey, onun korkak olmadığı. Bu konuda hakkını vermeliyim.

Bir şey öğrenmek istiyorsa, sizi ne kadar rahatsız ederse etsin sorar. "Helene."

"*Bayan Shrieve*'i kastetmiyor musunuz?" Saçımı parmağımın etrafında döndürmek için uzanarak ona soruyorum. "Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Ona *tam olarak* ne düşündüğümü anlatan sivri bir bakış attım.

"Pekâlâ. Onun hakkında düşünmenin *kibar* yoluna geri dönelim."

"Neden onu düşünmek zorundayım ki?" Huysuz, şımarık ses tonumu duyabiliyorum ve anında bundan nefret ediyorum. Kendimi toparlayarak, "Ne olmuş ona?" diye soruyorum.

"Sen söyle."

Gözlerimi ondan kaçırarak üst dudağımı ısıırıyorum ve sonra dürüstçe cevap veriyorum. "Onu bir daha asla görmek istemiyorum."

"Ama-"

"*Ama* hiçbir şey."

"Birlikte çok şey yaşadınız."

Koçumla ilgili anılar aklıma geldikçe dudağımın çirkin bir şekilde kıvrıldığını hissediyorum. "Hayır, o her zaman hayatım darmadağın olduğunda ortaya çıkıyor."

"Sen böyle mi görüyorsun?"

Ayağa kalktım, sorularını yanıtlamayı bitirdim. "İşte böyle oldu."

Dönüyorum, tamamen gitmeye niyetliyken adımları söylüyor ve beni durduruyor. "Ne?" "Saatin nerede?"

Bileğime dokunmak için uzandım. "Odamda."

"Yani umut var mı?"

Kapıdan içeri girdim ve kapıyı kapatmadan önce ona "Evet, cebimde." dedim.

* * *

Geçmi

Ş...

Birkaç gergin sessizlik anından sonra nihayet buzları kırdım.

"Baban için üzgünüm."

Sanki bana bakmaya dayanamıyormuş gibi gözlerini kapattı. "Ben de öyle." "Yakın mıydın?"

"Evet."

Yanında diz çökmek için üzerinden kaydım ve "Ben de babama yakındım" dedim.

Grayson doğrulup yanağıma dokundu. Başparmağıyla dudağımı okşadı.

Benim orada olmam konusunda çelişkiler yaşadığını biliyordu ama o anda beni rahatlatma ihtiyacını inkâr edemezdi.

"O zaman neden sana vuruyor?"

Avucuna doğru eğildiğimde gözlerim kapandı. "Çünkü ben oradayım."

"Kimseye söyledin mi?" Derin bir iç geçiren Grayson, yatak başlığına yaslanana kadar arkasına yaslandı. "Öylece gitmesine izin veremem, Addison."

"Doktor biliyor."

"Doktor mu?"

Biraz gülüyorum ve sonra omzumun üzerinden sarkan bukleyi büküyorum.

"Evet, ailemin beni görmeye zorladığı terapist. Asıl adı Dr.

Wolinski, ama ona daha çok bir doktora benzediğini söyledim."

Grayson'ın kaşları sanki tarifimi düşünüyormuş gibi çatıldı. "*Geleceğe Dönüş'teki* gibi, Doktor?"

Ona gülümsedim ve o da bir an için endişelerini unutup bana gülümsedi. Bu Büyülü.

"Evet, aynen öyle. Tepesi hafif kel, yanları vahşi, gri saçlı. Tıpkı Doc gibi. Biraz da onun gibi davranıyor."

Grayson'ın ağzı ciddi bir çizgiye döndü. Parmaklarımızı birbirine geçirdim, bu adam söz konusu olduğunda son derece savunmasız olduğumu umursamıyordum bile.

"Neden bunu senin için yapamıyorum?" "Neyi yapamıyorsun?"

"Canavarları kovala."

"Yaptığım şey bu mu?" diye sordu ve ben de kucağına tırmandım.

Kollarımı boynuna dolayarak yanağına bir öpücük kondurdum ve fısıldadım: "Sorun yok. Anlıyorum." Hafifçe geri çekilerek sordu, "Sorun ne? Neyi anlıyorsun?"

"Senin canavarın olduğumu."

Beni yatağa geri yatırırken sözlerime ne katılıyor ne de karşı çıkıyordu. Çarşaflarının üzerinde yuvarlandık ve sessizce öğretmenimi yuttum, her canavarın yapacağı gibi onun her şeyine sahip olmaya kararlıydım.

Yirmi Altıncı Bölüm

Geçmiş...

Bir saat sonra Grayson'ın evinden ayrıldım, geldiğimden çok daha iyi hissetmiyordum. İterek Ön kapıdan girdiğimde boş bir eve girmeyi bekliyordum. Beni karşılayan bu değildi. "Hangi cehennemdeydin?"

Annem oturma odasında oturmuş, ayağını sabırsızlıkla yere vuruyordu. "Yürüdüm-"

"Saçmalamayı kes, Addison. Saat iki oldu. Okuldan sekiz kırk beşte çıktın. Bunu nereden bildiğimi bilmek ister misin? Bayan Shrieve arayıp söyledi."

Ayağa kalktı ve bana doğru ilerledi. Mükemmel şekillendirilmiş saçlarına ve makyaj dokunuşlarıyla zenginleştirilmiş kusursuz yüzüne baktım ve kızının morarmış ve şişmiş bir dudağı olduğu gerçeğinden bahsedip bahsetmeyeceğini merak ettim.

"Eve yürüdüm," dedim ona tekrar, soğukkanlı ve sakin bir şekilde.

Son birkaç yıldır bana gerçeğin ödüllendirilmediğini, görmezden gelindiğini ve size karşı kullanıldığını öğretmişti.

"Yalan söylüyorsun."

"Ne olmuş yani? Umurunda mı ki?"

Benden birkaç santim ötede durdu, gözleri ağızındaki kesiğe kayd ve çenemi bilerek yukarı kaldırdım, böylece *bu* evdeki canavarın tam olarak ne yaptığını görebilecekti.

"Cevap ver bana," dedi, gördüklerini kabul bile etmeden. Vurmanın en iyi yolunun kalp olduğunu biliyordum. *Nişan aldım-*

"Daniel'ı görmeye gittim."

-Ve ben vurdum.

Onun adını duyunca gözle görülür bir şekilde irkildi ve ilk kez, ilerleyemememin nedeninin yarısının kimsenin bana izin vermemesi olup olmadığını merak ettim.

Grayson dışında kimse.

"Onu en son ne zaman görmeye gittiniz?" Oğlunun mezarını sadece onu gömmek için ziyaret ettiğini çok iyi bildiğimden sordum.

"Odanıza çıkın ve okula dönme vakti gelene kadar oradan ayrılmayı düşünmeyin."

Gözlerimi kısarak zor tanıdığım bir sesle konuştum. Tiksinti ve kötü niyet doluydu. "Dudağımı öğrenmek istemiyor musun? Bayan Shrieve size *bunu* sordu mu?"

Cevap vermek yerine merdivenleri işaret etti ve "Gözümün önünden çekil" diye emretti.

Ondan uzaklaşarak merdivenleri çıktım ve bir saat öncesini düşündüm.

Nasıl olur da benim için tek huzur görüntüsü, sahip olmama izin verilmeyen biriyle olabilirdi?

* * *

İşte...

"Seni burada bulabileceğimi düşündüm," diyor Doc, bana ait olduğunu hissettiğim sessiz alana doğru ilerlerken.

"Kütüphaneyi seviyorum."

"Sana onu hatırlattığı için mi?" diye soruyor, benim alanıma girerek. Her zamanki gibi ne demek istediğini merak ederek, "Neden öyle dedin?" diye soruyorum. "O bir tarih öğretmeni idi. Genelde kitapları severler."

"O da sanatı severdi," diye belirtmeyi ihmal etmedim. "Sever miydi?"

"Evet ve fotoğrafçılık," diye anımsıyorum.

Doktor etrafımda dolaşıp arkamda duruyor ve elini sandalyemin arkasına koyuyor. "Anne Boleyn?"

"Evet."

"Bir adam yüzünden kendini kaybetmedi mi?"

Doc'un gözlerini görebilmek için yüzümü kaldırıyorum ve kahkaha patlamasına engel olamıyorum. "Bu senin şaka anlayışın mı?"

"Biraz komikti, değil mi?" "*Hayır*," diye takıldım. "Onun kafasını kesti."

"Evet, öyle yaptı. Ama dürüst olmak gerekirse, üzgündü." "Ne olmuş yani? Boşayın onu, kafasını kesmeyin," diye önerdim. "Belki de görebildiği tek çıkış yolu buydu."

"O zaman kördü. Eminim ölümden başka yollar da vardı." "Belki de çaresizdi..."

Bu sözler ağzından çıkıp havada asılı kaldığında, eski kaygılarım depreşmeye başladı.

"Beni rahatsız ediyorsun. Ödevimi yazmaya çalışıyorum."

"Neden Anne'i seçtin?"

Omzumun üzerinden bakma zahmetine girmeden, "Çünkü ilginç biri olduğunu düşünüyorum." diyorum.

"Onun nesi seni cezbediyor?"

Tanrım, bugün çok acımasız, bana bir santim bile vermiyor. Beni konuşturuyor, düşündürüyor ve kendime unutturduğum şeyleri hatırlamamı sağlıyor.

"Onun gücü. Hırsı." "Bu sana çekici mi geliyor?" "*Evet*," diyorum ona, bıkkın bir halde.

Doktor masanın diğer tarafına doğru ilerliyor ama oturmak yerine orada öylece duruyor, derin düşüncelere dalmış gibi görünüyor. "*Çok* fazla hırsın tehlikeli olduğunu düşünmüyor musun?"

"Kötülük için kullanılırsa olabilir." "Peki kötülük için kullandı mı?"

"Öyle olduğuna inanmıyorum, kasıtlı olarak değil. Kraliçe olmak istiyordu. Eminim pek çok kişi de bu onuru arzulamıştır. O sadece bunun peşinden gitti ve başardı."

"Hmm," diye mırıldanıyor Doktor ve sesi sinirlerimi bozuyor. "Kral Sekizinci Henry'nin onunla birlikte olabilmek için yeri göğü inlettiği söylenir ama saplantısı, şehveti onu en başta istemesinin asıl nedenine karşı kör etmiş."

"Oh, peki bu ne?"

"Onun zekası. Zekası onu tuzağa düşürdü ve sonunda da felaketi oldu. Onu hırsı yüzünden seçmedin, Addison. Onu seçtin çünkü okulda sana onun hakkında bir şeyler öğretiyordu. Annen söyledi. Aklında bir şekilde seni ona yaklaştırıyor."

Öyle mi yaptım? Zihnim bilinçaltımda bana bir şey mi söylemeye çalışıyor?

üç." Bu çılgın mantığı kabul etmek yerine, "Hayır... Sadece *daha önce* hiç bitiremedim" diye mırıldanıyorum. Doktor sırtıyor ve biraz muzip görünüyor. "O zaman devam etsen iyi olur. Seninle sonra görüşürüz."

* * *

Geçmi

Ş...

"Addison! Haydi!"

Pazartesi öğleden sonraydı ve sanki bir yıldır evimde kapana kısılmış gibi hissediyordum. Anne Odamdan her çıktığımda beni bir şahin gibi izlerdi, bu yüzden sadece yemek için dışarı çıkardım. Bu sefer hariç. Şu anda dışarı çıkıyordum çünkü zamanı gelmişti-

"Acele edin, yoksa Dr. Wolinski'ye geç kalacağız!"

-Terapistimi ziyaret et.

Doc's'a doğru giderken kasabanın kibirli mahallelerinden geçtik. Her sokak büyük ağaçlar ve daha da büyük evlerle kaplıydı. Bu, üç gün boyunca okulda olmadığım ve Perşembe gününe kadar dönmeyeceğimden beri yaptığım ilk gezintiydi.

Tabii o zamana kadar hayatta kalabilirsem.

Annem arabayı kaldırımın kenarında durdurdu ve bana döndü. "Bir saat içinde döneceğim."

Arabanın kapısını itip açarken, "*Hadi be!*" diye düşündüm. "Addison?"

Cevap vermeden devam etmesini bekledim.

"Sonradan pişman olacağın bir şey söyleme."

Tam olarak neyi kastettiğini bilerek, yavaş yavaş iyileşen ama bana bakan herkes için hala belirgin olan dudağımı yaladım.

"Yani şimdi yalan söylemek sorun değil mi?" diye sordum. "Aklını başına topla."

Beni azarlamasına fırsat vermeden dışarı çıktım ve kapıyı çarparak kapattım. Doktor'un evinin yan tarafındaki özel ofisinin bulunduğu çakıllı patikadan yukarı doğru yürüdüm ve dönüp onun uzaklaşmasını izledim. Bir an için hiç geri gelmemesini diledim.

Bu düşünceden kurtulmaya çalıştım ve Doc'un kapısını çaldım. Kapıyı açtığında gülmekten kendimi alamadım. Çılgın saçları her yere dağılmıştı ve itiraf etmeliydim ki Grayson dışında hayatımdaki tek olumlu güç bu adamdı. Gerçekten güvendiğim ve itimat ettiğim tek kişiydi.

"Addy, seni görmek çok güzel."

Hâlâ gülerken kapıdan içeri girdim ve pencerenin yanındaki rahat kanepeye doğru ilerledim. "Gerçekten mi?"

"Her zaman. Bunu biliyorsun."

Oturdum ve rahat ofisine baktım.

Doc'un tüm duvarlarında sertifikaları asılıydı ve karısının ve üç kızının fotoğrafları kocaman masasını süslüyordu. Her zamanki gibi karşımdaki sandalyeye doğru ilerledi ve oturdu.

"Bu bir tür hakaret değil mi? Seni görmeye geldiysem, deliyim demektir. Değil mi?"

"Deli gibi mi hissediyorsun?"

"Son zamanlarda değil."

Doktor'un gözlerinin kenarları kırışmıştı ve etraflarındaki çizgiler bana çok güldüğünü düşündürdü. Bu adam mutluydu, gerçekten mutluydu.

"Son zamanlarda ne hissediyorsun?"

"Mutlu musun?" Haklı olup olmadığımı merak ettiğim için durup dururken sordum. Doktor bir an düşündü ve sonra sırtıttı. "Evet, dürüstçe söyleyebilirim ki mutluyum.

Öyle mi?"

Cevabım kolaydı. "Hayır."

En son ne zaman mutlu olduğumu hatırlayamıyordum. Kimsenin soracak kadar umursadığından emin değilim - Doktor hariç, o da para alıyordu.

"O zaman nasıl hissediyorsun?"

Konuşmadan önce cevabımı düşündüm. Ailenin seni düzeltmesi için tuttuğu adama, seni mutlu ve memnun eden şeyin gözünün önünde parçalanan bir şey olduğunu nasıl söylersin?

"Kapana kısıldım," diye cevap verdim sonunda.

"Hmm."

Gözlerimi devirdim ve başımı salladım. "Bu tepkiden nefret ediyorum." "Neden? Bu ne olumlu ne de olumsuz."

"Kayıtsız. Bundan nefret ediyorum."

"Peki, ne söylememi istersiniz? Kendini kapana kısılmış hissettiğini söyledin. Bir sonraki sorumu zaten biliyorsun."

Saçlarımı parmağımın etrafında döndürmeye başladım, burada Doktor'un yakın incelemesi altında otururken başladığım bir alışkanlıktı bu.

"Bana nedenini soracaksın." "Aynen öyle."

Başka bir çıkış yolu göremeyince içimi çektim. "Beş gün uzaklaştırma aldım."

Doc kalemini ağzına götürdü ve kapağını çiğnedi. *Onun* bir alışkanlığı olduğunu keşfetmiştim. "Biliyorum."

"Nereden biliyorsun?"

"Annen aradı ve bana söyledi. O gün eve geç geldiğinden de bahsetti." "Başka ne söyledi?"

"Nerede olduğun konusunda yalan söylediğini söyledi."

Saçlarımı bıraktım ve ellerimi kucağımda birleştirdim. "Haksız da sayılmaz."

"Yani..." Doktor durakladı ve sırada ne olduğunu biliyordum. "Bana nereye gittiğini söylemek ister misin?" Gerçekten istedim ama yapamadım. Bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

"Tamam, bunu hayır olarak kabul ediyorum."

Doktor sessizliğimin ne anlama geldiğini biliyor. Ona yeterince uzun süredir geliyordum, şimdi zorlamanın zamanı olmadığını biliyordu.

"Dudağının nasıl yarıldığını bana anlatır mısın?"

Gözlerim onunkilerle birleşti ve zihnimde annemin beni tehdit eden sesini duyabiliyordum.

"Tekrar söylüyorum, sessizliğini hayır olarak kabul ediyorum. Belki başka bir zaman?"

Kendimi tedirgin hissederek ayağa kalktım ve masasının üzerindeki fotoğraflara doğru yürüdüm, karısının ve kızlarının gümüş bir çerçevesini aldım.

Devrilmiş bir ağacın gövdesinde oturuyorlardı ve kolları dirseklerinden birbirine kenetlenmişti. Her biri gülüyordu ve gözleri saf bir mutlulukla parlıyordu. Birbirleriyle paylaştıkları rahatlığı ve fotoğrafı çeken kişiye yönelttikleri sevgiyi kıskandım.

Kocas, babaları, onların kayası.

Bir zamanlar, gençliğin körü körüne kabullenışı sırasında buna sahiptim, ta ki sarsıcı bir an onu yırtıp atana kadar.

örtülü masumiyetten başka bir şey olmadığını ortaya çıkarmak için. Kendimi güvende hissetmemi sağlamak için yaratılmış bir yalandı çünkü kayam tutunabileceğim bir şey değil, acı veren bir şeydi.

Grayson'ın kendi çektiği fotoğrafları da vardı. Ancak bunlar insanlara değil yerlere aitti ve babası öldüğüne göre onun da benim kadar yalnız olduğunu hissediyordum.

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

Doktor, "Temel bilgilerle başlayalım" demeden önce bunu düşünmüş gibiydi.

"Tamam."

"Kendinizi kapana kısılmış hissettiğinizi söylediniz. Kapana kısılmış olmanın sana nasıl hissettirdiğini ya da ne anlama geldiğini bana anlatabilir misin? Bu zor değil, değil mi?"

"Sanırım."

Ama düşündükçe, tuzağa düşen kişinin ben olmadığımı fark ettim. *O kapana kısılmıştı.*

Onu tuzağa düşürdüm. Öyle değil mi?

"Addy, ne düşünüyorsun? Söyle bana."

"Hiçbir şey."

"Bana yalan söyleme Addison," diye vurguladı Doktor. "Sorudan kaçabilirsin, cevap vermemeyi seçebilirsin ama yalan söyleme. Bana doğruyu söylemezsen sana yardım edemem."

Masaya yaslandım ve fısıldadım, "Tanıdığım birinin başı dertte ve yardım etmek için hiçbir şey yapamayacağımı hissediyorum. Bu yüzden kendimi kapana kısılmış hissediyorum."

"Nasıl sorun? Okulda mı? Aileleriyle mi?"

Bu konuşmanın saçmalığına neredeyse gülecektim. Ona kimden ya da neyden bahsettiğimi söyleyemezdim ama belki... *hayır.*

"Hayatta."

Durdum ve daha fazla zorlamamak için gözlerimle yalvardım.

"Tamam. *Hayatla* başları dertte."

"Evet. Bu kişi bazı sorunlar yaşıyor ve ben de yardım etmek istiyorum ama ne yaparsam yapayım doğru olmayacak. Kimseyle konuşamıyorum. Tek yapmak istediğim onlara ulaşmak ve bana hissettirdikleri gibi hissetmelerini sağlamak..."

"Peki bu nasıl, Addy? Sana nasıl hissettiriyorlar?"

Doğru kelimeyi bulmakta zorlandım ve Doc'un fotoğrafına baktığımda hissettiğim kelimeye karar kıldım. "Güvende."

Doktor bir an durdu ve kalemi ağzından indirdikten sonra, "Peki, bu kişi size hiç zarar verdi mi?" diye sordu.

"Hayır!" İnkârımda kararlıyım.

"Bu kişi size istemediğiniz şeyleri yaptırıyor mu?"

Başımı salladım ve kaşlarımın arasındaki çatıklığı hissedebiliyordum.

Hayır, Grayson beni asla zorlamadı ama ben de karşılığında aynı şeyi söyleyemezdim.

"O zaman ben bir sorun görmüyorum. Hatta o kadar ileri giderim ki, her kimse sizi olumlu yönde değiştirdiğini söyleyebilirim. Bunu ben de fark ettim."

Kalbim fazla mesai yaparken göğsümün hızla çarpmasını görmezden

gelmeye çalıştım. "Ne demek istiyorsun?"

"Oturur musun?"

Onu sorgulamadan, bana söyleneni yaptım.

"Okul başladığından beri daha az umutsuz ve çok daha duyarlı oldun. Sosyal ve ilgili oldun ve bugün duvarımdaki saati kaldırdığımı bile fark etmedin. Bunların hepsi bana davranışlarının değiştiğinin açık göstergeleri."

Onunla aynı fikirdeydim ama yine de. "Bu benim soruma cevap vermiyor. Onlara nasıl yardım edebilirim?"

yapam Doktor omuz silkti. "Belki de sizi rahatsız eden ve kapana kısılmış hissetmenize neden olan şey am."

Yirmi Yedinci Bölüm

Geçmi
Ş...

Altı gün.

Addison'ı son gördüğümünden bu yana altı gün geçmişti. Bunun beni daha iyi hissettireceğini düşünmüştüm.

ortalanmış, daha az dengesiz, ama tek düşünebildiğim oydu.

Babamın kaldığı tesise geri dönmek ve mirasını sonuçlandırmak için Cuma günü izin almıştım.

Sonra bir cenaze töreni düzenlemek gibi korkunç bir görevim oldu.

Sonsuza dek gitmiş olduğu gerçeğini hâlâ aklıma tam olarak yerleştiremiyordum.

Pazartesi sabahı ilk başsağlığı dileyen Helene olmuştu ama o benimle konuşurken ve

üzüntüsünü dile getirirken ben Addison'ı hayal ediyordum. Elinde fotoğraf makinemle yanımda diz

çökmüş, etrafına ördüğüm duvarların arkasını görmeye çalışırken nasıl göründüğünü ezberlemiştim.

Addison Lancaster. Ingénue mu Siren mi?

Adını ilk duyduğumda başımın belada olduğunu anladım.

Geçen Perşembe günü evime geldiğinde, aramızda neler olup bittiğine dair tüm iddialar ortadan

kalkmıştı. Başlangıçta beni ona çeken heyecan ve şehvet, yerini ele geçirmek için çabaladığım

duygulara bırakmıştı. Karmaşık duygular beni boğmakla tehdit ediyordu ama bu karmaşanın arasında

bir yerlerde mantıklı gelen bir şeyler vardı. En karanlık günlerimde beni rahatlatan tek şey oydu.

Sınıfıma girdim, masamın yanında durdum ve onun orada olduğunu hemen anladım. Gözlerim

pazartesiden beri boş duran koltuğu aradı ve işte oradaydı, her zamanki gibi cilalıydı.

Dudağı tamamen iyileşmişti ve saçları mükemmel bir şekilde kıvrılmıştı. Mavi gözleri

benimkileri buldu ve bir şeylerin farklı olduğunu hemen anladım.

Sadece birkaç hafta önce ilk tanıştığım kıza benziyordu ama bu kez gözleri yaramazlık ya da

isyan dolu değildi; düz ve kayıtsızdı.

"Günaydın Addison," demeyi başardım, sesim bana bile gergin geliyordu.

"Günaydın, Bay McKendrick."

Onu tanımaya çalışarak masamın önüne doğru yürüdüm ve arkama yaslandım. "Erkencisin."

"Öyle mi?" diye sordu ama her an nerede olduklarını bilen biri varsa o da Addison'dı.

"Beni bir şey için mi görmek istedin?" Onu dürttüm.

Onun bu hali, ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim olmadığı için dehşet vericiydi. "Evet.

Geçen Cuma'dan kalan kâğıdı teslim etmem gerekiyor mu?"

Ciddi mi bu?

Tam karşımda bir yabancı oturuyordu. Dudaklarını eğerek ve kirpiklerini kırıştıtararak alay

eden ve kıskırtan kız gitmişti - tam da onu kabullenmeye başladığım sırada.

"Anne Boleyn ödevi mi? Hayır. Sınıfımda uzaklaştırılan öğrenciler için telafi yok."

Hayal kırıklığına uğramış gibi başını salladı. Acaba farklı bir muamele mi bekliyordu diye

düşündüm. Ama sonra kendi kıcıma tekneyi bastım çünkü tabii ki bekliyordu. Onu altıma almıştım,

çırılçıplaktı ve kendimi onun içinde kaybederken açılmıştı. Biraz hoşgörü söz konusu olamaz mıydı?

Kendisi için değil ama kredileri telafi edemeyen Brandon için bu tamamen haksızlık olurdu.

Bunu bilmesi gerekiyordu.

Masamdan kalkarak masa ve sandalyelerin arasından geçtim ve onun önünde durdum. Yüzünü bana doğru çevirdiğinde, eğilip dudaklarını dudaklarımla buluşturma isteği duydum.

Özverili olmak beni ya da önceki eylemlerimi tanımlamıyordu ama şimdi, tam şu anda, maruz kalabileceğim sonuçlar umurumda değildi. Sadece onu önemsiyordum.

"Telafi etmen için sana zaman verebilseydim, verirdim."

Ellerini masanın üzerine koyarak parmaklarını birbirine kenetledi. "Zaten bir önemi yok."

Onunla göz hizasına gelene kadar çömelip, uzanıp ona dokunmamak için tahtanın kenarına tutundum. "İyi misin?"

"Ben iyiyim," diye cevap verdi. Ses tonu hiç de öyle olmadığını gösteriyordu.

"Sen iyi misin?" "Bugün kendimi daha iyi hissediyorum."

"Kendin, ha? Bir şişe viski içip-"

"Evet," diye kestirip attım, günahlarımın tekrarlanmasına gerek yoktu. "Bunun aksine."

"Hmm."

"Bu da ne demek oluyor?" Sormadan edemedim.

Cevap vermeye fırsat bulamadan sınıf kapısı çarparak açıldı ve beni kendime getirdi. gerçeklik.

Ayağa kalktım ve Brandon'ın Jessica'yı elinden tutmuş odaya doğru ilerlediğini görmek için döndüm.

Benim durduğum yere baktılar ve Jessica bana bir gülümseme fırlattı. Sonra bakışları Addison'a kaydı ve kayboldu - orada aşk kaybolmadı.

"Günaydın Brandon, Jessica. Lütfen oturun."

Elimden geldiğince sakın bir şekilde odanın önüne doğru yürüdüm ve bilinmesini istemediğim hiçbir şeyi açığa çıkarmamaya çalıştım.

"*Elbette*, Bay M," diye kabul etti Brandon biraz fazla kolaylıkla.

Addison'ın yanındaki koltuğa doğru yürümesini izledim ve sonra omzunun üzerinden bana baktı. Bu hareket yüzleştiriciydi ve masamın arkasına oturduğumda beni ölçüp biçtiğini fark ettim. *Ama neden?*

Diğer öğrenciler odaya doluşmaya başladığında kendime Brandon'ın hiçbir şey bilmediğini hatırlattım.

-Bunu yapmasına imkan yoktu. Muhtemelen geçen hafta uzaklaştırıldığı için hâlâ kızgındı. Son zil çaldığında Addison'a dönmesini izledim.

Ona bir bakış bile atmadı, sadece birkaç dakika önce olduğu gibi sessizce oturdu.

Daha

önce.

Ama sonra bana döndü.

Gözleri meraklıydı. Bakışları şüpheliydi.

O anda hayatımda Addison'dan çok daha tehlikeli şeyler olduğunu fark ettim.

* * *

İşte...

Doktor bugün onunla avluda buluşmamı söyledi.

Görünüşe göre, sonunda küçük ofisinden bıkmış, onu suçlayamam. Evindekiyle kıyaslandığında burası gerçekten sıkıcı olmalı.

"*Ahh*, bugün çok güzel değil mi?"

Arkama baktığımda Doc'un küçük çeşmeyi çevreleyen patika boyunca ilerlediğini görüyorum. Bir elini gözlerini gölgelemek için kaldırmış, diğer eliyle de bacağının yanında sarı bir zarfı sallıyor.

Bankın üzerine kaydım ve oturmasını bekledim. Benim boşalttığım yere oturuyor ve omuzlarımızı birbirine çarpıyor. "*Dedim* ki, bugün çok güzel değil mi?"

"*Gerçekten* mi?" diye bağırarak bir bakış attım. "Bana öyle bakma."

Dudaklarımın titrediğini hissederek, "Ne bakışı?" diye sormaktan kendimi alamıyorum.

Sonra Doc en iyi "kız" sesiyle, kızlarından biri olduğunu tahmin ettiğim kişiyi taklit ederek, "*Ciddi* misin?" dedi.

Yüksek sesle gülerek, "Gerçekten *çok* güzel bir gün" dedim.

"Gördün mü?"

"Ne fark eder ki? Ben hâlâ buradayım."

Küstah cevabım Doc'u en ufak bir şekilde korkutmuşa benzemiyor. Onun yerine omuz silkiyor.

"Teknik olarak buradasınız, ama bu ne burada ne de orada. Mesele şu ki, bugün bir farklı bir sonuç."

"Aksine mi?"

"En son buraya geldiğimizde. O gün ağlamıştın, hatırlıyor musun?"

Birkaç gün öncesini düşünüyorum ve burada Doktor'la birlikte durduğumu hatırlıyorum.

Hatıralar çok net. Güneş aynıydı, ama o haklıydı -bugün güzel bir gün olduğunu fark ettim, bugün...

"Bugün gülümsedin."

* * *

Geçmi

Ş...

Tarih dersi yeterince hızlı geçti ve zil çalar çalmaz çıkmak için ayağa fırladım. I

Bugün saat onda Bayan Shrieve ile bir toplantım vardı ve geç kalmak istemiyordum. Ayrıca Grayson'a ben hazır olmadan işleri bitirme şansı vermek de istemiyordum.

Pazartesi günü Doc'la yaptığım seanstan sonra ne olması gerektiğini anlamıştım, sadece düşündüğümünden daha zordu. Birkaç basit kelime ve her şey bitecekti. Hayat normale dönecekti, öyle değil mi?

Peki normal olan neydi? *Ondan* önceki hayat mı? Bu benim de istediğim bir son gibi görünmüyordu ama başka ne seçenek vardı ki? Doktor, Grayson'a onun bana yardım ettiği şekilde yardım etmediğimi fark etmemi sağlıyordu.

Birini istemek ve ona ihtiyaç duymak, onun için iyi olmaktan tamamen farklıydı ve benim onun için iyi olmadığım çok açıktı.

"Oh, Addison, içeri gel."

Bayan Shrieve'in daveti karşısında neden tüylerimin diken diken olduğunu tahmin edemezdim ama ofisine girip oturduğumda beni inceleme şekli beni rahatsız etti.

İşaret parmağını kaldırdı ve bana sıkı bir gülümseme verdi. "Bir saniye. Kapıyı kapatayım."

Çantamı kucağıma koyup sıkıca kavradım ve onun geri dönüp oturmasını bekledim. Gözleri yine üzerimde gezindi.

"Bugün nasılsın?"

Görünüşe göre günün sorusu buydu. "Ben iyiyim."

"Öyle misin?"

Başımı salladım ve daha inandırıcı olmaya çalıştım. "Evet. Ben iyiyim."

Aklından geçmemesi gereken tek kişi geçse bile.

"Uzaklaştırıldığın ve eve gitmek için erken bırakıldığın gün annenle konuştum." *Neden bunu tekrarlıyoruz?* Ben zaten her şeyi biliyordum, o da biliyordu, o zaman ne- "Annen geçen Çarşamba eve dudağında morlukla geldiğini söyledi."

Sessiz kaldım, tam olarak ne demek istediğini merak ediyordum. İşte o zaman elini bıraktı.

Bomb

a. "Jessica'nın Çarşamba günü otoparkta yüzünüze vurmadığını biliyorum. Peki, bunu kim yaptı? sana?"

Tam olarak kimin yaptığını düşündüğünü merak ettim. Jessica'nın bana tokat atmadığını gördüyse, orada ne kadar durdu? Beni Grayson'la konuşurken görmüş müydü?

"Sorun değil, biliyorsun. Bana anlatabilirsin."

Bunu düşündüm ve sonra günlerdir ilk kez saatinin *tik* tak sesini duydum.

İşte o zaman beklediğimden biraz daha kötü niyetle "Peki bunu neden yapayım?" diye sordum.

Hiçbir sapmayı davet etmeyen ve net bir tonda konuşurken gözünü bile kırpmadı. "Ben senin öğretmenim. Sana yardım etmek, yol göstermek için buradayım. Dolaylı olarak güvenebileceğin biriyim."

Ona güvenmiyordum, hem de hiç. "İşimiz bitti mi?"

Sandalyesine geri oturdu ve sessizce başını sallayarak evet, şimdilik işimiz bitti dedi. Ayağa kalktım ve tam kapıya varmıştım ki adımı seslendi. Avucumu kapının koluna dayayarak arkama baktım.

"Belki de Bay McKendrick ile konuşmalısınız. Ona güveniyor gibi görünüyorsunuz." Tek kelime etmeden kapıyı açtım ve Bayan Shrieve'in ofisinden çıktım.

* * *

İşte...

"Zarfin içinde ne var?"

Doktor sarı dikdörtgeni kaldırarak bana uzattı.

"Bu senin için."

Açmaya başlıyorum ama elini benimkinin üzerine koyuyor. "Hayır.

Henüz değil." "Henüz değil mi?"

"Hayır."

Elini çekti, ben de zarfı aramızdaki bankın üzerine koydum ve iç çektim. "Tamam, ey bilge kişi."

"Ah! İşte mizah anlayışın!" Elini göğsüne götüren Doc, "Bu yaşlı kalbime çok iyi geliyor," diye itiraf ediyor.

"O kadar yaşlı

değilsin." "Bu doğru mu?"

"Evet. Sadece hissettiğin kadar yaşlısın." "Peki sen kendini kaç yaşında hissediyorsun, Addy?"

"Güzeldi. Bunu oraya atmadan önce ne kadar düşündün?" "Dün gece ve bu sabah. Ama... soruya geri dönelim. Kaç yaşında hissediyorsun?"

Bacaklarımı önümde uzatıyorum ve sonra omuz silkiyorum. "Burada kendimi çocuk gibi

hissediyorum. Birileri sürekli bana ne yapmam gerektiğini söylüyor."

"Nedenini biliyorsun. Onlar sadece-"

"Biliyorum. Kendime ya da başkasına zarar vermediğimden emin ol," diye bitiriyorum.

"İncinmek istemiyorum

kimse, artık değil."

"Neden?"

"Bak beni nereye getirdi," diyorum ona, etrafımızı göstererek.

"Güneşli güzel bir günde benimle bir bankta oturmak mı? Daha

kötüsü de olabilirdi." "Kilitlenmek. Yani beni hapse attırdı."

"Hmm..."

"İşte yine başladın."

Zarfı göstererek, "Aç şunu." diyor.

Kapağı açtım ve içindekini çıkardım. Ellerimde Brandon Williams'ın gülümseyen yüzü vardı.

Etrafında yeni atletizm takımının üyeleri duruyor ve o en önde, kameraya gülümseyerek bakıyor. Günlerdir unuttuğum öfkenin içinde kabarmaya başladığını hissedebiliyordum. Fotoğraf Pazar gazetesinde yayınlanmış ve Brandon Williams'ın artık Ulusal 100 metre koşu şampiyonu olduğu belirtilmişti.

Kafamı Doktor'a çeviriyorum ve öfkeyle ayağa kalkıyorum.

"Bu da ne böyle?"

"Addy, lütfen. Konuşmana dikkat et."

"*Açıkla*. Bunu bana neden verdin?" Makaleyi ona geri iterek talep ediyorum. Ayağa kalkarken elimden alıyor ama ben elimi geri çekemeden o elimi tutuyor.

"İnsanlara zarar verdi. Değil mi?"

"Öyle olduğunu *biliyorsun*. Buraya yatırıldığında neler olduğunu size zaten anlatmışlardı."

Anlamıyorum. Doc neden bunu yüzüme vuruyor? Brandon hakkında bir şey bilmek istemiyorum.

O umurumda değil. Umurumda değil- "Ama o

mutlu. Ona bir baksana."

"Sana *güvenebileceğimi* sanmıştım!" Bağıriyorum. Tam da incitecek hiçbir duygum kalmadığını düşündüğüm anda beni incitti.

"Yapabilirsin," diyor bana. Başımı sallıyorum, yalan söylediği konusunda oldukça kararlıyım.

"Beni dinle. Bu insanların senin üzerinde bu kadar etkili olmasına izin veremezsin. Aklını kullan, kalbini değil. Kendini bunu *ister* hale getir. *Onu* arzula, bir yanılsamayı değil, Addison."

Özel isminin kullanılması beni kızgınlık sersemliğimden çekip çıkarıyor. "Kendimi ne ister hale getireyim? Hiç mantıklı konuşmuyorsun."

Beni bırakan Doktor elimdeki kâğıdı işaret etti. "Sahip olduğu şey. Özgürlük."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Geçmi
Ş...

"Addison!"

Yürümeyi bıraktım ve koridorun sonunda Grayson'ı gördüm. Öğle yemeği için zil çalmıştı ve ben

dışarı çıkmayı ve bir saat boyunca arabamda tek başıma kalmayı planlıyordum; burada her zamanki yüzümü tekrar yerine koymayı deneyebilirdim.

Bayan Shrieve çok fazla imada bulunuyor ve çok fazla soru soruyordu - potansiyel olarak *zarar verici* çok fazla soru. Benim için zarar verici değillerdi ama şimdi koridorda bana doğru yürüyen adam için zarar verici olabilirlerdi.

Dolabımın olduğu tarafta bekledim ve yanlarından geçerken birkaç öğrencinin Bay McKendrick'i selamlamasını izledim. Bir öğretmenin bir öğrenciyi görmek istemesi alışılmadık bir durum değildi ama gözlerindeki ifadeden bunun okulla bir ilgisi olmadığını anlamıştım.

Benden makul bir mesafede durduğunda, "Nereye gidiyorsun? Konuşmamız gerek." dedi.

"Öyle mi? Neden?"

Kimsenin duymadığından emin olmak için kontrol ettikten sonra kısık bir sesle, "Bugün sana neler oluyor?" diye sordu.

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için ona bakmaya cesaret edemedim. "Hiçbir

şey." "Saçmalık," diye tısladı.

O haklıydı. Saçmalıktı.

Dolapların sonundaki küçük oyuğu işaret etti ve ben de itiraz etmeden itaat ettim. Doktorla konuştuktan sonra Grayson'ı kendi bencil nedenlerim için kullandığımı ve karşılığında acıdan başka bir şey vermediğimi fark ettim.

Onu yüklerimden kurtarmanın zamanı

gelmişti. "İçine kapandın. Nedenini bilmek

istiyorum."

Bu konuyu daha fazla uzatmak istemediğimi ama bunun ne yeri ne de zamanı olduğunu bildiğimden, "Belki de bazı şeylerin farkına vardım," dedim.

Kendi kulaklarıma bile saçma geliyordu.

O da öyle düşünmüş olmalıydı çünkü ağzı sert bir çizgiye çekilmişti ve gözlerinde dönen duygular öfke ve endişe arasında gidip geliyordu.

"Öyle mi, ne gibi?"

Yutkundum ve aramızda bir işaret yaptım. "Bu-"

"Evet?" diye araya girdi, kesici tonu ve ifadesi bunu beklediğimden çok daha zor hale getirdi.

"*Bu* seni incitecek," diye fısıltıyla vurguladım.

Sanki nerede olduğumuzu unutmuş gibi Grayson bir adım öne çıkarak beni duvara yasladı ve "Öyle mi? Peki sonunda bunu anlamayı kim sağladı? Çünkü sana *hayır* derken ben olmadığım kesin."

"Doktor," dedim hemen.

Parmaklarını dudaklarına götürürken Grayson'ın gözleri büyüdü. "Ona bizden bahsettin

mi?" "Hayır," diye cevap verdim, böyle bir şey düşünmesinden dehşete düşmüştüm.

Kendine engel olamayarak yüzünü benimkine yaklaştırdı. Hatırlatmak üzereydim

"O zaman neden bahsediyorsun, Addison?" diye homurdandı. "Geri çekilmen gerek," diye uyardım, sağa sola bakarak. "Bizi herkes görebilir." "*Kahretsin*," diye küfretti ve dik durdu.

"Baktığın ve *nefret ettiğin* bir şey olmak istemiyorum. Sen benim tam tersimken, ben senin için öyle olamam. Ben senin için kötüyüm. Zehir," dedim sonunda ona.

İşte, bundan daha dürüst olamazdım. Volta atmaya başladı ve sonra geri dönüp önümde durdu. "Hayır, değilsin."

"Evet," diye karşı çıktım. "Öyleyim."

"Yani, ne? Hepsi bu *kadar* mı? Öylece çekip gidecek misin?" diye sordu, yüzü kuşkusunu gösteriyordu. "Sonunda istediğini elde ettikten sonra, işin bitti mi?"

"Hayır," diye reddettim, öfkesi kalbimi acıtıyordu.

Bunu yapmak istemiyordum ama değişiklik olsun diye doğru olanı yapmaya çalışıyordum, bunu göremiyor muydu?

"Okulu bitireceğim ve umarım hala-"

"Hâlâ ne yapıyorum Addison? En başından beri kendime bunun ne kadar yanlış olduğunu söylüyorum ve *hâlâ* uzak duramadım." Sonra akla hayale gelmeyecek bir şey yaptı. Saçlarıma dokundu, parmaklarını buklelerin üzerinde gezdirdi. "Uzak duramıyorum."

Onu en çok incitebilecek yerde yaptığı bu küçük jestin tam etkisi duygularının derinliğini gösterdiğinden gözlerimin yaşardığını hissedebiliyordum.

"Denemelisin. Bunu yapmama izin ver. Doğru olan bu. İkimiz için de."

Elini geri çekerek cebine soktu.

"Çok fazla insan izliyor. Bana bağlanırsan sadece zarar görürsün." Başını salladı, açıkça sinirlenmişti. "Kim gibi?"

"Brandon."

"Onu sikime takmıyorum," diye tükürdü ve bu ifadedeki zehir ne kadar ilerlediğimizi gösteriyordu. Başlangıçta Grayson kıskançlık duyduğunu inkâr etmişti ama şu anda bir şeyler hissettiği çok açıktı.

"Bayan Shrieve," diye ekledim, farklı bir yoldan gitmeye karar vererek. "Peki ya o?"

"Bu sabah bir toplantı için beni ofisine çağırdı."

Gözlerinde bir şey parladı, sanki beni neden çağırdığından şüphelenmiş gibiydi. *Bir şey mi biliyordu?*

"Ne için?"

"Dudağım. Annem Çarşamba günü okuldan sonra eve onunla geldiğimi söylemiş. Bayan Shrieve de bizi otoparkta görmüş. Bunu biliyor muydunuz?"

"Evet."

Duvardan uzaklaştım. "Bana söyleyecek miydin?"

"Görmemesi gereken bir şey görmedi," diyerek yaptıklarını savundu.

"Nereden biliyorsun? Tanrım, hiç şaşırmadım..." Onunla ve güvenle ilgili yorumumu düşünürken sözümü yarıda kestim.

Bu hiç iyi değildi.

Brandon'ın koridorda yürüdüğünü görünce etrafından dolaşmak için hamle yaptım ama Grayson uzanıp bileğimden tuttu ve beni dolapların arkasında durduğu yere geri çekti.

"Nereye gidiyorsun?"

Kolumu çekerek sıkılmış dişlerimin arasından, "Bırak beni. Brandon geliyor."

Grayson beni hemen bıraktı ve Brandon köşeyi dönüp bizi bulduğunda uzaklaştı.
"Bu da ne böyle?"

* * *

İşte...

Doktor'un kapısını çaldıktan sonra boş koridorda bir ileri bir geri yürüyorum.

Sol elimde Brandon'ın fotoğrafının olduğu zarfı tutuyorum, sağ elimde ise bana verdiği kalem var

-Grayson'ın kalemi.

Her ikisi de kendi başlarına *güvensizlik* ve *güven* sembolleridir.

Kapısı açıldığında volta atmayı bırakıp zarfı ona doğru itiyorum. Tek kelime etmeden zarfı benden aldı ve kenara çekildi.

"Neden?" İçeri girerken soruyorum ve o da kapıyı kapatıyor. "Bunu bana neden verdiğini bilmek istiyorum?" "Sana nedenini söyledim."

"Böylece özgür kalabilir miyim?"

"Evet, seni kapana kısıtıran her şeyden kurtul," diyor bana, zarfı göstererek. "Bu resim önemli değil," diye açıklıyor ve yere atıyor. O daha hareketli

Onu hiç görmedim. "Yine de, günlerdir görmediğim kadar tepki veriyorsun. *Sen*, Addy! Önemli olan sensin. Geçmişte olanlar değil. Dün bitti. Bugün ne yapacaksın?"

Gözlerim ona odaklanıyor ve aciliyetin arttığını hissediyorum. İçimde tutuşturduğu bir arzu var.

Ben

"Artık *burada* olmak istemiyorum."

"Biliyorum. Peki bu konuda ne yapacaksın?"

Cevap çok açık. Başından beri oradaydı. "Savaşacağım." Doc'un yüzünde bir sırıtma belirir. "Ve?"

Ben de ona sırıtıyorum. "Ben kazanacağım."

* * *

Geçmiş...

"Dostum, çek ellerini onun üzerinden!"

Brandon durumu değerlendirirken aklına gelen tek kelime "*lanet* olsun"

oldu. "Hey, o yapmıyordu-"

"Seni tutuyordu Addy," diye suçladı.

Brandon haklıydı, onu yakalamıştım ve tekrar yakalamak istiyordum. Bunun yerine, kendini beğenmiş öğretmen moduna girdim. *Ne şaka ama.*

"Öğle yemeğine gitmen gerekmiyor mu?"

"Hayır, seni ihbar etmem gerek. Ona neden dokunuyorsun ki?"

"*Brandon!*" Addison bağırdı ve kollarını beline sarmış halinden kendini tutmaya çalıştığını anlayabiliyordum. Bunu biliyordum, çünkü ben de aynısını yapmak için çabalıyordum.

"Ne? Hiçbir öğretmen öğrencisine el kaldırmamalı. Ve kesinlikle birini tutmamaları gerekir. Bu yüzden uzaklaştırılmamış mıydım?" diye sordu yüzüme doğru kalkarak.

Bir adım geri çekildim ve kendime onun bir öğrenci olduğunu, çenesine yumruk atıp çenesini kapatmasını isteyebileceğim biri olmadığını hatırlattım.

"Bay Williams, sanırım gördükleriniz konusunda yanılıyorsunuz."

Ne diyorum ben? Bu kadar alçaldığıma inanamıyordum. "Öyle miyim?"

"Evet, öylesin. Senin derdin ne?" diye sordum.

Elbette, bir pislik gibi davranarak sorunu daha da karmaşık hale getirin - babam çok gurur duyardı.

"Sanırım biliyorsun," diye ima etti, benden Addison'a bakarken, ona baktığımda yaralı ve kırılmış görünüyordu - bir kez daha hasar görmüştü ve bu sefer benim tarafımdan.

Artık bu konuda yapabileceğim bir şey yoktu, çok derine inmiştim ve Brandon'ın gördüklerinden sonra duramazdım.

"Ağzından bıktım artık. Bence pişman olacağın bir şey söylemeden önce yürümeye başlamalısın."

"Pişman olduğum mu?" Alay etti. "Hiç sanmıyorum."

"Brandon, git artık. Bunu daha da kötüleştiriyorsun," diye yalvardı Addison, gözlerimizi tekrar Onu.

"Neyi daha da kötüleştiriyorum, Addy? Jess geçen hafta seni otoparkta bıraktığını söyledi ve sen ama *arabayı* sürmeden önce seninle konuştuğunu görmüş. Aynı gün dudağının patladığına dair bir söylenti var. Jess değildi, peki kimdi? Bay McKendrick mi?"

Bu beklediğim bir suçlama değildi ve neredeyse ayaklarımı yerden kesecekti. Az önce bana yönelttiği suçlamayı aklımda tutmaya çalıştım.

"Addison'a vurduğumu mu ima ediyorsun? Çünkü eğer öyleyse, bu çok büyük bir iddia." "Kabul etmelisiniz ki, pek iyi görünmüyor, değil *mi efendim*? Her şeyinize dokunmayı seviyor musunuz?"

öğrenciler?"

"Ne oluyor lan?" Addison benim kadar şaşkın bir sesle kekeledi.

Brandon parmağıyla onu işaret ederek, "Kapa çeneni Addy," diye emretti. Sırf bu yüzden ona vurmak istedim. "Pekâlâ, bu kadar yeter! Bıktım artık."

"Öyle mi?" diye meydan okudu ve öfkemin kaynama noktasına ulaştığını hissedebiliyordum. Yumruklarımı iki yanımda sıktım ve kendimi sakinleşmeye zorladım.

"Evet. Gitmeniz gerekiyor yoksa hemen ön büroya gidiyoruz, orada atletizm bursunuza veda edebilirsiniz."

Tam o sırada Brandon kolunu geri çekti, elini yumruk yaptı ve ileri doğru fırlatarak yüzümün yan tarafına bir yumruk indirdi. Çenemi tuttum ve dilimi yanağımın iç kısmına doğru iterek kanın tadını aldım.

"Brandon Williams!"

Harika, tam da ihtiyacım olan şey, Helene'in bu sirke katılması.

Saldırgan *öğrencime* ters ters bakarak, "Kendimi gerçekten kaybetmeden önce geri çekilmeni öneririm," diye uyardım.

Az önce ne yaptığının farkına varmış gibiydi çünkü yavaşça geri çekildi ve ellerini silkeledi. Parmaklar.

"Müdür Thomas'ı ziyaret etmek üzeresiniz ve ona neden bir kanayan dudak. Bunun okuldan atılma sebebi olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Burada neler oluyor böyle?" Helene üçümüze de sordu ve Addison'ın söylediklerinden sonra

daha önce ima ettiği gibi, çalışan arkadaşımın ne düşündüğünü merak etmek zorunda kaldım.

Brandon daha konuşmaya fırsat bulamadan, amansız bakışlarımla onu sıkıştırdım ve "Ona sen mi söylemek istersin yoksa ben mi söyleyeyim?" diye sordum.

Duvara büzülmüş gibi görünen Addison'a dönerken cevap verme zahmetine girmedim. Başım eğikti, omuzları titriyordu ve parmakları bembeyazdı.

Elimi uzatıp onu rahatlatmak istedim ama zaten bizi bu duruma sokan da buydu. Benim yapamadığım şeyi yaptığı için Helene'e neden bağırarak istediğimin hiçbir anlamı yoktu.

Elini Addison'ın omzuna koydu ve ondan hiç bu kadar şiddetli bir tepki görmemiştim.

Addison sanki Helene ona bulaşacakmış gibi geri çekildi ve buz gibi bir bakış fırlattı. "Addy? İyi misin?" Helene nazikçe ısrar etti.

Addison bana doğru döndü ve gözleri, kardeşinin mezarı başında geçirdiği geceden beri görmediğim bir bakışa büründü.

Addison'ım gitmişti ve önümde parçalanırken kolunu kaldırıp saatini kulağına bastırdı ve bir damla gözyaşı serbest kalıp yanağından aşağı yuvarlandı.

Tik taklar geri gelmişti.

Bitmiştik.

Zaman artık durmuyordu.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Geçmiş...

Tanrım, bu ne kadar sürer?

Brandon'la aramızda olanları yalandan özetlemiştim ve tahmin ettiğim gibi okuldan atılacaktı. Okul yılını başka bir lisede tamamlamak zorunda kalacaktı. "Bay McKendrick, hepsi bu kadarsa, gidebilirsiniz. Bundan sonrasını biz hallederiz."

Ayağa kalktım, sandalyeyi geriye ittim ve sonra çocuğa baktım - ve o da buydu, sadece bir çocuk -Koltuğuna yığıldı. Brandon bana ters ters baktı ve ben de ihmalimin tüm ağırlığını hissettim.

Bu çocuk bana güvenmişti, ben de onu hayal kırıklığına uğrattım.

"Umarım işler sizin için yoluna girer, Bay Williams."

Ona elimi uzattım, ama elimi tutmak yerine gözleri sert bir parıltıya büründü - onu oraya ben koymuştum. *Hayır*, zaten bir kenarı vardı. Ben sadece onu keskinleştirmiştim.

Bakışlarını elimden kaldırıp üst dudağını kıvrarak bana şöyle dedi

Anne."

Anne mi? Neydi o...? Sonra Kral Henry'nin eşleri hakkındaki dersimi hatırladım.

... Birçok kişi Anne'in peşinden gittiğine ve Anne'in onun girişimlerine direndiği için ona çekildiğine inanır...

Ne kadar yanıldığını bilmiyordu. Addison'ı kovalamamıştım ama kovalamak üzereydim. Ona ihtiyacım vardı.

Onu bul.

Başka bir şey söylemeden ofisten çıktım. Dudağım zonkluyordu ve başım ağrımaya başlamıştı ama bu beni doğruca otoparka gitmekten alıkoymadı.

Addison gidemezdi çünkü giderse ailesi aranırdı ve o da bunu istemezdi. Saatime baktım ve boş zamanım olduğunu anladım, bu yüzden pisti geçip kapıdan içeri girdim. Otoparkta arabasını gördüm ve oraya doğru ilerledim.

Pencereden baktım ve hiçbir şey görmedim. Boştu.

Doğrulurken, araziye inceledim. Etrafta kimse yoktu. Gidip içeriyi kontrol etmek üzereydim ki bir şey fark ettim.

Kamyonetimin yanında, altından beyaz bir kumaşın çıktığını gördüm ve o olduğunu hemen anladım. Koşarak park ettiğim yere gittim ve kamyonetimin kasasının arkasına dolandım; işte oradaydı. Sürücü tarafındaki kocaman lastiğe yaslanmış oturuyordu, çok küçük ve kırılğan görünüyordu.

Ayakkabılarımın altında gevşek çakıllar çıtırdarken, ona doğru yürüdüğümü görmek için döndü. Dizlerini bükmüş ve kollarını dizlerine dolayarak göğsüne çekmişti.

"Addison," diye fısıldadım usulca.

Kapana kısılmış bir hayvan gibi görünüyordu. Zihninin içine hapsolmuş.

Muhtemelen ellerini saçlarında gezdirdiği için saçları dağınıktı ve parmaklarının dizine vurduğunu görebiliyordum-bir, *iki, üç. Bir, iki, üç.*

Mesafemi korudum ve aynı seviyeye gelene kadar çömeldim. "Addison."

Başını kaldırdı ve uzanıp dokunma içgüdümü takip etmemek için ellerimi kucağımda kenetlemek zorunda kaldım.

"Konuş benimle," diye nazikçe ikna ettim.

Hiçbir şey. Ondan hiçbir şey alamadım. Kendi içine çekilmişti.

Bacaklarımı altımdan çekerek kıcıımı sıkıca yere koydum ve bir ayağımı

dokunmamaya özen göstererek iki yanından

tuttu. "Neler oluyor? Düşündüm ki-"

"Ne?" sonunda konuştuğunda sesi zayıftı. Gözleri beni olduğum yerde tutuyordu ve bir kez olsun ne diyeceğimi bilemedim. "Ne düşündün?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum. Sanırım seni daha iyi hissettirebileceğimi düşündüm." Bir kolunu kaldırdı ve burnunu koluna sildi.

"Evet, daha iyi olduğumdan emin olalım. Tanrım, şimdi tıpkı onlar gibi düşünüyorsun." Ne yaptığımı anlamadan sürünerek yanına gittim ve diz çöktüm.

"Hayır, ben onlar gibi değilim," dedim ısrarla. "Burada seninleyim, değil mi?"

Hayatımda yanlış olan şeyin o olduğunu nasıl düşünebilirdim ki? Anlam ifade eden tek şey oydu ve o kırılıp incindiğinde ben de inciniyordum.

Babam haklıydı - eğer onun kalbini istiyorsam, onu almalıyım. Eğer bunu sevgiden dolayı yapıyorsam, bu iyinin ve kötünün ötesinde bir şeydi.

"Addison."

Omzumun arkasından bakmaya devam etti, ben de çenesini elime aldım ve ona bakmasını sağladım.

Ben.

"Addison, bana bak." Gözleri benimkilere odaklandığında, bir zamanlar söylediği sözleri tekrarladım.

bana söyledi. "Her şeyime bak."

Eli zonklayan yanağımı kavradı ve başparmağı, oluşmakta olduğunu bildiğim kirli sakalın ve çürüğün üzerinde hafifçe gezinirken gözlerinden taze yaşlar süzüldü. Çenesini serbest bıraktım ve elimi saçlarının üzerinde gezdirerek saçlarını yüzünden geriye doğru ittim.

"Kafanın içinde neler oluyor, hmm?"

Titrek bir nefesle sonunda itiraf etti: "Kırıldım."

Başımı salladım. "Hayır, Addison. Sadece tamamen kusurluyum. Hiçbirimiz mükemmel değiliz."

Alt dudağı dışarı çıkmıştı ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken kendime engel olamadım, öne doğru eğildim ve dudaklarımı dudaklarına götürdüm. Ağzımı kaldırdığımda yanağı serin, gözyaşları ise ılıktı. Burnumu onunkine değdirdim ve artık inkâr edemeyeceğim bir şey fısıldadım. "Seni seviyorum."

Alnını alnıma bastırdı ve o kadar yumuşak bir sesle cevap verdi ki neredeyse kaçırıacaktım,

"Yapmamalısın." Verdiği cevap kalbimi sızlattı ve başımı döndürdü.

Haklı olduğunu biliyordum, bu hiç mantıklı değildi. Onu sevmemeliydim. Sonu iyi bitemezdi ve benim için bir anlam ifade eden diğer tek kişiyi çoktan kaybetmiştim. Bu sadece kendimi kalp kırıklığına hazırlamaktı. Ama bu kırık kızı kollarıma aldığımda ve o kucağıma emeklediğinde, kalbimin onun ellerinde olduğunu inkâr etmem mümkün değildi.

* * *

İşte...

"Seni burada bulabileceğimi düşündüm."

Döndüğümde Doc'un ders çalıştığım kütüphaneye girdiğini görüyorum. "Evet, sınavın İngilizce bölümü için bir şair bulmam gerekiyordu."

"Oh," diyor Doc yanımdaki sandalyeyi çekip otururken. "Kimde karar kıldınız?" Okuduğum kitabı ona doğru kaydırıyorum.

"Aleksandr Pushkin." "O
bir Rus."

"Asla tahmin edemezdim," diye cevap veriyor Doc kuru bir sesle. "Hangi şiir? O kadar çok şiiri var ki."

Ona "Elveda'yı seçtim" demeden önce sayfadan başını kaldırmasını bekliyorum. Uygun göründü." Doktor dikkatini tekrar kitaba verdi ve şiiri buldu. O bir şey söylemeye fırsat bulamadan, Puşkin'in sözlerini açıkça okudum. Sonunda savaşıma ve yoluma devam etme kararım ile barıştım, ve hatta belki de gitmesine izin vermek.

*"Bu son kez, cesaret ettiğimde
Zihnindeki imgeni kucaklamak için..."*

Şiire kelimesi kelimesine devam ederken Doc kitabı kapatıyor ve bitirdiğimde usulca, "Bu çok güzel Addy. Seninle gurur duyuyorum. Geçmişe veda etmenin zamanı geldi. Bunu fark etmene sevindim. Burada iyi çalışmaya devam et. Büyük sınav çok yakında."

* * *

Geçmiş...

Grayson'ın kucağına sürünerek saçlarına dokundum ve göğsümdeki acının şiddetlendiğini hissettim. Biliyordum ki

Bu bir vedaydı. Burada ayrılmak zorundaydım.

"Bunu başlatmamalıydım. Bilmiyordum," diye itiraf ettim ve parmaklarımla dudaklarını sıyırdım. "Böyle olacağını bilmiyordum. Seveceğini... bunu... şimdi çekip gitmen gerekiyor. Beni unutmalısın."

"Muhtemelen" diye cevap verirken ellerinden biri sırtımı düzeltti.

Ne yapmaya çalıştığımı anlamış gibi görüldüğü için rahatlamıştım; ta ki dudakları dudaklarımın köşesini bulup "Ama ben hiçbir yere gitmiyorum" diye fısıldayana kadar.

Dudaklarımızın arasından bir damla gözyaşı süzülürken, dilim tadına bakmak için dışarı çıktı ve onun ağzını buldu. Dudaklarımız birleşti ve kendimi onun içinde kaybettim.

Parmaklarımı saçlarının kısa tellerine doladım ve dilimi onunkini bulmaya aç bir şekilde daha derinlere iterken başını tuttum. Elleri kalçalarımın doğru hareket ederek beni kendine doğru çekti ve kendi dünyamızda kaybolurken etrafımızdakileri umursamazca unuttuk.

Ta ki iki dünyamız çarpışana kadar. "Grayson?"

Ses sessizliği delip geçtiğinde ve Grayson'ın bedeninin donduğunu hissettiğimde, bana neredeyse onunki kadar tanıdık gelen sesi hayal etmediğimi biliyordum.

"Addison? Ne... ne yapıyorsun?" diye sordu inanamayan ses, gördüklerini anlamlandırmaya çalışarak. Grayson'dan uzaklaştım ve lastiğe yaslandığım yere geri döndüm.

Bunun sonu iyi bitmeyecekti ve omuzlarının çöküşüne baktığımda onun da bunun farkında olduğunu biliyordum. Ama başından beri biliyordu, değil mi? Başka türlü bitebileceğini düşünecek kadar safmışım.

Ayağa kalkan Grayson döndü ve önüme geçti. Beni arkasına saklandığımız iki arabanın arasında duran kadından koruyordu. Yüz yüze geldiklerinde ağzını açtı ve konuştu.

"Helene."

Otuzuncu Bölüm

İşte...

"Duvarında asılı olan Aşk Tanrısı ve Psyche fotoğrafına geri dönelim."

"Tamam," diye kabul ediyorum.

"Venüs bu hikâyede önemli bir rol oynuyor, öyle değil mi?"

"Sanırım öyle, evet." Doktor'un bununla nereye varacağını merak ederek başımı sallıyorum.

"Psyche'nin başlangıçta uzağa gönderilmesinin ve Cupid'le tanışmasının nedeni o. Sonunda onları bir araya getiren kişiden bahsetmiyorum bile."

"Evet, ama sadece Psyche'yi öldürtmeye çalıştığı için."

Doktor bunu bir an düşünür ve sonra şöyle der: "Ama Venüs yüzünden, sonunda Psyche'yi kurtaran Aşk Tanrısı tarafından süpürülür."

Doc neden Venüs bu ikisine bir iyilik yapmış gibi konuşmaya çalışıyor? Onları bir araya getiren Venüs değil, kaderdi. Mantığını anlamaya çalışarak onu dikkatle değerlendirdim.

"Tamam, yani?" Gerçekten afallamış bir halde soruyorum.

"Peki bana Helene'den neden bu kadar nefret ettiğini söylemek ister misin?"

"Helene mi?" diye sorarken yüzüm buruşuyor. Onun bununla ne ilgisi var?"

"Peki, bu hikayede Venüs'ü düşündüğünüzde hayal ettiğiniz kişi o değil mi? Bu fotoğraf senin kendini nasıl gördüğün, değil mi? Psyche olarak?"

"Öyleyse ne olmuş?" Cehennem gibi somurtkan hissederek soruyorum. Helene her şeyimi elimden almıştı.

Önce Daniel, sonra da o.

"Yani bu hikayede Venüs olması mantıklı ve seni mahvetmek için yola çıktı. Sen de böyle yapmıyor musun?"

gördün mü?"

Sanırım haklıydı, ama o gün ve takip eden günlerde olanları hatırladıkça kafamı sallamak.

"Bunu yapmak için yola çıkmadı. Sadece yaptı."

* * *

Geçmiş...

"Grayson? Ne yapıyorsun?"

Bir keskin nişancı kadar isabetliydi. "Bak-" diye başladı Grayson.

"Hayır. Onunla ne halt ettiğini sanıyorsun?"

Ben ayağa kalkarken gözlerini kocaman açarak bana işaret etti. Sanki tüm dünya üzerime kapanıyordu. Geriye sadece gergin sorular kalana kadar etrafımızdaki havanın çekildiğini hissettim.

"Aklını mı kaçırdın sen?"

"Helene-" Grayson tekrar denedi ama öfkeli koçum öne çıkıp onu işaret edince çabucak kesildi.

"Onu *öpüyordun!*" diye bağırdı, dehşete *düşmüştü*.

Bayan Shrieve bana döndüğünde kollarımı belime doladım ve bir şey, *herhangi bir şey* söylemek için yanına yaklaştım.

"Ve *sen!* Senin başın yeterince belada değil mi? Bu... bu kabul edilemez!"

Hışımla uzaklaşmak için ayağının üzerinde dönerken, Grayson uzanıp bileğinden tutarak onu tekrar yüzümüze doğru çektiğinde şaşırdım. Onu tuttuğu yere bakarken yaşadığı şok yüzünden okunuyordu.

"*Bırak.* Me. Git," diye talep etti.

"Açıklamama izin verene kadar olmaz," diye ısrar etti Grayson, dinlemesi konusunda kararlıydı. Sessiz kalmamın en iyisi olacağına inanarak geri çekildim ve ne olacağını görmek için bekledim. "Neyi açıklayacaksın? Bir öğrenciyi öpüyordun!"

Başını sallayarak ona "Anlamıyorsun" dedi.

"Haklısın, bilmiyorum! Onu bu şekilde mi teselli ediyorsun?" Kadın küçümseyici bir kahkaha attı ve kolunu çekmeye çalıştı. "Bırak beni, Grayson."

"Hayır. Beni dinleyene kadar olmaz. *Lütfen?*"

"Neden? Neden yapmam gerektiğine dair bana iyi bir neden söyle?" "Çünkü bu benim hatam," diye konuştum sonunda.

Karşı çıkmadan önce gözlerini bana dikti ve beni olduğum yerde sabitledi. "Hayır, Addison. *O* daha iyi bilmelisin." Tekrar kolunu çekiştirdi. "Şimdi bırak beni."

İnkâr edercesine başımı sallayarak, "Ama o *bendim*, onu yapan bendim-" diye vurguladım.

"Addison, *o* senin öğretmenin. *Sen de* onun öğrencisisin. Ne yaptığınızı düşündüğünüz umurunda değil. Hayır demeliydi, hikayenin sonu."

"*Hayır!*" diye bağırdım. Onu bir canavar gibi gösteriyordu. "Bu hikâyenin sonu değil!" Grayson konuştu. "Addison, lütfen."

"*Ne?*" diye sordum. Paniğimin yükseldiğini hissetmeye başlayarak talep ettim.

"O haklı," dedi bana sessizce ve sanki biri elini uzatıp içimi yırtmış gibiydi.

Kalp.

"Elbette öyleyim!" Bayan Shrieve tısladı, sanki sessizce konuşmak zorundaymış ya da başı derde girecekmiş gibi

komplo için.

"Her şey hakkında değil," diye açıkladı. "Ama öğrencim *olduğun* konusunda haklı ve beklemeliydim. Seni beklemeliydim."

"Kendini dinliyor musun?" diye sordu koçum deli olduğunu ima eder bir şekilde. "Bunun nedeni baban mı, Grayson? Sen... Bilmiyorum, teselli mi arıyordun?"

O makul bir mazeret bulmaya çalışırken ikimiz de sessiz kaldık.

"Oh, anlıyorum. Bu daha uzun süredir devam ediyor." Bir dakika durakladı ve sonra hızlı bir nefes aldı. "Sen..." Sustu ve sonra tekrar denedi. "Addison... dudağın..."

Grayson'ın yüzünde ölümcül bir ifade belirdi. "Tanrım hayır, Helene! Ben lanet olası bir canavar değilim."

Grayson'ın patlamasıyla şaşkına dönen benim tepki vermem bir dakika sürdü ama Bayan Shrieve'in tüm gerçeği öğrenmesinin zamanı gelmişti. Her şeyi bildiğini düşündüğüne göre, en azından onu bu konuda temize çıkarabilirdim.

"Babam bana vurdu. Bu ilk vuruşu değildi. Sadece ilk kez görebileceğiniz bir yerde yaptı."

Bir an için yumuşar gibi oldu ve asla iyi idare edemediğim bir duyguya kapıldı: acıma. "Oh, Addison, neden kimseye söylemedin?"

Yanımda duran ve tamamen şoka girmiş görünen Grayson'a döndüm ve sonra tekrar ona baktım.

"Ben yaptım."

* * *

Bu hiç iyi gitmiyordu. *Hay sikeyim.*

İki çift gözün de üzerimde olduğunu hissedebiliyordum ve tek düşünebildiğim *buydu, her şey bitti.*

"Ona söyledin mi? Senden faydalanan bir adama mı?" "*Hayır, öyle*

bir şey değil," diye savunmaya çalıştı Addison ama işe yaramadı.

Helene bunu tek bir şekilde görüyordu ve bu benim görmem gereken şekildeydi - siyah-beyaz.

Onun için grinin ahlaksız bir tonu yoktu.

"Evet, öyle Addison." Bana dönerek, tiksinti dolu bir sesle, "Bunu rapor *edeceğimi* anlamalısın," dedi.

Alnımı ovuşturdum, gerildim ve sonra yutkundum. *Evet, anlıyordum ama lanet olsun...*

"Bir gün."

"Ne?" diye tersledi ve hayatımda ilk kez yalvarırken kafamı çevirmeye cesaret edemedim.

"Bana bir gün ver. Yarın teslim olacağım."

Gözleri Addison'a kaydı ama buna cesaret edemedim. "Neden?"

İyi bir bahane bulmaya çalışarak bir kez daha ölmüş babama sarıldım ve *yalan* söyledim - *sevgiyle yapılan şey her zaman iyinin ve kötünün ötesindedir. Anlıyorum.*

Bunu anlayacak mıydı? Düşüncelerim iyi miydi yoksa kötü mü? Artık bilmiyordum.

"Babamın mirasıyla ilgili bazı mali meseleleri halletmem gerekiyor. Bazı evrakları imzalayın, ne olaksa olmadan önce işleri yoluna koyun."

Rahatlayarak bana dedi ki, "*Bir* gün. Bu kadar. Yarın öğleden sonra 3'e kadar seni burada göremezsem, seni kendim ihbar edeceğim. Ve ondan uzak dur, duydun mu beni?" Bir adım uzaklaştı ve "Addison, benimle gel." dedi.

Addison'ın elinin kolumu okşadığını hissettim ve başımı salladım. *Evet... Helene ile git. Seni benden koruyacaktır.*

Yoksa beni Addison'dan mı koruyordu? Artık bilmiyordum.

Birbirimiz için ne kadar yanlış olsak da, aynı zamanda birbirimiz için mükemmel bir şekilde uygun olan tek iki kişi olduğumuzu düşünmeye başlamıştım.

"Bunu yapma, beni korumak için değil. Sen yanlış bir şey yapmadın," dedi bana, mavi gözleri Gözyaşları.

Sorun da buydu. Her şeyi yanlış yapmıştım. O benden uzaklaştıkça, ben de Onu rahatlatmak için söyleyebileceğim hiçbir şey yoktu çünkü ne *isterse istesin*, çarklar dönmeye devam ediyordu. Hiçbir şey kaçınılmaz olanı durduramazdı.

Bundan kaçış yoktu - suçlarım sonunda tutkumu yakalamıştı.

* * *

İşte...

"Beni dinlemedi."

Gözyaşlarım tıpkı o gün olduğu gibi gözlerimi bulanıklaştırırken sessizlik boğucu bir hal alıyor. "Kim, Helene mi?"

"Evet," diye fısıldıyorum, beni Grayson'dan ayırdığında hissettiklerimi hatırlıyorum.

Öğleden sonra. Çaresiz, kalbi kırık ve aynı zamanda öfkeli.

"Eğer yapabilseydin ona ne söyledin?" Doktor'un sorusu beni anılarımdan koparıyor.

"Bunun benim hatam olduğunu. Olanları onun istemediğini."

Doktor aynı fikirde olmamak için başını iki yana sallar. "Ama bu bir yalan." Yine aramızda sessizlik uzuyor. "Öyle değil mi Addy?"

Yutkunuyorum ve gözyaşlarımı geri kırıyorum. "Ben isteyene kadar istediğini bile bilmiyordu..." "Ne, seni görmesini mi sağladın?" Doktor öneriyor.

"Evet."

"Eminim o size farklı bir şey söylerdi."

"Peki sen nereden biliyorsun?" Sinirleniyorum, üzüntüm beni ele geçirmeye başlıyor ve ruh halimi öfkeyle değiştiriyor.

"Bilmiyorum. Emin değilim. Ama bir adam, mantıklı, görünüşte iyi bir adam, istemediği halde neden böyle bir şey yapsın?"

"Daire çizerek konuşmayı kes!" Bağırıyorum, yerimden zıplıyorum ve yumruklarımı sıkıyorum. Beni süzen Doktor, sinir bozucu bir sakinlikle soruyor. "Yaptığın şey bu mu?" "Evet!"

"Hayır, Addy, bunun *senin* hatan olmadığını anlamanı sağlamaya çalışıyorum." "Ne?" Diye soruyorum, bu kez mizahsızca gülerek.

"Bir keresinde bana herkesin ne düşündüğü yüzünden acınmak istemediğini söylemiştin, ama ben hiçbir zaman herkesin ne düşündüğüyle fazla ilgilenmedim. Belki de... ne düşündüğün için *sana* acınmalı."

Gözlerimi kapatıyorum, onu engellemeye çalışıyorum ama o devam ediyor.

"Yaptığın şey yüzünden yalnız olduğunu sanıyorsun. Hayır. Yapmadıkların yüzünden yalnızsın."

Gözlerimi açarak söyleyeceği şeyi bekliyorum. "Çekip gitmedin."

Bölüm Otuz Bir

Geçmi

Ş...

Tik, tik, tak.

Bir gün. Sözleri hakkında düşündükçe daha da rahatsız oluyordum. Bir gün ve sonra ne olacaktı?

Bayan Shrieve beni ofisine götürdükten sonra, bana bir sürü soru sordu, hiçbiri ki cevap verdim. Onun yerine oturup Grayson'ı düşündüm.

Uyuşmuş hissettim.

"Bu ne zaman başladı, Addison?"

"Sana nasıl yaklaştı?"

"Yaptığı şey yanlıştı. Seninle asla ilişkiye girmemeliydi. Hiç incitti mi

Sen?"

"Aileni aramam gerek."

Son yorum başımı kaldırmama ve gözlerimin onunkilerle buluşmasına neden oldu. "Hayır, henüz değil," diye yalvardım.

"Addy, yapamam-"

"Ona bir gün vereceğini söylemiştin," diye hatırlattım. "Evet... ona."

"Eğer ailemi ararsan, giderler-"

"Deli mi? Olması gerektiği gibi, Addison. Buna hala inanamıyorum."

Onu yargılamamak için bakışlarımı indirerek tırnaklarımla oynamaya başladım.

Tik, tik, tak.

Ben orada oturup düşünmeye çalışırken, onun ne yaptığını anlamaya çalışırken, onun saati zihnimde gürültüyle çalışıyordu.

daha fazla zaman istemek anlamına geliyordu.

Bir gün. Ne yapmak için bir gün daha?

"Addison? Onu bir daha *asla* göremezsin. Yarın ona ne olacağını biliyor musun?"

Dişlerimi sıkarak gözyaşlarımın geri geldiğini hissedebiliyordum ve ona bağırarak istiyordum,

Kapa çeneni! Kapa çeneni ve bırak düşüneyim!

Grayson neredeydi? Eve mi gitti? Ne düşünüyor olmalı? Ona daha önce ulaşmalıydım...neyden önce? Bilmiyordum bile. *Bir gün.*

"Görevden uzaklaştırılacak ve çalışamayacak, ardından ağır suçlamalar ve hapis cezası gelecek."

"Hayır!" Ona bağırdım. "O yanlış bir şey yapmadı. Bunu ona yapamazsın!"

"Addy, ben hiçbir şey yapmadım. O yaptı."

Bu adamı tehdit etmeye cüret ettiği için ona öfkeyle baktım. Bu son derece *iyi* adamı.

Ona mı yoksa kendime mi kızgındım? Bunu ona gerçekten kim yapmıştı?

Ben.

Bu ana kadar yaptığım her şey aklımdan geçerken kendimi hasta hissettim ve tek görebildiğim onun hayır demesi ve benim *dinlemememdi*.

Bayan Shrieve sanki üzgünmüş gibi, "Addison, aileni aramam gerekiyor," diye tekrarladı. Yine de yeterince üzgün değildi, çünkü hâlâ telefona uzanıyordu.

"Ondan hoşlandığını sanıyordum."

Sesim odada ancak fısıltı halinde duyuluyordu ama bir an duraksamasına neden oldu ve sonra telefonu tekrar yerine koydu. "Ondan hoşlanıyorum Addy. Tanımadan önce-"

"Neyi bilmeden önce? Hiçbir şey bilmiyorsun. O bana *yardım etti...*" Sesim soluklaştı ve bir damla gözyaşımı sildim. "Bu çok mu kötü?"

"Hayır, Addison. Sorun sana yardım etmek değil ve sanırım bunu sen de biliyorsun. Seni asla o şekilde öpmemeli ya da sana dokunmamalıydı." Bir dakika durdu ve sonra açıkça sordu, "Daha fazlası var mıydı? İkiniz yakın mıydınız?"

Ona açılmamı ve güvenmemi beklediği anın bu olduğunu biliyordum ama büyük bir hayal kırıklığı yaşayacaktı. Bunun yerine, sevdiğim adamı mahvetmeye çalışan kadına baktım ve tamamen kapandım.

"Addison?"

Yüzümde esrarengiz bir maske ile sessiz kaldım. "Sen yanlış bir şey yapmadın, Addison. O..."

O konuşmaya devam ederken ben de şalteri indirmeye karar verdim. Grayson ve benim yaptığımız her şeyi unutmaya.

Tik taklara odaklandım ve deliliğin gelip beni bir kez daha yutmasına izin verdim.

* * *

Hay sikeyim! Eve doğru hızla giderken avuç içimi direksiyona vurdum.

Yol boyunca sürekli omzumun üzerinden kontrol ettim, arkamda yanıp sönen ışıklarla polis arabalarının durmasını bekledim.

Suçluyum.

Evet, suçluydum. Yanlış zamanda yanlış kişiyi sevdiğim için suçluydum.

Arabamın önüne gelince kamyonetinden atladım ve eve doğru ilerledim. Nereye baksam Addison'a burada yaptıklarımı hatırlıyordum.

Tanrım, kendimi kandırmışım. İşler nasıl bu noktaya geldi?

Kendimi bir şekilde yakalanmayacağımıza, hayatımı bir kenara atmadığıma nasıl ikna ettim? Ama yarın... yarın kovulacaktım. Daha da kötüsü, bir tür cinsel avcı gibi suçlanabilirdim. Hepsi hızlı bir şey yüzünden.

Hayır.

Bu seksle ilgili değildi. Bir öpücük bile değildi.

Gerçekçi olmam gerekiyordu. Bunu yapmıştım ve sadece onunla geçireceğim bir an için her şeyi tekrar yapardım. Gülüşü, kahkahası ve gözlerinde mutlak bir güvenle bana bakışı için.

Addison rehberliğe, kabul görmeye ve sevgiye aç biriydi ve ben de ona bunları verebilecek güce sahip olmanın keyfini çıkarıyordum.

Mutfağa doğru yürüdüm, viskiyi ve bardağı aldım ve babamın kaleminin tezgahın üzerinde durduğunu gördüm.

Elime alıp üzerindeki işlemeleri inceledim ve onun için yaptırdığımı hatırladım. Parmağımı harflerin üzerinde gezdirdim ve sanki benimle alay ediyorlarmış gibi hissettim.

Evlad, eğer onun kalbini istiyorsan, git ve al.

Nedense tavsiyesini dinlediğim için pek mutlu olacağını sanmıyordum. Viskiye olması gerekenden daha fazla doldurdum ve kaldırdım.

"Şerefe, ihtiyar."

Bardağı ona doğru kaldırdım ve gözlerimi kapatmadan önce geri kapattım.

Addison'ı yanaklarında gözyaşları ve gözlerinde korkuyla Helene'le birlikte uzaklaşırken hayal ettim. Sonra onu güvende tutacağıma dair aptalca söz verdiğim, tarlada güneşin üzerinde parladığı günü hatırladım.

Kimi kandırıyorum ben? Kendimi bile güvende tutamıyorum.

Şişeyi kaldırarak bir bardak daha doldurdum ve içindekileri çevirdim.

Şimdi ne halt edecektim? Yarın üçe kadar herkes ne yaptığımı öğrenecekti ve hepsi bu kadar olacaktı.

Bitti. Bitti.

Onu bir daha asla göremeyecektim. Ona asla dokunamayacaktım. Ve ona ne olacağını asla bilemeyecektim.

Bardağımdakileri mideye indirdim. Asla bilememe ihtimali, halkın ya da herhangi bir yargıcın bana verebileceğinden daha kötü bir cezaydı.

Addison'ın "*Ben senin canavarınım*" sözlerini hatırlayarak başımı ellerimin arasına aldım. O çok yanıliyordu. Kendimle savaştığımı itiraf edecek kadar dürüsttüm.

Kendi kendimin canavarı olmuştum.

* * *

İşte...

Doktor gülümseyerek, "Yarın büyük bir gün olacak," diyor.

Bura da. Kütüphaneye geri döndük, artık tüm günlerimi geçirdiğim yerde, neredeyse bitmek üzere olan sınava çalışıyorum.

"Evet. Çok uzun bir test."

"Ne kadar sürmüştü?"

"Yedi saat kadar," diyorum ona, ders kitabımın sayfalarını çevirirken. "Bu uzun bir süre. Burada mı alıyorsun?" diye soruyor ve kaşlarını kaldırıyorum. "Hayır, kaçıp halk kütüphanesinde yapacaktım." Doktor'un gülümsemesi sıcak ve biraz da kendini beğenmiş.

"Tamam, Bayan Akıllı Pantolon. *Yani* burada, kütüphanede mi alacaksınız?" Ona sırtarak başımı sallıyorum. "Evet. Sabah 9'da."

"İhtiyacın olan her şey var mı?" diye soruyor ellerini masanın üstünde birleştirirken. Bakıyorum Şimdi dost olarak gördüğüm yüze.

Önümdeki kitaba geri dönmeden önce ona "Evet, sanırım öyle" diyorum.

"Addy?"

"Hmm?" Doktor'un her zamanki gibi konuşmaya devam edeceğini düşünerek cevap veriyorum. Devam etmeyince, üzerinde çalıştığım paragrafı okumayı bırakıp başımı kaldırıyorum. "Evet?"

"Yarın kaleminiz olduğundan emin olun. Kalem kullanamazsınız."

Masadaki ders kitabının yanında duran kaleme bakıyorum ve parlak altın süslemesine dokunmak için uzanıyorum. O zaman yanımda götüreceğim.

Bu benim iyi şansım ve umudum ve ona tutunuyorum.

Tam bu düşünce aklımdan geçerken Doktor'un sesi süzülüyor. "Her zaman bir tane olmalı

Ya da iki tane, ne olur ne olmaz. İşte," diyor ve üç kalemi bana doğru kaydırıyor.
Onları almak için öne uzanıyorum ve o da sıcak, sakinleştirici elini benimkinin üzerine koyuyor. "Addy?"
"Öyle mi?"
"Seninle gurur duyuyorum."
Elini kaldırmadan önce beni nazikçe sıktığında gülümsemekten kendimi alamıyorum. "Sadece bunu bilmeni istedim."
Kalemleri tutarken, sanki *Mont Blanc* kadar değerliymişler gibi kendime doğru tutuyorum.
Artık iki iyi şans tılsımım var.
Doc her zaman benim yanımdaydı, onunla her adımda mücadele ederken bile. Ailem yönünü kaybetmiş ve bir rol modelin nasıl olması gerektiğine dair acınacak örneklerle dönüşmüş olabilir, ancak bir şeyi doğru yaptılar.
Bana Doc'u verdiler.

* * *

Geçmiş...

Annemin numarasını çevirip telefonu kulağına dayadığında Bayan Shrieve'in yanında oturuyordum.
Daha düşünmeden kalkıp kapıya doğru uzanmıştım.
Koridorda çıkışa doğru koşarken adımları haykırdığını duyabiliyordum. Çantamı çekip anahtarlarımı çıkarırken durmadım.
Arabanın içine atlayıp motoru çalıştırırken ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Otoparktan çıkarken, dikiz aynamda otobüsümün kapıda durduğunu gördüm.
Önümdeki trafiğin içinden geçerken kanım adrenalinle pompalanıyordu. Bunun olmasına izin veremezdim. Ona olmaz.
Ona ne kadar üzgün olduğumu söylemek ve gitmesini, kaçmasını söylemek zorundaydım. Gitmesi gerekiyordu, şimdi.
Rekor bir sürede evine vardığımda arabadan indim ve ön kapıya koştum, kapıya vurup beklerken nefesim hızla geliyordu.
Fazla zamanımız olmadığını biliyordum.
Bayan Shrieve şimdiye kadar çoktan ailemi aramış olurdu.
Nokta.
Parmaklarımı tekrar kapısına vurdum ve kilitlerin tıkırdadığını ve kolun döndüğünü duydum.
Geride durarak kapıyı açmasını bekledim ve görüş alanıma girdiğinde kendimi tutamayıp ona doğru atıldım ve kollarımı boynuna doladım. Kolları beni sarana kadar nefesimi tuttuğumu fark etmemiştim ve rahatlayarak nefes verdim.
Yüzüne dokundum, elimin tersini çenesinde gezdirdim. "Gitmemiz gerekiyor."
"Ne?" diye sordu, geri çekilerek. "Hayır, Addison. Ben gidemem."
"Evet, ikimiz de yapabiliriz. Arabayla uzaklaşabiliriz. Saçımı boyayabilirim. Sen de kendininkini tıraş edebilirsin. Sonra kamyonu bir yere bırakırız ve-"
"Addison. *Addison*," diye araya girdi ve bir elini saçlarımda üzerinde gezdirdi. "Bunu yapamam. O zaman ne olacak? Kaçak mı yaşayacağız? Hayır, ben yeterince şey yaptım. Bunu sana yapamam."
Tutuşunu gevşeterek geri çekildi ve nazik ama sert bir tonda sordu: "Burada ne yapıyorsun? Helene'i duydun. Benden uzak durman gerekiyor ve yarın ben-"
"Ne? Teslim mi olacaksın? *Hapse mi* gireyim? Bunun ne kadar saçma olduğunu biliyor musun?"

Bunu ben *istedim*!"

Ellerini saçlarında gezdiren Grayson benden uzaklaştı ve küfretti. "*Lanet olsun*, Addison! Önemli değil! Kimsenin umurunda olmayacak. Bitti artık! *Bu...* bu iş bitti!"

Serbest kalmakla tehdit eden çılgılığını bastırmak için dudağımı ısırdım. Sözleri sertti ve herhangi bir bıçağın kesebileceğinden daha derindi.

"Arkanı dön," diye yalvardım. "Hayır."

Gözlerim güçlü bedeninde gezindi ve her zamanki gibi geniş olan omuzlarına takıldı. Ama bu kez, güç ve güvenlik sunmak yerine, sanki beni engelliyormuş gibi korkunç görünüyorlardı. Ve öyleydi de.

"Gitmelisin."

Kolundan tuttum ve yüzüme bakması için onu kendime doğru çektim. "Bana bak!"

İstediyimi yaparken gözleri cam gibiydi ve gözlerindeki duyguyu görmek benim de gözyaşlarımın yüzümden serbestçe akmasını tetikledi.

"Özür dilerim," diye hıçkırdım, başka ne diyeceğimi bilemeden.

"Çok özür dilerim." Bunu ben yaptım. Bu adamı mahvettim.

Parmakları yanağımın altına gezindi. Yüzümü onunkine doğru eğerek ağzını ağzıma bastırdı ve "Değilim" diye fısıldadı.

* * *

Tatlı, dudaklarımı dudaklarına değdirip tadına bakarken o kadar tatlıydı ki.

Yanaklarını avuçladım ve öpücüğü derinleştirirken ellerimi tekrar yumuşak saçlarının arasına kaydurdum. Bir avucunu göğsüme koydu, kalbimin atışını hissetti ve sonra parmaklarını içeri soktu.

Başımı kaldırdım ve birkaç hafta önce ilk kez duyduğum kelimeleri söyledi. "Benimle buluşmak mı?"

Gözlerine bakarak başımı salladım ve o da bir parmağını dudaklarıma götürdü.

"Lütfen bunun olmasına izin verme. Bu olamaz. Benimle Daniel'ın evinde buluş. Bekleyeceğim Grayson.

Sen."

Onu reddetmemin bir yolu olmadığını biliyordum, başımı salladım. Bir şekilde, bir yolla ona ulaşacaktım.

Otuz İkinci Bölüm

Geçmiş...

O öğleden sonra tam bir işkence dersi oldu.

Eve döndükten sonra ailem beni oturttu ve ilgileniyormuş gibi yaptı.

bir sürü rahatsız edici ve küçük düşürücü soru sordular. Yapmamalarını dilediğim tek şeyi de yapmışlardı: Doktor'u da bu maskaralığın bir parçası olması için çağırmışlardı.

"Addison..." diye başladı annem kanepeye geri otururken. Krem rengi eteğindeki var olmayan kırışıklıkları düzeltti ve ellerini kucağında birleştirdi. "Addison, bu öğretmene ne olduğunu anlamaya çalışıyoruz... Bay McKendrick'e."

Adını tiksindiğini belli edecek şekilde söylediğini duymak bile ona iğrenç, çirkin kelimeler tükürmek istememe neden oldu. Bunun yerine gözlerimi indirdim ve cevap vermeyi reddettim.

Cevap istiyorlarsa, benden hiçbir şey alamazlar.

Onlara göre Bay McKendrick sadece benim öğretmenim olarak vardı.

"Addison-" diye başladı babam.

"Yapma," diye tersledim. Sözünü kesmekle ilgili bir sorunum yoktu. *Sevgili* babam beni ve benim ya da Grayson'ın nedenlerini sorgulamaya nasıl cüret ederdi?

Hiçbir yere varamadıklarını fark eden Doc, kanepenin kenarına yanaştı ve yumuşak bir sesle, "Addy?" dedi.

Gözlerim onunkilere kaydı ve yine hiçbir şey söylemedim. "Sorun yok Addy. Sen yanlış bir şey yapmadın."

Keşke bu doğru olsaydı, ama gerçek şu ki, her şeyi yanlış yapmıştım.

Neden kimse bunu göremiyordu?

Suç benden başka kimseye ait değildi. Bu tamamen benim hatamdı.

* * *

İşte...

Yarın sınav günüm.

Yatağında otururken, son otuz gündür evim haline gelen küçük odaya bakıyorum ve ön kapıdan dışarı adımımı attığımda nasıl hissedeceğimi merak ediyorum.

Pine Groves'a geldiğimden beri kimse beni ziyarete gelmedi, Doktor dışında kimse.

Annem beni devretti ve sonra iyileşmem ya da daha büyük olasılıkla ortadan kaybolmam için burada bıraktı. Her iki durumda da, aile için bir utanç kaynağı olmaktan çıkana kadar beni görmek istemediğini açıkça belirtmişti.

Bu sorun olmayacak çünkü onu bir daha görmek gibi bir arzum yok. Babam kötü muamelesi nedeniyle tutuklanıp gönderildikten sonra o büyük evde tek başına nasıl hissettiğini merak ediyorum.

Tüm bunlar, kızını içki sorunu olan ve güçlü bir kolu olan bir babadan korumak gibi veremediği kararlardan kaynaklanıyordu.

Duvardaki fotoğrafa bakıyorum ve kenarlarının kıvrılmaya başladığını fark ediyorum. Her geçen gün biraz daha yıpranıyor ve kırılıyor, ben güçlensem bile.

Yakında, önüme çıkan her şeyle yüzleşecek kadar güçlü olacağım çünkü iki gün içinde yeniden başlamak için özgür olacağım.

* * *

Geçmi

Ş...

Kamyoneti mezarlığın otoparkına çektim ve saate baktım. On dakika içinde gece yarısı olurdu.

Farları kapattıktan sonra kontak anahtarını aldım ve alnımı direksiyona yaslamak için eğildim. Direksiyonu o kadar sıkı tuttum ki kırılacağını sandım ama tek yaptığı, dağılmaya başlarken tutunabileceğim bir şey sağlamak oldu.

Yarın beni Addison'la olan ilişkimin doğası hakkında sorgulayacakları düşüncesi midemi bulandırdı. Yine de beni böyle hissettiren şeyin ilişki değil, bunu örtbas etmek için onlara söyleyeceğim yalan olduğunu biliyordum.

Hissettiğim hayal kırıklığının yerini, eylemlerimin haklı olduğuna inanmam aldı.

Aşk böyle bir şey mi olmalıydı? İnsanın bir başkası için her şeyden vazgeçmek istemesine neden olan bir duygu - ve ben ne kadarını vermeye hazırdım?

Başım her türlü beladaydı. Kariyerim bitmişti, itibarım mahvolacaktı ve hayatım... hayatım hâlâ karar aşamasındaydı.

Gözlerimi sıkıca kapattım ve elimi direksiyona vurdum. İçinde bulunduğum karmaşanın büyüklüğü sonunda beni vurduğunda omuzlarım titredi.

Kimsen olmadığında nereye gittin ve kime başvurdun?

"Baba," diye fısıldadım karanlığın içine. "Şu anda gerçekten yardımına ihtiyacım var. Ne yapmalıyım?"

Orta konsola baktım ve kalemini gördüm. Kalemi elime aldım, parmağımı baş harflerinin üzerinde gezdirdim ve ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağını düşündüm.

Kalemin kapağını açtım ve ihtiyacım olanı bulmak için torpido gözünü açtım.

Hiçbir şey değiştirilemezdi, şimdi değil. Her şey bitmişti.

Ben Addison'ı istedim, o da beni istedi.

Ama bazen istediğinizi elde edemezsiniz.

* * *

Annem yaptığım şeyi neden yaptığımı haklı çıkarmaya çalışmaya devam etti. Baştan çıkarılmış, zorlanmış, bu yaşlı adama -bu cinsel avcıya- aşık olmam için ikna edilmiş olmalıydım.

Orada otururken, söyleyeceğim herhangi bir şeyin durumu daha da kötüleştireceğini bildiğimden sessiz kaldım. Doktor beni dikkatle izliyordu, sanki düşüncelerimi okumaya çalışıyordu.

O sırada babam oturmuş, bardak bardak burbon dolduruyor, gece ilerledikçe daha da sarhoş görünüyordu.

Doktor'un elini sıkamak için ayağa kalkan annem bana, "Dr. Wolinski'yi ziyaret etmen dışında süresiz olarak cezalısın," dedi.

Doc'a kalması için yalvarmak üzereydim ki, babama "Bunun bu geceki duruma yardımcı olacağını sanmıyorum, sence de öyle değil mi?" dediğini duydum.

"Duruma hiç yardımcı *olmuyormuşsun* gibi hissediyorum," diye mırıldandı babam, şüphesiz sızmak için üst kata çıkmak üzere ayağa kalkarken. Eline bir şişe alkol alıp su gibi içmeye başladığı gün kendinden geçtiğini biliyordum.

Babam ölmüştü. Buna hiç şüphe yoktu.

* * *

Birkaç saat sonra, odamda oturup saati izleyerek annemle babamın eve gitmesini bekledim. Uyu.

Kot pantolon ve siyah bir kazak giymiştim, saçlarımı geriye doğru toplayıp at kuyruğu yaptım ve sonra gizlice yatak odamdan çıktım.

Ön kapıya doğru yürüdüm, kapıyı açtım ve yan sokağa doğru ilerledim. Mezarlığın karşısındaki ana yola ulaşana kadar her zamanki rotamı takip ettim.

Boş yolu koşarak geçtim ve eski kapılardan geçerek otoparka giden yolu takip ettim. Boş otopark.

Orada değildi.

Gölgeleri çılgınca aradım, onu bir yerlerde görüp görmediğimi anlamaya çalıştım. Belki yürümüştür? Ama buradan çok uzakta yaşıyordu, neden yürüsün ki?

Kaldırımın kenarına oturdum, bacaklarımı göğsüme doğru çektim ve beklemeye başladım. Terli ellerimi gergin bir şekilde kot pantolonuma sürttüm ve çenemi dizlerimin üzerine koydum. Burada olacaktı.

Eğer beklersem, gelecekti. Geleceğini söyledi.

Burada tek başıma oturup bekleyecektim.

Bunu yapabilirim.

Ne kadar sürerse sürsün.

* * *

İşte...

Bugün o gün.

Küçük kütüphanenin dışında duruyorum ve sakinleştirici birkaç nefes alıyorum. Bunu yapabilirim. Tek yapmam gereken içeri girip oturmak ve sınava girmek.

Cazibe Elimi cebime sokup kalemi orada hissederek rahatlıyorum. Benim iyi şansım

.

Doktor bunu bana verdiğiinden beri burada her şey daha iyi oldu. Kendimi daha güçlü hissediyorum, sanki gerçekten Geçmişimdeki gerçeği bile bile ilerlemek.

Onun gerçeğini asla bilemeyebilirim ama kendi gerçeğimi biliyorum ve bunu kabul edip bununla yaşayabileceğime inanmaya başlıyorum. Ben hayatta kalan biriyim ve o da benim bundan başka bir şey olmamı istemezdi.

Kapının kolunu çevirip içeri girdiğimde Doc'un gülümseyerek masanın yanında durduğunu görüyorum. "Günaydın, Addy."

"Günaydın."

"Hazır mısın?" diye soruyor bana.

Başımı sallayarak odanın içine doğru yürüyorum ve koltuğumu çekiyorum. Kağıtları bana doğru kaydırıyor ve saati işaret ediyor.

Saat dokuzda.
"Vakit geldi."

* * *

Geçmi
Ş...

Sonsuza kadar sürecekmış gibi gelen her on beş dakikada bir yaptığım gibi saatimi tekrar kontrol ettim. Sabah 5:45.
Üç buçuk saatten fazladır bekliyordum ve o burada değildi.
Belki de sadece doğru zamanı bekliyordu. Ya da belki başına bir şey geldi ve zaten karakolda tutuluyordu.

Emin değildim ama beni neden beklemediğinin iyi bir açıklaması olmalıydı. Grayson beni burada bırakmazdı.
Ayağa kalktım ve kot pantolonumu fırçaladım.
Belki de Daniel'ın mezarının *başındaydı*. Benimle Daniel'ın evinde buluşmasını söylemiştim.
Belki yanlış anlamıştır.

Beton kaldırımından inerek dikdörtgen taş sıralarının arasından ilerledim. En arka köşedeki Daniel'ın evine geldiğimde onu gördüm.
Orada, mezar taşının altında, önünde *Addison* yazan katlanmış bir kağıt parçası duruyordu. Tırnağımı sinirli bir şekilde ısırdım ve mektubu almak için diz çöktüm. Ondan geldiğini biliyordum. Mektupta
olmak.

Ama neden? Neden beni beklemedi?
Titreyen bir elle kâğıdı açtım ve siyah-beyaz bir fotoğraf kucağıma düştü.
Aşk Tanrısı'nın Öpücüğüyle Canlanan Psyche.
Yazısını gördüğümde, adını kara tahtaya ilk karaladığı el yazısını gördüğümde anladım.
Bana bıraktığı tek şey buydu.

Addison,
Buna nasıl başlayacağımı bile bilmiyorum.
Aramızda neler olduğunu bilen tek kişi sen olduğun için dürüstlük şu anda en iyi seçenek gibi
görünüyor.
Pek çok şey için özür dilerim. En çok da şu anda yanında olamadığım için. Sana verdiğim sözü
tutmadığım ve seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim.
Neden kalmadığımı ve bunun neden yürümeyeceğini biliyorsun. Yine de, burada oturup bunları
yazarken, senden bir öpücük daha alabilmek için her şeyi tekrar yapabileceğimi biliyorum.
Kimse bana birini sevmenin her parçandan vazgeçmek gibi bir his olduğunu söylememiştii ama
ben böyle hissediyorum Addison. Seni gördüğüm andan itibaren, bitmişim. Her şeyimi sana
verdim.

Seninle ilgili bir şey beni çağırdı ve bizi sorgularken bile senden asla pişman olmadım.
Ama Addison, ben gidiyorum ve asla geri dönmeyeceğim.
Hayatına devam etmelisin. Canavarlarınızdan kurtulmanın bir yolunu bulun çünkü unutmayın, onlar
sizi yiyip bitirecek. Tıpkı benimkinin beni yiyip bitirdiği gibi.

***Gitmeden önce senden bir şey istiyorum. Lütfen anla ki sen asla benim canavarım olmadın.
Sen, Addison, her zaman benim Psyche'm olacaksın.
Sevgiler G.M***

Gitti.

O gitmişti.

Kâğıdı toparlayıp yanağımı Daniel'ı örten çimlere bastırarak uzandım ve kalbimden geriye kalanların paramparça olduğunu hissettim.

Beni gerçekten seven herkes gitmişti ve mezar taşını çevreleyen güzel mor çiçeklere bakarken bir karar verdim.

Ben de giderdim.

Otuz Üçüncü Bölüm

İşte...

Tik, tik, tak.

Saatin sesi burada çok yüksek, endişeli olduğum için değil, sessizlik sağır edici olduğu için. Yedi saatten biraz fazla oldu. Aslında saate baktığımda, başladığımdan bu yana yedi saat on beş dakika geçtiğini fark ediyorum.

Son cevabımı inceleyerek sayfayı işaretledim ve arkama yaslandım. Başardım.

Sözümü tuttuğumu fark ettiğimde dudaklarımdan bir gülümseme geçtiğini hissediyorum, tabii ki geçersen, ki geçtiğime eminim. Cevapları yazarken çok kolaymış gibi geliyordu.

Cebime uzanıp kalemi çıkarıyorum.

İyi şanslı, tıpkı olacağını bildiğim gibi.

Orada oturmuş Doktor'un gelmesini beklerken, yarın buradan ayrıldığımda yapmak istediğim her şeyi düşünüyorum.

Uzun zamandır ilk kez kendimi dürtüsel hissederek uzanıyorum ve yanımdaki müsvedde kâğıdı alıyorum. Kalemin kapağını kaldırıyorum ve en üste "*Yapmak istediğim şeyler*" yazıyorum.

Ama hiçbir şey olmuyor. İyi şans kalemim çalışmıyor.

Kağıda birkaç kez çizik attım ama yine de bir şey çıkmadı.

Çalkalayarak ucuna mürekkep akıtmaya çalışıyorum ve sonra bu tür kalemlerin kartuşla çalıştığını fark ediyorum. Altın ucun altındaki siyah plastiği tutarak kartuşun boş olup olmadığını görmek için çevirerek açıyorum. Ayrılırken elime doğru eğiyorum ve içindekilerin serbest kalışını izliyorum.

Birden duvardaki saat sustu ve ben avucumun içindeki şeye bakarken zaman bir kez daha durdu.

* * *

Geçmi

Ş...

Işıklar.

Göz kapaklarım çırpınarak açıldığında görebildiğim tek şey parlak beyaz ışıklardı.

Bir, iki, üç. Bir, iki, üç, geri geldi.

Sağ kolumu kaldırmaya çalıştım ama sanki kurşundan yapılmış gibi ağır geldi ve nedenini görmek için aşağı baktığımda derimden bir serum iğnesi çıktığını gördüm.

Aydınlığa karşı gözlerimi kısarak sessiz, steril odada etrafıma bakındım.

"Merhaba, Addison."

Doktor.

Yutkunup konuşmaya çalışırken boğazım yandı ama hiçbir şey çıkmadı.

Doktor bana doğru yürüdü ve başını salladı. "Hayır, kendini zorlama. Daha sonra konuşmak için bolca vaktimiz olacak."

Sonra mı?

Daha sonra olmaması gerekiyordu. *Hastanede* olmam *gerekiyordu*. Bir hastanedeydim.

Hastane.

Bir, iki, üç.

Buraya nasıl geldim? Beni nerede bulacaklarını nasıl bildiler?

Çok fazla sorum vardı ama hiçbirini sormadım. Onun yerine gözlerimi kapattım.

Hiçbirinin önemi yoktu.

Ben hâlâ buradaydım ve o hâlâ

gitmişti. Hiçbir şey değişmemişti.

* * *

"Addison... Addison?"

Gözlerimi bir kez daha açtığımda annemin sesini duyabiliyordum. Onu yatağımın yanında dururken gördüğümde, en son uyandığımdan bu yana ne kadar zaman geçtiğini merak ettim.

"Addison? Uyanmalısın, genç bayan. Bu adamlar sana bazı sorular sormak istiyor."

İki adamın durduğu kapıya baktım. Biri sıkıcı gri bir takım elbise giymiş ve kravat takmıştı, diğeri ise polis üniforması giymişti.

Polisin burada ne işi vardı?

"Günaydın, Addison."

İnsanların bana böyle seslenmeyi bırakmasını dilerdim. *O da* bana öyle derdi.

"Ben Dedektif Lawson, bu da Memur Davidson. Size birkaç sorumuz olacak."

Yeterince çok dilersem ortadan kaybolup kaybolmayacaklarını merak ediyordum. Ama sonra Dedektif tüm dikkatimi çeken bir şey söyledi.

"Grayson McKendrick'i en son ne zaman gördünüz ya da onunla herhangi bir temasınız oldu?" Bunu bana neden soruyorlardı? Ne zamandır hastanedeydim?

"Bir haftadan biraz daha uzun süredir hastamız olduğunuzu biliyorum ama onunla konuşmamız gerekiyor ve kendisi hiçbir yerde bulunamıyor. Eminim neden burada olduğumuzu anlayabiliyorsunuzdur, Bayan Lancaster."

Bir, iki, üç. Bir, iki, üç.

Onu bulamadılar mı? Ne demek istediler?

Hatırlamaya çalıştıkça zihnim bulanıklaşıyordu.

"Ona telefonundan, okulundan ya da evinden ulaşma şansımız olmadı. Kamyonu gitmiş ve komşuları onu günlerdir görmemiş."

Neden bahsettiğini bilmiyordum.

"Evini aradığımızda, bizden daha iyi anlayabileceğiniz bir şey bulduk. Ona bakabilecek kadar iyi hissediyor musun?"

Bilmiyordum ama çok merak ediyordum, bu yüzden başımı salladım. Bana içinde bir kağıt parçası olan plastik bir poşet uzattı ve kelimeleri okuduğumda midemin bulandığını hissettirdi.

Zehirler Kraliçesi'nin tadına bakarken hiç mücadele etmedim.

"Yani? Bu senin için bir şey ifade ediyor mu?"

Belki... ama onlarla konuşmak istediğim bir şey değildi.

Grayson bunu yazarken ne demek istedi? O ne yapmıştı? "Addison?"

Annemin keskin sesi düşüncelerimi böldü.

Onun odada olduğunu bile unutmuştum.

"Eğer bir şey biliyorsanız, bu adamlara söylemeniz gerekir."

Onlara bir şey söylememe gerek yoktu ve benim küçümsememi hissedebileceğini biliyordum. Gözlerini benden kaçırdı ve davranışımı açıklamak için dikkatini yeniden polise verdi.

"Addison büyük bir badire atlattı. Uyandığınan beri konuşmadı. Belki de ona düşünmesi için biraz zaman vermeniz en iyisi olur?"

Bunu düşündün mü?

Düşünmek için zaman istemedim.

Zehirler Kraliçesi'nin tadına baktım da ne demek?

Çiçek mi, ben mi?

Sonunda, fark etmedi bile.

O gitmişti ve onu bir daha asla göremeyecektim.

Bu düşünceyi kavrayamadım ve hiç düşünmek istemedim.

Bir, iki, üç.

* * *

İşte...

Küçük kütüphanede otururken, kan başıma hücum ederken tek duyabildiğim kulaklarımdaki çınlama.

Avucumun içinde küçük, kare şeklinde bir negatif var.

Eski usul bir *film* negatifi.

Parmaklarımı gevşek bir yumruk haline getiriyorum, bu her neyse... bu kalemin -onun kaleminin- içinde her ne sır varsa, benim için olduğunu biliyorum.

Resim nedir?

Parmak izini almalıyım. Bilmem gerek.

Artık emin olduğum bir şey var. O gün beni terk etmedi. Beni serbest bıraktı.

* * *

Geçmiş...

"Uyanık olduğunu biliyorum Addison."

Doktor.

Başımı yastığa koyduğumda onun hastane odama girdiğini gördüm.

"Sabah seni Pine Groves Psikiyatri Merkezi'ne nakledecekler, bunu biliyor muydun?"

Çenemi kapalı tutmayı seçerek, odama doğru ilerlemesini ve yatağımın yanına bir sandalye çekmesini izledim.

Bir, iki, üç. Bir, iki, üç.

"Annen seni otuz günlüğüne hastaneye yatırdı."

Harika.

Bunu endişelendiği için yapıyor olsaydı belki daha iyi hissederdim ama endişelenmiyordu.

Sosyete arkadaşlarının *onun* hakkında ne düşündüğü konusunda endişeliydi.

İşte Bayan Lancaster gidiyor. Kızının o öğretmenle yattığını ve sonra da kendini öldürmeye çalıştığını duydun mu? Onu hapse atmalarına şaşmamalı.

"Bu karara katılıyorum," dedi Doktor, düşüncelerimi yarıp geçerek.

Bir zamanlar müttefikim olduğuna inandığım bir adamın ihaneti karşısında şaşkınlıktan gözlerim büyüdü. O da

elimi uzattığımda, elimi geri çektim. "Hadi, Addison."
Bana öyle demeyi bırakmasını diledim.
Doktor bana *hiç* Addison demedi. Ben hep Addy'ydim.
"Geçen sabah seni bulduğumuz için şanslıydık. Sanırım şu an için en iyisi bu."
Söyleyecek bir şeyim yoktu.
Görünüşe göre, beni koruyacak tek kişi bendim, bu yüzden geri çekilecektim.
Dışarı çıkmam için tekrar güvenli olana kadar saklanacaktım - bu ne kadar sürerse sürsün.

* * *

İşte...

"Hepsi bitti mi?"
Döndüğümde Doc'un kütüphanenin kapısından içeri girdiğini görüyorum. Negatifi tekrar kaleme yerleştirdikten sonra cebime koyuyorum ve ayağa kalkıyorum.
"Evet. Hepsi tamam."
Doktor'un gülümsemesi bulaşıcıdır, gururla gülümser ve ellerini arkasına koyar. "Güzel, Addy. Bu harika. Nasıl hissediyorsun?"
Şu anda kendimi endişeli, heyecanlı ve adrenalin dolu hissediyorum ve bunların hiçbirinin arkamdaki masanın üzerinde duran kağıtlarla değil, cebimdeki sırla ilgisi var.
Bana *ondan* gelen bir sır... "Doktor?" Ona doğru ilerlerken sordum.
"Evet, Addy?"
"Bana soru sorduğunuzda hep yalan söylemememi istiyorsunuz." "Evet, bu doğru."
"Sana bir şey sorarsam bana doğruyu söyler misin?"
Cevap vermeden önce bir an bana bakıyor. "Geleceğim. Eğer yapabilirsem." Grayson'ın kalemını tutarken Doktor'un gözlerinin kaleme kayışını izliyorum.
"Bunu sana Grayson'ın verdiğini söylemiştin."
Kaleminden bana bakmaya devam ederken hiçbir şey söylemiyor.
"Ne zaman?"
"Bunu sana verdiğim gün," diyor ve zihnim yarışmaya başlıyor.
Bunu bana daha yeni vermişti, bir *haftadan* biraz fazla bir süre önce.
Bana ona güvenmem gerektiğini söyleyen adama bakarken tedbiri elden bırakıyorum. Ona güveniyorum ve umarım bu bir hata değildir çünkü bilmek zorundayım.
"Grayson'dan geldiğini nereden biliyorsun?"
"Kalemin üzerindeki baş harflere bakılırsa, o kadar da büyük bir sıçrama değildi, Addy." Geri çekildim ve volta atmaya başladım.
"Neden..." Başlıyorum ve sonra duruyorum, sorumu tekrar düşünüyorum. "Benim için olduğunu nereden bildin?" Doktor bana doğru yürüdü ve koluma girerek beni olduğum yerde durdurdu.
"Bir şeyle birlikte geldi başka."
Bir an için olumsuzluktan haberi olup olmadığını merak ettim.
"Ev ofisime gönderilmişti, Addy. Gönderenin adını tanımıyordum.

Açtığında kalemi ve bir not buldum, notta şöyle yazıyordu: "İyi değildi, kötü de değildi, sadece

Sevgiyi. O sevgiyi hak ediyor. Anlamasını sağla. Ona iyi bak, Doktor.' İlk bölüm Nietzsche'den bir alıntı, bunu biliyor muydunuz?"

Her şeyi anlamaya çalışıyorum ama kalbim göğsümde o kadar sert çarpıyor ki Doktor'un bunu yapamamasına şaşıyorum.

Dinle.

"Bana Nietzsche'den de alıntı yaptın. Bu bir tesadüf değil, değil mi?"

Artık hiçbir şeyi inkar etmenin faydası yok ve kaçamak cevaplar vermenin ötesindeyim. Tek istediğim

bilirsiniz... "Nereden geldi? Zarfta iade adresi var mıydı?"

"*Addison*," diye uyarıyor Doktor. "Her ne düşünüyorsan, *gerçekten* iyice düşün. Kalemî sana daha sonra gönderdi, sanırım hazır olduğunu düşündüğü zaman, ben de sana o zaman verdim. Seni cesaretlendirmek için. Sana güç vermek için."

Doktora sırtıyorum.

O bunu bilmiyor ama bana bundan çok daha fazlasını verdi ve Grayson da öyle.

Grayson sadece mutlu olmamı istemiyor. Bana bir şey söylemek istiyor ve ben de dinlemeye fazlasıyla hazırım.

Otuz Dördüncü Bölüm

Şimdi ve Burada...

Çıkış günü. Sonunda geldi.

Sanki Pine Groves'a geleli günler değil de otuz yıl olmuş gibi hissediyorum. Kapım çalınıyor ve Doc'un içeri girdiğini görüyorum. Biliyorum ki bu adam sayesinde *sadece* otuz gün oldu.

"Günaydın, Addy."

Giysilerimi katlamaya başlarken ona "Selam

Doktor," diyorum. "Bugün senin için büyük gün."

Başımı sallayarak yanından geçip küçük çekmecenin üzerinde duran bir kazağı alıyorum.

Bura

da.

"Evet. Hazırım."

"Öyle misin?" diye sorarak yüzümü ona dönmemi sağladı.

"Başka bir test mi?" Sırıtarak şaka yapıyorum.

"Hayır, meşru bir soru. Hazır mısın Addy?"

"Evet," diye onu temin ediyorum ve kazağımı alıyorum. Onun durduğu yere doğru yürüyorum ve

elini koluna koydu. "Kendimi iyi hissediyorum."

"Tamam. Reçetelerin ve bir şeye ihtiyacın olursa numaram sende var mı?"

Kolunu sıkıp gülümsüyorum ve mutluluk gözyaşlarımın gözlerime aktığını hissediyorum.

Doc hayatımda güvenebileceğim tek kişi ve her zaman yanımda olacağını biliyorum. Yol boyunca bir yerlerde bana ulaştı. Tıpkı ailesiyle olduğu gibi, o da benim kayam, beni ayakta tutan tek kişi.

"Ben hallederim," diye söz veriyorum ve toparlanmayı bitirmek için etrafından dolaşıyorum. "Annen bir taksi gönderdi."

Omzumun üzerinden bakarak kaşlarımı kaldırıyorum. "Neden şaşırmadım?" "Seni eve bırakabilirim Addy."

Duvarımdaki fotoğrafı indirmek için yatağa doğru uzanıyorum ve parmaklarım Eros'un kanatlarına değerken birden aklıma bir fikir geliyor.

"Yolda bir yerde durmam gerek."

Doktor'un yüzüne dönüp fotoğrafı kaldırıyorum. "Bunun yeni bir kopyasını almak istiyorum. Fotoğrafçıya uğramamızın bir sakıncası var mı?"

Doktor uzandı ve buruşuk fotoğrafı benden aldı.

"Psyche."

"Evet," diye mırıldanıyorum. Bu fotoğrafa ve onunla birlikte gelen anılara olan sevgim en değerli anılarımdan bazıları.

Doktor elini ceplerinden birine sokuyor ve bir zarf çıkarıp bana uzatıyor. Bana ne verdiğini anladığımda kalbimin neredeyse durduğunu hissediyorum - mektubum.

Grayson'ın mektubu.

Titreyen bir elle mektubu ondan aldım ve zihnim sorularla dolu bir halde ona baktım. Burada uyandığımda elimde sadece fotoğraf varken bu mektubun kaybolduğunu düşünmüştüm... ama *hayır*.

Doktor başından beri Grayson'ı biliyordu. Benim hakkımda. *Bizim hakkımızda.*

"Seni bulduğum sabah, sanki hayatın buna bağlıymış gibi bunu tutuyordun ve Addy... yaptı."

Kafam karışmış bir halde mektubu kendime yaklaştırıyorum ve kalbimin yeniden atmaya başladığını hissediyorum.

"O sabah erkenden bir telefon aldım. Arayan kişi kim olduğunu söylemedi, sadece seni Oakwood Mezarlığı'na girerken gördüğünü söyledi. Senin için endişelendikleri belliydi ve o saatte dışarıda olmaman gerekiyordu."

İnanamayarak Doc'a bakıyorum. *Bana düşündüğüm şeyi mi söylüyor?*

"Daniel'in orada gömülü olduğunu biliyordum, Addy. Aramanın seninle ilgili olduğunu biliyordum ve oraya gidip seni yerde bulduğumda..."

Doktor başını sallar ve elini yüzünü ovmak için kaldırır.

"Orada yatan kızlarımdan birini görmek gibiydi. O kadar hareketsizdin ki... Çok geç kaldığımı düşündüm. Ama sonra nefes alırken ellerinin göğsünle birlikte hareket ettiğini gördüm ve... işte o zaman ambulansı aradım."

Elimde sıkı sıkı tuttuğum mektupla yatağa oturdum.

"Elinde o vardı" -zarfı işaret ediyor- "ellerinde. Seni kucağıma alıp çiçeklerin arasından çıkardım ve sonra notu senden aldım. Okudum Addy, çünkü Tanrım, belki de bir intihar notu yazmışsındır diye düşündüm. Çok geçmeden bunun bana bahsettiğin "arkadaşından" geldiğini anladım. Grayson."

Zarfı açıyorum ve buruşmuş mektubu çekip çıkarıyorum. İkinci bir kağıt parçası da onunla birlikte düşüyor.

-Doktorun kalemle birlikte geldiğini söylediği not. İki mektup da aynı el yazısı ile yazılmış. Doktor notun kimden geldiğinden bu şekilde emin olmuştu.

Doc'un tüm soruları, tüm ipuçları, dev bir bulmaca gibi.

Parmaklarımı Grayson'ın sözlerinin üzerinde gezdiriyorum ve tüm bunların ne anlama geldiğini merak ediyorum. Sonra aklıma başka bir düşünce geliyor.

"Neden polise vermedin?"

Doktor gelip yanımdaki yatağa oturdu. Ona döndüğümde bana doğru bakmıyor.

"Hepimizin hayatında yapması gereken seçimler var, Addy. Doğru ya da yanlış."

Evet, seanslarımızın o bölümlerini hatırlıyorum.

"Bunu bulduğumda bir seçim yapmam gerekiyordu. Bunu sana yardım etmek için kullanabilir miydim? Yoksa sonunda seni zor durumda bırakacak şekilde kullanacak insanlara mı verdim?"

Doktor'un bana söyledikleri inanılmaz. Hiç kimse benim için bu kadar özverili bir şey yapmamıştı. "İyileşmek için kaleme ve mektuba ihtiyacın vardı. Tıpkı Aşk Tanrısı'nın Psyche'yi bir öpücükle canlandığı gibi.

seni kelimelerle canlandırdı. O mektupta yazdığı her bir kelime *sana* yardım etmemde *bana* yardımcı oldu. Burada olmasa da sana ulaştı."

Kucağımdaki kağıda dokunurken titriyorum, bu kelimeleri ilk okuduğumda ne kadar kırılmış hissettiğimi hatırlıyorum, ama şimdi... şimdi sanki-

"Her şeye rağmen seni kurtardı," diye yumuşak bir sesle konuştu Doktor, düşüncemi tamamladı. Başımı Doktor'un omzuna koyuyorum ve fısıldayabildiğim tek kelimeyi söylüyorum. "Teşekkür ederim."

* * *

Pine Groves'dan uzaklaşırken Doc'un siyah SUV'sinin ön tarafına oturup emniyet kemerimi bağlıyorum. Hava camlardan içeri girerken içimi bir özgürlük duygusunun kapladığını hissediyorum.

Sonunda özgürüm.

Doc beni fotoğrafçıya götürüyor ve sonra evime doğru yola çıkacağız. Arka koltuğunda son

otuz gündür bıraktığım tek çanta duruyor ve elimde odamda bana verdiği mektuplar var. Geriye kalan tek gizem cebimdeki kalemin içinde.

Arabayı dükkânın önüne çekti, ben de dışarı atladım. "Sadece birkaç dakika sürecek."

"Acele etme. Kitabım yanımda."

Bana güvenerek başını sallıyor ve onu kandırmaktan nefret etsem de o negatifte ne olduğunu bilmem gerekiyor. Kapıyı çekip açıyorum ve resepsiyona doğru ilerliyorum. Simsiyah saçları ve göz kalemi olan bir kadın bana yaklaşıyor ve gülümsüyor.

"Merhaba. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Cebimden kalemi çıkarıp vidasını açıyorum. Omzumun üzerinden bakarak etrafta kimsenin olup olmadığını kontrol ettikten sonra kalemi baş aşağı tezgâhın üzerine bırakıyorum.

"Oh harika!" diyor negatif düşerken. "Değil mi?"

"Evet, çok çifte ajan." Gülüyor ve bir dil halkasının parladığını görüyorum.

"Geliştirebilir misin?" diye soruyorum.

Negatifte ne olduğunu bilmek istiyorum ama öğrenmekten de korkuyorum. "Yapabilirim. Birkaç dakika sürer."

"İyi olur. Bir de bunun bir kopyasını alabilir miyim?"

Duvarımda asılı duran eski fotoğrafı tezgâhın üzerine koyuyorum.

İki nesneyi de alıp bana evet diyor ve arka odaya doğru yürüyor. Gidip duvara dayalı sandalyelerden birine oturuyorum ve tırnağımı ısırmaya başlıyorum.

Sinirsel alışkanlık mı?

Aman Tanrım. Onu kafamın içinde duyabiliyor, zihnimde görebiliyorum ve elimdeki negatif ve mektubuyla daha önce hiç olmadığı kadar umutluyum. Kalemle birlikte Doc'a gönderdiği küçük notu çıkardım.

İyi değildi, kötü de değildi. Sadece sevgiydi. O sevgiyi hak ediyor. Anlamasını sağla. Ona iyi bak, Doktor.

Bunu yazarken neredeydi? Bilmem gerek. Grayson haklı.

Aramızdaki şey aşkın olabileceği kadar basit ve karmaşıktı. Birbirine mükemmel bir şekilde uyan ve tam olarak yanlış zamanda tanışan iki kişiydik.

"Merhaba."

Kızın tezgâhın arkasından çıktığı yere bakıyorum. Ayağa fırlayarak yanıma koşuyorum ve kızın bana kaşlarını çatarak baktığını fark ediyorum.

"İşte kopyanız," diyor ve bana Cupid ve Psyche'nin çoğaltılmış fotoğrafını uzatıyor. Ardından ikinci fotoğrafı, yani negatif fotoğrafı bana doğru itiyor.

"Negatiften çıkan şey bu. Şuradaki heykelin aynısının fotoğrafı ama kim çektiyse ışıktan çıkmamış. Yan tarafta bir gölge var ve filme kazınmış bazı numaralar da var. Bana sorarsanız, bu diğer kopya çok daha iyi. Kalite vs."

Fotoğrafı alıp havaya kaldırdım. Orada, tam önümde, Grayson.

Zekice davranmıştı. Tek görebildiğiniz heykelin arkasındaki duvarda onun gölgesiydi ama o olduğunu biliyordum. O iyiydi. Sonra köşedeki rakamları gördüm ama çok küçüklerdi.

"Bunu havaya uçurabilir miyim?"

Kız omuz silkiyor.

"Elbette."

Büyütülmüş kopyayla geri döndüğünde, hevesli ellerle onu kapıyorum. Rakamları inceledim

Bu sefer altı tane var. Onları tekrar tekrar okudum. *Neymiş onlar?*

"Tamam, bu on dokuz dolar ve altmış iki sent eder."

Ona sahip olduğum tek kredi kartını veriyorum ve ardından cebime sokabilmek için fotoğrafı katlamaya başlıyorum. Yüzündeki dehşet ifadesi beni neredeyse güldürecekti. Bu resmi çerçeveletmek istemiyordum, bu işi çözmek istiyordum.

Bu bulmacadaki bir başka ipucu.

Arabaya koştum ve içine atladım. "Anladın mı?"

Başımı salladım ve ona göstermek için kopyasını çıkardım. Bu sırada altı sayı aklımdan geçiyordu.

Kafa.

Doktor arabayı otoparktan çıkardı ve evime doğru yola koyuldu. Arabayı yanaştırdığımızda annemin

Araba gitmiş.

Güzel, beni karşılamaya bile gelmedi.

Emniyet kemerimi çözüyorum ve çantamı almak için arkama uzanıyorum. Kapıyı iterek açıyorum ve Doc'a dönüp bakıyorum, geriye kalan tek sorunun cevabını bilen tek kişinin o olduğunu fark ediyorum.

"Doktor?"

"Evet, Addy?"

"Kalem ve not nereden geldi?"

Bana hafifçe gülümsüyor ve sonunda söylüyor.

"Fransa. İade adresi Fransa'da var olmayan bir adrestir. Kontrol ettim."

Fransa mı?

Sanırım şaşırmamalıyım. Grayson Avrupa'yı seviyor. Geri dönmesi mantıklı.

Neden bu fotoğrafın başka bir yerde çekildiğini düşündüm ki?

Ama Fransa'nın neresinde? Bu heykel nerede sergileniyor?

Şimdi bakmam gereken yeni bir yön var.

"Çarşamba günü seansımız için görüşecek miyiz?" Doktor soruyor.

Soruyu bilerek geçiriyorum ve ona parlak bir gülümseme veriyorum. "Teşekkürler Doktor. Her şey için." Yine de beni tanıyor ve gözleri kısılırken bile ağzının kenarının seğirdiğini görüyorum.

"Elbette, Addy. Numaramı sakla, duydun mu beni?"

Ne istediğimi düşünürken kalbimde bir sızı hissediyorum. Eğer bunu yaparsam, Doktor'u bir daha ne zaman göreceğimi bilmiyorum.

Bu adama benim için ne ifade ettiğini söyleyecek kelimeleri bulamayınca arabanın karşısına geçip yanağına bir öpücük konduruyorum. "Mutlu kal."

Bir eliyle saçlarını okşuyor ve "Sen de" diye cevap veriyor.

* * *

Evime döndüğümde, odama koşup dizüstü bilgisayarımı açıyorum. Beklerken fotoğrafı çıkardım ve parmaklarımı gölge-Grayson'ın üzerinde gezdirdim.

Kolları bükülmüş ve kamerayı tuttuğu belli. Keşke onu görebilseydim. Ama en azından elimde bu var, bu da dünden ya da ondan önceki günden daha fazla. Ayrıca şu numaralar da var.

Bilgisayarım hazır olduğunu belirten bir bip sesi çıkarıyor ve başımı kaldırdığımda onu görüyorum. Monitörün üst kısmında altı rakamdan oluşan tarih yazıyor.

Fotoğrafi elime alıp rakamları tekrar okuyorum ve nabzımın hızlandığını hissediyorum. Bu bir tarih! Bana verdiği fotoğraftaki şey buydu... *gelecekteki* bir tarih.

İnterneti açıyorum ve ilk yazdığım şey "*Psyche Revived by Cupid's Kiss*" oluyor. Enter'a basıyorum ve arkama yaslanıp bekliyorum.

Sayfanın sonuçları yüklemesini beklerken zar zor nefes alabiliyorum ve sonra... işte orada. İlk giriş tam olarak umduğum şeydi.

Musée du Louvre'daki *Aşk Tanrısının Öpücüğüyle Canlanan Psyche*'ye daha yakından bir bakış. Louvre-Paris, Fransa.

Klavyemin yanındaki fotoğrafa bakıyorum ve anında anlıyorum. Grayson bana tam olarak bunu söylüyordu.

* * *

Burada durduğuma inanamıyorum.

İnsanlar her yönden yanımdan geçip gidiyor ve ben titreyen ellerimle bavulumun sapını tutuyorum. Gözlerim aradığım bilgiyi arıyor ve sonra ekranda yanıp sönüyor.

United Havayolları, Denver - Paris - 7:10 B52 kapısı.

Valizimi check-in sırasına doğru yuvarlıyorum. Beklerken gözlerimi kapatıyorum ve el çantamdaki fotoğrafı ve mektupları düşünüyorum.

Doğru şeyi mi yapıyorum? Emin değilim ama masaya yaklaştıkça tek düşünebildiğim fotoğrafın altındaki tarih oluyor. İki gün sonrası için.

"Bayan?"

Tezgâhın arkasındaki esmer kadın adımı söylüyor ve ben öne çıkarken kızarıyorum.

"Evet? Özür dilerim," diye özür diliyorum, biraz dağılmış hissediyorum.

"Sorun değil. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Tahtaya tekrar bakıyorum ve gülümsememe engel olamıyorum.

"Paris'e giden 7-10 uçağına tek yön bilet istiyorum, lütfen." "Elbette.

Pasaportunuzu görebilir miyim lütfen?"

Başımı sallıyorum ve geçen yıl *ailece* tatile çıkmamız gerektiğine karar verdiğinde annemin bana aldırıldığı pasaportu çıkarıyorum. Hala hiç kullanmadım.

Masanın arkasındaki bayan bileti okutuyor ve bilgilerimi girmeye başlarken soruyor: "Tek yön bilet, öyle mi? Kadere mi bırakıyorsun? Bunu sevdim."

Yutkunuyorum, gergin hissediyorum. "Evet, onun gibi bir şey." Belgelerimi bana geri verirken kıkırdıyor.

"Bayılacaksınız. Çok güzel bir şehir ve çok romantik. Belki destansı bir aşk yaşarsınız ilişki!"

Onun sözleriyle kalbimin küt küt attığını hissediyorum ve mutlu sona ulaşıp ulaşamayacağımı merak ediyorum.

reach. Yaşadığım onca şeyden sonra, sanki hayallerim tam oradaymış gibi hissediyorum... neredeyse içimde

"Tamam, bilet 789.00 dolar. Bunun için nasıl ödeme yapmak istersiniz?"

Bunun için nasıl ödeme yapmak istediğimi çok iyi biliyorum.

Cüzdanımı açtım ve annemin çekmecesinde sakladığı parayı çıkardım. Şimdi gerçekten Çünkü onun beni özlemeyeceğinden adım gibi eminim. "Nakit lütfen."

Ona parayı veriyorum ve birkaç dakika sonra bana bileti uzatıyor. "İyi yolculuklar. Umarım aradığınızı bulursunuz."

"Teşekkürler," diyorum ve kapıma doğru ilerlerken tek düşünebildiğim *-ben de öyle-*.

Sonsöz

Louvre-Paris, Fransa...

Otuz yedi gün.

Onu görmeyeli o kadar oldu.

Gürültülü sergi salonunun arka tarafında bekliyor ve insanların ortadaki heykele bakmak için birbirlerine karışmalarını izliyorum. Tek duyabildiğim bileğime takılı saatin *tik, tik, tik* sesleri.

Aşağıya bakıyorum ve neredeyse üç saat olduğunu görüyorum.

Ön kapılar açılalı üç saat oldu ve ben üç saattir bekliyorum. Gerekirse bütün gün ve bütün gece beklerim.

Bir elimi kaldırarak parmaklarımı nihayet uzamaya başlayan saçlarımın arasından geçiriyorum ve işte o zaman onu görüyorum.

İçinde durduğum odaya adımını atıyor ve etrafındaki tüm gürültü kayboluyor. Tek görebildiğim *o*.

Onu ilk gördüğüm günkü kadar mükemmel görünüyor.

Saçları yumuşak dalgalar halinde kıvrılmış, siyah paltosunun üzerinden aşağıya doğru akıyor ve elinde bir fotoğrafa benzeyen bir şey tutuyor - *benim* fotoğrafım.

İçgüdüsel olarak ona seslenmek istiyorum ama bekliyorum.

Bekliyorum ve etrafına bakarken izliyorum, gözleri yakınındaki insanların üzerinde geziniyor ve durduğunda, onu gördüğünü biliyorum. Psyche ve Cupid sevgililerinin kucağında.

Odanın ortasındaki mermer çifte doğru çekilmiş gibi görünüyor ve yaklaşırken elini göğsüne götürüp kalbinin üzerine koyduğunu görüyorum.

Gözlerime inanamıyorum, o burada.

Heykelin arkasından çıkıyorum ve tek yapabildiğim onun adını söylemek oluyor.

"Addison." Büyüleyici mavi gözleri beni buluyor ve bana doğru bakarken tek düşünebildiğim...

İşte orada, bana bakıyor - kurtuluşuma ve yeni başlangıcıma.

SON

Özel Teşekkürlerimiz

Alyssa, Kimberly ve Brittany'ye bu hikayeyi benimle paylaştığınız ve her zaman olduğu gibi okuduğunuz için teşekkür ederim. Her küçük şey yardımcı oluyor ve genellikle içimde hala biraz Avustralyalı kaldığını fark etmemi sağlıyor-

Evet, İngilizler, eskiden bir ovalin etrafında koşardım ama sırf sizin için piste çevirdim.

Jess'e son dakikada öne çıktığı ve güzel eserleri için teşekkür ederiz.

Donna ve Jen'e çılgın programıma uyup birkaç gün boyunca beta okuma yaptıkları için teşekkür ederim. Çok makbule geçti.

Ayrıca Kristin'e de teşekkür etmek istiyorum, profesyonel içgörüsü bana sadece söylemeye çalışıyordum.

Ayrıca son dakikada benim için formatlama yapan Brenda Wright'a da çok teşekkür ederim. Bunu halk için güzelleştirdiğiniz için minnettarım!

Xx Ella

Ticari Marka Teşekkürleri

Friedrich Nietzsche

Mont Blanc

Aleksandr Puşkin

Louvre

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.